

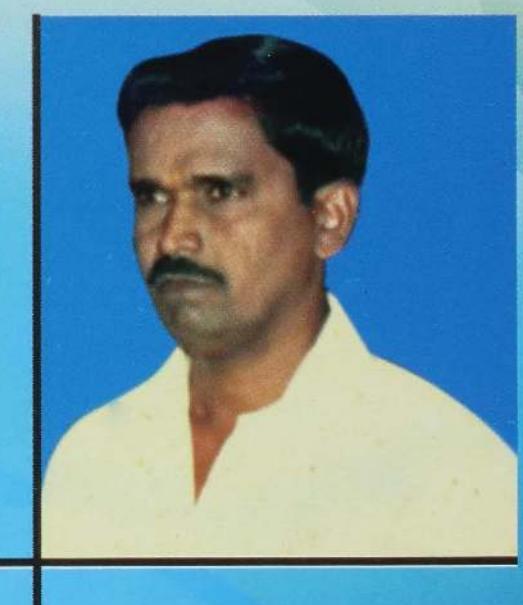

இகைமைச் சம்பவங்களின் பகிவு

நீண்ட யானாம்

அமரர் திரு. செல்லையா சீவரத்தினம்
(உரும்பிராய் வடக்கு, உரும்பிராய்.)
ஞாபகார்த்தமாக
சீவரத்தினம் ரொஜதீபன்
அவர்களின் அனுசரத்தையில் கீழ்மலர்
வெளியிடப்பட்டது

இல்ல கிள்சினை

இல்ல கொடு

எமது இல்ல கிள்சினை மற்றும் இல்லக்கொடி என்பன 05.03.2010ஆம் ஆண்டு வடிவமைக்கப்பட்டு பாவனைக்கு வந்தது. இச் சின்னமானது அப்போது இல்லத்தில் முகாமைத்துவ உதவியாளராக கடமையாற்றிய திரு. கே. ஆரூரன் என்பவரால் வடிவமைக்கப்பட்டு அப்போதைய இல்ல அத்தியட்சகராக கடமையாற்றிய திரு. என். கிராஜலிங்கம் அவர்களின் சிபாரிசுடன் வடக்கு மாகாண சமூக சேவைகள் தினைக்களப் பணிப்பாளர் திரு. ஜெ. எஸ். அருள்ராஜ் அவர்களின் அங்கீகாரத்துடன் நிலைபெறு கிள்சினையாக உள்ளது. இவ் கிள்சினையானது "முத்தோர் நிழலே முதுசம்" என்ற மகுட வாக்கியத்தை தனதாக்கியுள்ளதுடன் வட்ட வடிவ உருவகத்தின் நடுவே நீஷ்த்து நிலை பெற்று தன்னை நாடுவரும் முத்தோர் அனைவருக்கும் நிழல் பரப்பி அடைக்கலம் தரும் பெருவிருட்சமான ஆலமரத்தை நடுவிலே கொண்டிருப்பதுடன் நிலம் அரசு நிர்வாகத்தை சுட்டி நிற்பதுடன் அதன் விமுதுகள் நன்கொடையாளர்களாய் இல்லத்தை தாங்கி நிற்கும் சமுதாயத்தையும் சுட்டி நிற்கின்றது. மேலும் இல்லக்கொடியானது மலூன் பின்னனியில் மஞ்சள் வர்ணத்துடன் நடுவில் இல்ல கிள்சினையை தாங்கிய வண்ணம் இடது பக்கத்தில் மஞ்சள் கிரு கோடுகளைத்தாங்கி அமையப்பெற்றுள்ளது.

வொத்துவ வினாக்கள்
மாற்பார்வை

தலைப்பு : இறுதிப்பயணம்

உரிமை/ஆசிரியர் : த. கிருபாகரன்,
(அத்தியட்சகர்)
அரச முதியோர் இல்லம்,
கைதடி.

வெளியீடு : சாந்தி நீலையம்,
(அரச முதியோர் இல்லம்)
கைதடி.

அனுசரணை : அமரர் தீரு. சௌக்ரையா சீவரத்தீனம்
(உரும்பிராய் வடக்கு, உரும்பிராய்)
அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக
சீவரத்தீனம் ரொஜதீபன்
அவர்கள்

நாள் : 02.10.2014 (வியாழன்)

தொகுப்பாசிரியர் : தீரு. கே. ஒளுரன்,
(முகாமைத்துவ உதவியாளர்)
அரச முதியோர் இல்லம்,
கைதடி.

இணையாசிரியர் : தீரு. வி. நிக்ஷன்,
அரச முதியோர் இல்லம்,
கைதடி.

பக்கங்கள் : vi + 122

அச்சுப்பதிப்பு : காரிகனன் (கனியார்) நிறுவனம்,
இல. 681, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
தொலைபேசி இல: 021 222 2717

உள்ளே....

கிறுதிப்பயணம்

01-90

முதுமையின் திறவுகோல்

91-105

முத்தோரின் நாளைய விடியலில்

107-122

நால் ஆசிரியர் பற்றி நுழைவாயிலில் உங்களோடு ஒரு நீமிடம்...

உங்கள் விரல்களின் நடுவே இன்நால் கையடக்கமாய் இருக்க இந்தப் பக்கத்தின் வார்த்தைகளை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் உங்களை தொகுப்பாசிரியர் என்ற வகையில் சந்திப்பதில் இரெட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. ஒவ்வொரு மனிதனும் இன்று பணத்திற்குப் பின்னால் ஆளாய்ப் பறக்கும் நேரத்தில் மனித வாழ்க்கையின் நிதர்சனத்தை உங்கள் மனதில் விதைத்துவிட முயற்சிக்கும் நூல் வரிசைகளில் ஒரு மைல்க் கல்லாக நிச்சயம் நீங்கள் "இறுதிப் பயணம்" என்ற இந்த நூலைப் பார்க்கலாம்.

இந்நால் ஆசிரியர் திரு. த. கிருபாகரன் அவர்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளின் ஆத்ம விதைகளில் இருந்து எழுந்த வார்த்தைகளின் பொங்கிப் பிரவாகிக்கும் நிஜ தரிசனத்தை இனிச் சந்திக்கப் போகும் நீங்கள் நிச்சயம் மாணிட தர்மத்தைப் புரியத் தான் போகிறீர்கள்.

படிக்கும் காலத்திலே இருந்து பல நூல்களை சமுதாய விழிப்புணர்வை நோக்கிப் பிரசவித்த திரு. த. கிருபாகரன் அவர்கள் மிக நீண்டகாலமாய் சமூகசேவைத் திணைக்களத்தின் சமூகசேவை உத்தியோகத்தராக, மாவட்ட சமூகசேவை அலுவலராக இருந்து தற்போது அத்தியட்சகர் என்ற நிலையினை வகிபாகம் செய்கிறார்.

சிறு வயது முதல் முதியோருடன் உறவாடி அவர்களுடைய துன்பப் பதிவுகளைக் கேட்டு ஆறுதல்ப் படுத்துபவராக வளர்ந்து வந்து அத்துறையிலேயே சேவை புரியும் இவர் தான் கடமையாற்றும் போது சந்தித்த நேரிடையான பதிவுகளை இனி விரியவுள்ள பக்கங்களில் இறுதிப் பயணம், முதுமையின் திறவுகோல், முத்தோரின் நாளைய விடியல் என்ற தலைபுகளில் தவளவிட்டுள்ளார். வேகம் இவரது மிகப்பெரிய பலமாக உள்ளது அதே போல் அதுதான் அவரது பலவீனமாகவும் உள்ளது. ஆனால் எல்லோருடைய கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளித்து செயல்ப்படும் முறைமை அவரை ஒரு வெற்றியாளராக நிருவாகத் திறமை மிக்க ஒருவராக இச் சமூகத்திற்கு பிரசவித்துள்ளது என்றால் மிகையாகாது.

சரி வாருங்கள் உள்ளே...

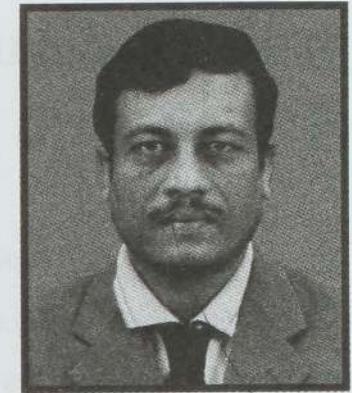
இறுதிப்பயணத்தில் முதல்ப் பயணம்

அங்புடன் உங்களை வரவேற்றுக் கொள்கிறது.

திரு. கே. ஆளூரன்,
தொகுப்பாசிரியர்.
சாந்தி நிலையம்,
(அரசு முதியோர் இல்லம்),
கைதழ்.

முகவரை

T. Kurubaharan B.Sc., (che). M.A
Superintendent, Dip in Public Management
Superintendent,
State Elders Home,
Kaithady.

அறுபது வயதினைத் தொட்டவர்களின் உள்ளக்கிடக்கைகளின் வெளிப்பாடாக உறங்கிக் கிடந்த துன்பவியல் நிகழ்வுகளுக்கு உயிர் கொடுக்கும் முயற்சியில் - இந்த "இறுதிப் பயணத்தில்..." என்ற தொடர் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. வீட்டுஉறவுகளாலும் சமூகஉறவுகளாலும் தூரமாகிப் போன உள்ளங்களுக்குக் கைகொடுத்த இந்த அரசு முதியோர் இல்லத்தின் முதியவர்கள்; வாழ்ந்து முடித்தபோது பெற்ற அனுபவங்களை சமூகத்திற்காக விட்டுச் சென்ற செய்திகளைத் தூறல்களாக்கி அதில் இதமான சிந்தனையை மிதமாக விட்ட நிகழ்வுகள் ஒவ்வொரு கதையிலும் புரையோடிப் போயுள்ளது என்பது வெள்ளிடை மலையாகும்.

முதியோரின் நெஞ்சங்கள் இசைத்த முகாரி இராகங்கள், கலைரசம் ததும்ப சிந்தனைக்கு இங்கு விருந்தாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் எந்தவிதக் கற்பனையும் கலப்படமும் செய்யப்படவில்லை. உண்மைகள் நேரிடையாகத் தரிசிக்கப்பட்டு உயிர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. முதியவர்கள் வீட்டில் அல்லது சமூகத்தில் வைத்தே உறவுகளால் பராமரிக்கப்பட வேண்டும். இல்லங்களில் எவ்வளவு வசதிகளை ஏற்படுத்தினாலும் இறுதியில் உறவுகளை எண்ணி மரணப்படுக்கையில் ஆத்மாக்கள் அழுகின்றன என்ற செய்திகள் பாரமாகி ஈரமாகிப் போயுள்ளன.

இந்த உண்மைகளை நாகரீகத்தின் தூண்கள் என மார்த்திக்கொள்ளும் மனித இனம் மனுநீதியின்படி சிந்திக்க வேண்டும். முதியவர்கள் கதைப்பதற்காகவே ஏங்குகின்றார்கள். இதற்கு நேர மில்லாமல் போனதால்தான் பிரச்சனைகள் வரிசையாகி விட்டன. அத்தோடு முதுமை என்பது புதுமை அல்ல; அது அனைவருக்கும் சொந்தமானது என்பதும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய உண்மையாகும். சவால்கள் நிறைந்த முதியோர் பராமரிப்பை வினைத்திறனாக்க இந்தப் பயணிப்புக்கள் துணையாக நிற்கும்.

முதியவர்களின் துன்பவியல் நிகழ்வுகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் முயற்சியின் பயணிப்பில் "இறுதிப் பயணங்கள்..." என்ற இத் தொடரும் ஒரு மைல்க்கல்லாக அமையும் என்ற சிந்தனையில் அரசு முதியோர் இல்லத்தின் அறுபதாவது அகவையான 02.10.2014இல் இந்நால் வெளியிடப் படுகின்றது. முதுமையடைந்த முதியோர் இல்லம் தனது பயணிப்புப் பாதையைத் திரும்பிப் பார்க்கும் இவ் வேளையில், முத்தோரின் நாளைய விடியல் என்ற இந்தப் பிரசவம் அமைகின்றது. இங்கு பணியாற்றிய உத்தியோகத்தர்கள் 2012ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் வாழ்ந்த முதியவர்கள் என இவ் உண்மைக் கதையின் நாயகர்களாக இறுதிப் பயணத்தில் இணைந்திருக்கின்றார்கள்.

அபிவிருத்திக்கும், மாற்றங்களுக்கும் வித்திட்ட 2012 - 2014 வரையான காலப்பகுதி இங்கு பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாக அமைகின்றது.

அரசு முதியோர் இல்லத்தின் உத்தியோகத்தர்களின் அர்ப்பணிப்பு மிக்க சேவைகளால் எழுச்சி கண்ட இந்த நேரத்தில் திருப்புமுனையாகி நின்று, செயற்பாடுகளுக்குத் தோள்கொடுத்த அனை வரையும் அன்புடன் நினைவு கூறுகின்றேன். இதற்கு வடக்கு மாகாண சமூக சேவைகள் தினைக் களத்தின் பணிப்பாளர் மற்றும் உத்தியோகத்தர்களும், இல்ல அபிவிருத்தியில் தோள் கொடுத்து நிற்கும் சமூக உறவுகளும் துணை நின்றவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நால் வெளியீட்டின் பெறுமதிமிக்க கைங்காரியத்திற்கு அமரர் செல்லையா சீவரத்தினம் அவர்களின் நினைவாக நிதிப்பங்களிப்பை வழங்கிய குடும்பத்தினருக்கும், திரு. கே. ஆரூரன் அவர் களுக்கும், மற்றும் இணையாசிரியர் திரு. வி. நிக்ஷன் அவர்களுக்கும், அச்சுருவில் அழகுற நூல் வடிவமைத்த கரிகனன் (தனியார்) நிறுவனத் தினருக்கும், அதன் பணியாளர்களுக்கும் எமது நன்றிகள்!

இத் தொடர் ஏற்கனவே தமிழ்த்தந்தி வார பத்திரிகை இதழில் 46 வாரங்கள் தொடர்ச்சியாக வெளியாகியது. இதற்கு உதவி செய்த ஆசிரியர் திரு. S. ராம் அவர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகள். மேலும் "முதுமையின் திறவுகோல்" மற்றும் "முத்தோரின் நாளைய விடியல்" என்பவற்றை பிரசுரித்த, பிரசுரித்துக் கொண்டிருக்கும் உதயன், தினக்குரல் ஆகிய பத்திரிகைக்கு எம் நன்றிகள்.

மொத்தத்தில் மரணித்த முதியவர்களின் கதைகள் உங்கள் இதயங்களுடன் உறவாடி புடம் போட்டு நல் மனிதர்களை சமுதாயத்தில் உருவாக்கத் தடம் பதிக்கும் இந்நாலை வடம் பிடிப்பதற்காக உங்கள் கரங்களும் இணைந்தமையை எண்ணி மகிழ்வு இரட்டா பாகின்றார்களா. ஸைகிர் பாணங்களின் பகிரவை நன்றியுடன் சமர்ப்பிக்கும்.....

- ஆசிரியர் -

வாழ்த்துரை

திருமதி நி. நளாயினி இன்பராஜ்,
பணிப்பாளர்,
சமூகசேவைத்தினைக்களம்,
வடக்கு மாகாணம்

அரச முதியோர் இல்லத்தின் அறுபதாவது அகவையின் பயணிப்பின் மைல்க் கல்லைத்தாண்டும் வேளையில் "இறுதிப் பயணங்கள்" என்ற நூல் வெளியிடப்படுவது மகிழ்வூட்டுவதாக அமைகின்றது. வரலாற்றுப் பதிவுகளை சுமந்துள்ள நூலாகவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளமை வரவேற்கத் தக்கதாக அமைந்துள்ளது. முதியோர்களின் ஆத்மாவின் இராகங்கள் கலைவடிவில் ஆவணப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. எதிர்காலத்தில் முதியவர்களின் பராமரிப்பு தொடர்பில் சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்து விணைத்திறனான முதியோர் பராமரிப்பு தேடலுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுக்கும் வகையில் இங்கு வாழ்ந்து மரணித்த முதியவர்களின் கதைகள் அமைந்துள்ளன.

இந் நூலின் வாசிப்பின் நிறைவில் அனுபவப் பகிர்வுக்களம் ஒன்று கனதியாகிய உணர்வு மேலிடுகின்றது. சமூகத்தைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்த முதியோர் இல்லத்தின் செயற்பாடுகள் ஆங்காங்கே இழையோடச் செய்யப்பட்டுள்ளன. இயற்கையான முதுமையின் பக்கங்களை எதிர்கொள் வதற்கான "முதுமையின் திறவுகோல்கள்" காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முதியோர் இல்லத்தில் 48 வருடம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் முதியவர்கள் இருவர் இப்போதும் வாழ்வது இந்நாலை மேலும் கௌரவப்படுத்துகின்றது. முதியோர் இல்லம் முதுமையடையும்போது ஓய்வுபெற்றுச் செல்லும் உத்தியோகத்தர்கள் நால்வரும் இருக்கின்றார்கள். அறுபது வருடங்களில் கடமையாற்றிய அத்தியட்சகர்கள், உத்தியோகத்தர்கள் அனைவரும் வளர்ச்சிப் படிக்கட்டுக்களில் பச்சைக் கொடி காட்டி நின்றவர்கள். உத்தியோகத்தர்களின் அர்ப்பணிப்பு மிக்க சேவை அரசினுடைய தொடர்ச்சியான நிதிப்பங்களிப்பு நல்லுள்ளம் கொண்ட நன்கொடையாளரின் பெரு உதவியின் வளர்ச்சியால் இன்று தலைநிமிர்ந்துள்ள முதியோர் இல்லம் பலரின் வாழ்த்து மழையில் நனைந்து கொண்டிருக்கின்றது.

க்ஷமாத்தத்தில் கூட்டுப்பணிகளாலும் மாற்றங்களை உள்வாங்கியமையாலும் முதியோர் இல்லப் பயணிப்பின் புதுப்பாதை அமைக்கப் பட்டுள்ளது. எதிர்காலத்தின் முதியோர் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கக் கூடிய வகையில் திட்டங்களை முன்னெடுக்கும் அரச முதியோர் இல்லத்தின் பணி மேலும் சிறக்க வாழ்த்துகின்றேன். திட்டங்களை விணைத்திறனான முறையில் முன்னெடுத்துச் செல்லும் இல்ல அத்தியட்சகர் முகாமைத்துவ மற்றும் உத்தியோகத்தர்களின் அர்ப்பணிப்பான சேவைகளால் பேறு பெற்று அங்கு வாழும் முதியவர்களில் முகங்களில் புன்னகையை தினம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் அனைவரின் அர்ப்பணிப்பான சேவையைப் பாராட்டுவதோடு மேலும் இவர்களது பணி தொடரவும், முதியோர் நலன் சிறக்கவும் வாழ்த்துகின்றேன்.

இறுதிப் பயணம்

தென்னம் தோப்பில் ரீங்காரமிட்ட படி சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்த சிட்டுக்குரு விகள் மேலும் கீழுமாகப் பறந்து பறந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. காற்றின் சலசலப்பில் தென்னம் ஓலைகள் கைகலப்பில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தன. ‘சில்’ என்ற தென்றல் இதமாகப் பிறப்பெடுத்துக் கொண்டது. இயற்கையின் இரசிப்புக்களை இரசித்துக்கொண்டிருந்த என் எண்ணங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளியாக்கியபடி வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த ஒரு பெண்ணின் வரவு அமைந்தது. ஆக்ரோசமான வார்த்தைகள் என்முன்னால் உருண்டு விழுந்தன.

“எனது அப்பாவையும் அம்மாவையும் யார் இஞ்சு விட்டது? எங்கே அவர்கள்? அவரது வேகமான வார்த்தைகள் சிந்தி சின்னாபின்ன மாகச் சிதறியது. பாழ்டைந்த வீடு ஒன்றில் கவனிப் பார்றுக் கிடந்த தாயையும் தந்தையையும் கிராம அலுவலரும் சமூகசேவை அதிகாரியும் மனிதாபி மானத்துடன் இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்து சேர்த்திருந்தார்கள். மிகுந்த துயரமான நிலையில், பராமரிப்பின்றி அவர்கள் வாழ்ந்திருந்தார்கள். தந்தைக்கு கால்களும் நடக்க முடியாத நிலை. வீட்டின் வாசல் கதவோரம் காணப்பட்ட கறையான் புற்றுக்களை அகற்றிய பின்னர் இந்த முதியவர்கள் மீட்டெடுத்து முதியோர் இல்லத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்டனர்.

வந்த அன்று நிம்மதிப் பெருமுச்சை விட்டவாறு கணவனும் மனைவியும் காணப்பட்ட நிலைமை என்னுள் இப்போது நிழலாடியது. அந்த வயது முதிர்ந்த தந்தை என்னிடம் தனியாக வந்து அழுது தீர்த்தார். தனது மகள் இவ்வளவு காலமும் தம்மைப் பார்க்க பணம் அனுப்பியிருந்ததை ஒப்புக் கொண்டார். தற்போது அவருடன் ஏற் பட்ட முரண்பாட்டால் அவரது மகளின் உதவியை உதறித் தள்ளிவிட்டு வறுமையில் வாழ்ந்துள்ளார். இத்தகைய நிலை

யில் பிரதேச செயலக உத்தியோகத்தார்களால் நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டு இல்லத்தில் சேர்க்கப்பட்டனர். மனைவி எந்நேரமும் அழுதபடியே காணப்பட்டார். தமது கடந்த காலக் கதைகள் எல்லாம் மீட்டுப் பார்த்தனர். வேதனையின் எல்லையில் இவர்கள் வாடியதை உறுதிப்படுத்த முடிந்தது. வேதனைகள் வரும்போது இருவரும் சேர்ந்து அழுவார்கள். மிகுந்த அன்புடன் வேதனையைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

நடந்தவற்றை மகள் அறிந்து கொள்கின்றார். தான் அவசரப்பட்டதைப் புரிந்து கொள்கின்றார். மனிதம் நிறைந்த புனிதமான இடத்தில் வெளிநாட்டு மகளின் அநாகரிகமான அனுகு முறைகள் அடிப்பட்டுப் போகின்றன. வைத்திய சாலையில் இருக்கும் தந்தையைப் பார்ப்பதற்கு தனது தாயையும் இனி வைத்துப் பார்ப்பேன் என்ற உறுதிமொழியுடன் அழைத்துச் செல்கின்றார். முதியவர்கள் ஆங்காங்கே நின்று கையசைத்துக் கொள்கின்றனர். அன்றைய பொழுது மறைந்து மறுநாள் மலர்ந்து கொள்கின்றது. தொலைபேசியில் அலறல் சுத்தம் புறப்பட்டுக் கொண்டது.

எதிர்முனையில் நேற்றைய தினம் இங்கு வருகை தந்து பட்டிமன்றம் நடாத்திச் சென்ற பெண்ணின் குரல் பயணித்துக் கொண்டது. “ஐயா, வணக்கம், நான் நேற்று வந்திருந்தேன். இப்போது எனது தந்தை இறந்து விட்டார். நீங்கள் அனைவரும் அவரை மிகச் சிறப்பாகப் பராமரித்து இருக்கின்றீர்கள். எனது தந்தையுடன் பேசிய கணங்களில் எல்லா வற்றையும் சொல்லி யிருந்தார். நான் இங்கிருந்தால் கூட இவ்வாறு பார்த்திருக்க முடியாது. என்னை நினைத்து நானே வெட்கப்படுகின்

ரேன்
 என் பெற்
 ரோரப்
 போல இங்கிருக்
 கும் அனைவரும்
 என்னை மன்னித்துக்
 கொள்ளுங்கள். ஆவ
 ரது குரல் தளதளர்த்துக்
 கொண்டது.

இறப்பின் செய்திகள் ஒலி
 பெருக்கியில் இப்போது பகிரப்
 பட்டு மௌன அஞ்சலிக்காய் எழுந்து
 கொள்கி ரோம். அனைத்து முதியவர்
 களும் மௌனமாகப் பிரார்த்தனைகளை
 ஜெபித்துக் கொள்கின்றார்கள். முன்னர்
 அந்த முதியவர் என்னிடம் கண்ணீர்த் துளிக
 ளால் அர்ச்சித்துக் கூறிய கதைகள் ஓவ்வொன்
 றும் என் பேனா முனையில் காவியங்களாக,
 ஒவியங்களாக மேசையில் இருக்கும் தாளில்
 பதிந்து கொள்கின்றன.

முச்சக்கரவண்டி ஒன்று உயிரை மாய்த்துக்
 கொண்டு இல்லத்தின் வாசல் படியில் வந்து
 நின்றது. இறந்த முதியவரின் மனைவி வருகின்
 றார். கண்ணீரில் தொப்பையாக நனைந்தபடி
 அவரது சட்டைகள் காணப்பட்டன. கண்ணங்
 களில் உருண்டு புரண்ட கண்ணீர்த்துளிகள்
 ஆயிரமாயிரம் கதைகளை கட்டவிழ்த்துக்
 கூகாண்டிருந்தன.

அந்த வயது முதிர்ந்த அம்மாவின் குரல்
 ஈனமாக வெளிவந்தது. "எனது கணவனை
 இவ்வளவு காலமும் பார்த்ததற்கு உத்தியோ
 கத்தர்களை சந்தித்து நன்றி கூற வந்துள்

ளேன்" அவரது செய்கைகளும் கூப்பிய கரங்
 களும் இந்தச் செய்தியை உணர்த்தியது தன்னல
 மற்று தமது பெற்றோர் போன்று பராமரித்த பணி
 யாளர்களின் பணி இப்பொழுது என் முன் மலை
 போல் உயர்ந்து நின்றது. அந்த அம்மாவின் நன்றி
 என்ற வார்த்தைகள் ஆயிரம் அதிர்வலை களைப்
 பிறப் பித்து இல்லத்தை நிறைந்து நின்றது.
 முதியவர்கள் கைகளை பிடித்து அந்த அம்மா
 விற்கு ஆறுதலை மௌனமொழிகளால் கூறிக்
 கொண்டனர். தனது கணவன் இல்லத்தில் வாழ்ந்த
 போது முச்சக்கர வண்டியில் சூழன்ற இடங்களை
 இப்போது தேடிச்செல்கிறார். சற்று நேரம் அவ்
 விடத்தில் நின்றவாறு கதறிக் கதறி அழுகின்றார்.
 முதியவர்களின் தேற்றுதலில் விடை பெற்றுக்
 கொண்ட அந்த அம்மாவை சுமந்து செல்வதற்கு
 முச்சக்கரவண்டி உயிர் பெற்றுத் தயாராகிக்
 கொண்டது.

முதியோர் இல்லத்தின் வாசல் கதவுகள்
 அகன்று திறந்து கொண்டன. ஆட்டோவின்
 அலறல் ஒலி மேலேழுந்து கொண்டது. சின்னத்
 திரைகளில் மின்னலாகிக் கொண்ட காட்சிகள்
 போல் சூழல் விரிந்து கிடந்தது. அடுத்த கட்ட
 நகர்வுகளுக்காக நாழிகைகள் தயார்படுத்தலில்
 ஈடுபட்டுக் கொண்டன.

"என்னவாம்? " ஒரு முதியவரின் குரல்
 ஓடி வந்தது. புருவங்களை மேலுயர்த்தி ஆச்சரிய
 மாக நோக்கிக் கொண்டார். தகவல்களை
 தலையை அசைத்து அசைத்து உள்வாங்கிக்
 கொள்கின்றார். அடுத்த முதியவரிடம் செய்தி
 யைக் காதில் போட்டு விட்டு நிம்மதியாக
 போவது போல அவரின் செய்கைகள் அமைந்து
 கொள்கின்றன. இறப்பின் செய்திகள் இறக்கை
 கள், கண்கள், காதுகள், மூக்குகள் வைக்கப்பட்டு
 வாய் வழியாக வதந்திகளைத் தோழுமையாக்கி
 பவனி வரத்தொடங்கியது.

பயணம் - 2

கண்களில் தொக்கி நின்ற ஏக்கங்கள் ஏராளமாக செறிவாகிக் காணப்பட்டன. முதுமையின் முகவரிகள் மூடு பனியாகிக் காணப்பட்டன. சில்லறைகளாகிக் காணப்பட்ட வேதனைகள் எல்லாம் சேர்வையாக்கப்படுகின்றன.

அரச முதியோர் இல்லத்தின் ஓலி பெருக்கிகள் பிரச்சாரத்திற்கு தயாராகிக் கொள்கின்றன. வழிமை போன்று முதியோர்களின் ஒன்று கூடலுக்கு தயார்ப்படுத்தல்கள் இறுதிக்கட்டத்தில் நின்று கொண்டிருந்தன. முதியவர்களின் எண்ணக்கு முறைகளுக்கு விடை காண்பதற்கான நிகழ்ச்சி நிரல்கள் என்முன் எழுந்து நின்றன.

முதுமையின் அனுபவப் பகிர்வுக்களாக புதிய களம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. நீண்ட காலங்களாக கவலைகளை விரட்ட முடியாமல் போய்விட்டதனாலோ என்னவோ அந்த முதியவரின் கரங்களும் உதடுகளும் துடித்துக் கொண்டிருக்க, முதுமையின் இயலாமையை நாற்காலி ஒன்று சுமந்து கொள்கின்றது.

அந்த அம்மாவின் உதடுகள் கூட புன்முறு வலை வரவழைக்க வலிந்த தாக்குதலை நடாத்திக் கொண்டது. என்ன செய்வது? ஒன்றும் முடிய வில்லை. இயல்பான தோற்றும் விட்டு அகலமறுத்து வார்த்தைகள் பகிள்கரிப்பில் ஈடுபட்டு நின்றது.

"ஓலிவாங்கியைப் பிடியுங்கோ அம்மா. உங்களுக்கு விருப்பமான விடயங்களைத் தெரிவியுங்கள்" எனக் கூறிக்கொண்டு உத்தியோகத்தர் ஒருவர் அந்த முதியவரை அனுகிக் கொள்கின்றார். ஓலி வாங்கியை வாங்கிக் கொண்டு ஒரு கணம் கண்களை மூடித்திறந்து கொள்கின்றார்.

கடவுளே! ஆண்டவரே! இங்குள்ள அனைவரையும் ஆசீர்வதியும்; அனைவருக்கும்

உமது கிருபையை யும், அன்பையும் அருளும் தந்தையே! எனக் கூறிக்கொண்டு இருக்கையில் அவரது கண்களில் இருந்து கண்ணீர்த்துளிகள் சொட்டிக் கொண்டன.

தொடர்ந்து அவரது வேண்டுகை களைக் கேட்கும் போது தூக்கிவாரிப் போட்டது. "இந்த ஐயாவுக்குத் தனது வேலைகளை தானே செய்யக்கூடிய வல்லமையைக் கொடும் ஆண்டவரே. தானே இவர் தனது வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். எதற்கெடுத்தாலும் கதிரையில் இருந்து கொண்டு மணி அடித்து, மணி அடித்து மற்றவர்களைக் கூப்பிட்டு வேலையைச் செய்விக்கிறார். கடவுளே இந்த ஐயாவுக்கு இந்த வல்லமையைக் கொடும்" கூறிக்கொண்ட மிகுதி வார்த்தைகள் கிரகிப்புக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றன. மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவராக முதியோர் இல்லத்தில் வசித்து வரும் இந்த முதியவர் தனது கவலைகள், துன்பங்கள், குடும்ப உறுப்பினர்களின் உறவைத் தொலைத்துவிட்ட தொடர்புகள் எல்லாவற்றையும் மறந்து, நிர்வாக நடை முறையை அவதானித்து கிலேசித்த மன உணர்வில் விளங்கிக் கொண்டு கடவுளிடம் இரந்து வேண்டியுள்ளார்.

நிர்வகிக்கும் திறன் சாதாரண ஒரு வருக்கு, அல்லது கற்றவருக்கு இது நிர்வாகத்தின் செயல் என விளங்கிக் கொள்ளும் அசாதாரணமான நிலையில் வாழ்பவருக்கு இச் செயல் பரிதாபமான ஒன்றாகத் தெரிந்துள்ளது. ஒரு விடயத்தை பலரும் பலகோணங்களில் பார்க்கலாம். எங்களது சுபாவத்திற்கு அமைய இச் செயல்களின் தோற்றங்கள் நிஜ விம்பங்களாகின்றன. இங்கு மனநிலை பாதிப்புக்குள்ளான முதியவர் கூட பிறர் நலனின் மேம்பாட்டுக்

கான
 சிந்தனை
 யைக் கொண்
 டுள்ளார். இத்
 தேவைப்பாடு
 தவறானது என்பது
 உண்மை தான் ஆனாலும் இன்னமும் இத்தையை நல்ல சிந்தனைகள் ஒடிக்கொண்டிருப்பது ஆரோக்கியமான விடயமாகத்தானே இருக்கின்றது.

இன்று கூட்டுக் குடும்பங்கள் மறைந்து தனிக் குடும்பங்களின் ஆதிக்கமேல்ட்டால் ஆரோக்கியமான சிந்தனைகள் கூட தேவையில் விட வேண்டிய விடயமாக இருக்கின்றது. பக்கத்து வீட்டைக்கூட எட்டிப்பார்க்க விரும்பாமல் பலமான மதில்

கரும், இரும்புக் கதவுகளும் இன்று அமைக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய நிலைப்பாட்டில் சிந்தனைகள் பிறர் நலன் சார்ந்ததாகவும் இருக்கவேண்டும் என்பது, இந்த முதியவரின் எண்ணைப்பகிர்வில் எஞ்சிய விடயமாக இருக்கின்றது.

வந்தோம், இருந்தோம், சென்றோம் என்ற வாழ்க்கையின் முப்பரிமாணங்களில் சிந்தித்தோம் என்ற விடயமும் இருப்பின் மனிதனின் பிறப்பின் பயன் நுகரப்பட்டிருப்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். இங்கு முதுமை ஒன்று புதுமையான முறையில் நகைச்சவை கலப்புடன் பிறர் நலன் என்பதை முக்கியமாக்கி விட்டுச் சென்றுள்ளது அல்லவா?

இந்த வழித் தடத்தில் எம்மையும் இணைத்துக் கொண்டு ஏன் நாமும் செல்லக் கூடாது? இதற்காக எந்த இழப்பீடு ஏற்படும் அல்லது ஏற்பட்டுவிடும் என எண்ணி எந்த காப்புறுதி நிறுவனத்திலும் காப்புறுதி செய்யத் தேவையில்லை. இன்னுமோர் பயனை அநுபவப்பகிரவுக்கான காத்திருப்புக்களுடன்விடை பெற்றுக் கொள்கின்றேன்.

பயணம் - 03

கடிகாரம் பன்னிரண்டு மணியைத் தாண்டியது. மதிய நேரம்; ஆனால் இன்று குளிர் காற்று ஆக்கிரமித்து நின்றது. மாசி மாதத்தின் சாயல்களை வெட்டி விட்ட நிலையில் கருமேகங்கள் தொடர்ந்தும் பயமுறுத்தியபடி படர்ந்து கிடந்தன. இயற்கையின் நெருடலில் மனம் மகிழ்ந்தபடி பறவைகள் இறக்கைகளை அகல விரித்து சட்சடவென அடித்தபடி இல்லத்தின் பூங்காவினுள் தரையிறங்கிக் கொண்டன.

பரபரப்பான தோற்றத்துடன் தனது நண்பனின் அகால மரணச் செய்தியைத் தாங்கியபடி முதியவர் ஒருவர் என்முன்னால் அகோரமாக நின்றார். அவர் கண்ட காட்சிகள் மரணக் கோலங்கள் பற்றிய விவரணம் என்னுள் மின்னலாக மின்னிக் கொண்டது. நம்ப முடியாத நிலையில் என்னைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொள்கின்றேன். ஆமாம்! இது கனவல்ல. உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு எனது இருக்கையில் இருந்து நடைப் பின்மாக எழுகின்றேன். சம்பவ இடத்தை நோக்கி வைத்த எனது அடிகள் ஒவ்வொன்றும் என்னுள் ஆழமான அதிர்வலைகளாக எழுந்து கொண்டிருந்தன. என்னுள் உறங்கிக்கிடந்த அந்த மனிதனின் எண்ணங்கள் பிரசவித்துக் கொண்டன.

திருநீரும், சந்தனமும் நெற்றியில் சாத்தியபடி, கோவில் வேலைகளில் தன்னை அர்ப்பனித்து வாழ்ந்தவர். பதின்நான்கு வருடங்கள் இராமர் வனவாசம் சென்றது போன்று, இவர் முதியோர் இல்லத்தில் வாழ்ந்தவர். ஆலயத்திற்குத் தனது பங்களிப்பின் மூலம் ஆணித்தரமான பணியாற்றி, அனைவரையும் திரும்பிக் பார்க்க வைத்த முதியவர். என்பத்தைந்து வயது நிறைவில் இப்படியான நிகழ்வில் முற்றுப்புள்ளியான வர் அனைத்து எண்ணங்களும் என்னுள் கறுப்பு வெள்ளைப் படமாகிக் கொண்டிருந்தன. "ஐயா" என்ற அவரது குரல் என்னுள் இன்னமும் ஒலித்துக் கொண்டு எதிரொலிக்கின்றது. அற்புதமானகடவுளின் படைப்பில் இப்படியான இந்தச் சம்பவம் அனைத்து முதியவர்களையும் பாதித்திருந்தது.

முதியவர்கள் சிறுவர்களைப்போல அடம் பிடிப்பதும், வருந்துவதும், பின் மகிழ்வதும் என இருக்கும்குணங்களை அடிக்கடி வெளிப்படுத்துவதில் இவரது நடவடிக்கைகள் அமைந்திருந்தன. "நாங்கள் இருந்தோம், மகிழ்ந்தோம், சரி அவ்வளவு தான்" அவர் வாழ்க்கைக்குக் கற்பித்த வரைவிலக்கணம் என்னுள்ளட்டிப் பார்த்தது. இத்தனை தத்துவங்களை கூறி வாழ்ந்த மனிதனின் வாழ்வு பூச்சியமாகிப் போன கணங்கள் வீரியத்துடன் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது. கோவிலின் முகப்பு இப்போது என்னுள் கம்பீரமாகத் தெரிந்தது ஆலயத்தின் மணியோசை காதுகளிற்குள் ரீங்காரமாகிக்கொண்டிருந்தது.

குடும்பம், பிள்ளைகள் அனைத்தும் இருந்தும், உறவுகளையெல்லாம் தூக்கி ஏறிந்து விட்டு வந்தவர். சமூகக் கட்டமைப்புக்குள் வாழ முடியாமல் சிக்கித் தினறி, இறுதியில் ஒருவரும் இல்லையெனக் கூறிவிட்டு தனது வாழ்வைத் திசைதிருப்பி முதியோர் இல்லத்தில் ஒரு புதிய தேடலுடன் வந்தவர். பிள்ளைகள் பிறந்து சில காலத்திலேயே ஏற்பட்ட குடும்பப் பிரச்சனையே இவர்களினுள் பெரும் பிரச்சனைகளாகியதை அவரது உரையாடல்கள் எடுத்துக் கூறியிருந்தன. இறைப்பனிக்கு 14 வருடங்களை அர்ப்பனித்த மையால் ஏற்பட்ட பாரிய சம்பவம் ஒன்றும் அவரது வாழ்வில் நடந்து முடிந்துள்ளது. இல்லறம், துறவறம் என கழிந்த வாழ்வின் பக்கங்கள் அவரின் முடிந்த வாழ்வுகளின் தொகுப்புரைகளாகி நின்றன. எந்தவித பந்தங்களும் கடந்த வருடங்களில் வரவில்லை. இறப்பின் செய்தியின் பின்னரும் வெட்டிய உறவை ஒட்ட விரும்பவில்லை. சமூகத்திற்குப் பங்காற்றாமையால் சமூகம் தள்ளி விட்டதா? அவரின் ஒவ்வாமையால் நிலைமை மாறி விட்டதா?

எனக்கு
 இன்னமும்
 புரியவில்லை.
 ஆனால் ஒன்றுமட்டும் புரிகின்றது.
 சமூகத்துடன் சேர்ந்து வாழும் பண்பும், அன்பைப் பரிமாறும் தன்மையும் மனிதனுக்கு இல்லை என்றால் அவன் அனாதை என்று முகவரியை இட்டுக் கொண்டு சமூகத்திற்குப் பாரமாகி விடுகிறான். "மகிழ்ச்சியாக இருக்கப்பழகுங்கள். இதமாக சிரிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். பிறருக்கு உதவுங்கள், யாரையும் வெறுக்காதீர்கள், சுறுசுறுப்பாக இருங்கள். தினமும் ஓவ்வொரு நாளையும் உற்சாகமாக வரவேற்கத் தயாராகுங்கள். மகிழ்ச்சியாக இருக்க முயற்சி மேற்கொள்ளுங்கள்" என ஆலயத்தின் மண்டபத்தில் இருந்து பிறந்து வந்த குரல்கள் எனது எண்ணங்களுடன் சங்கமித்துக் கொள்கின்றன.

இப்போது எனது கால்கள் அசைய மறுத்து நின்றன. இறந்த முதியவரின் தோற்றத்தை எனது கண்கள் படமெடுத்துக் கொள் கின்றன. வேதனை நெஞ்சில் வலியாக மிஞ்சிக் கொள் கின்றது. அனைவரும் பெருமுச்சைப் பலமாக வெளி விட்டார்கள். வாகை மரத்தில் இருந்த இலைகள் நிலத்தில் புரண்டு படுத்துக் கொண்டன. வரட்சியான இந்த மரணக்கோலம் அனைத்து இடங்களையும் பற்றிப்பிடித்துக் கொண்டது. A9 வீதியின் வாகன இரைச்சல்கள் இந்தச் சோகச் சம்பவத்தின் நினைவுகளை விழுங்கித் தீர்த்துக் கொண்டன. அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு தலைகளைக் குனிந்து கொண்டார்கள். கண்களில் சிறைபட்டுக் கிடந்த கண்ணீர் வெந்நீராக அந்த குளிர்ந்த சூழலைச் சுட்டெரித்துக் கொண்டது. எண்ணங்கள், செயற்பாடுகள், கைங்கரியங்கள், நாட்டாண்மைத் தன்மைகள், பொறுமையற்ற நிலை. அனைத்தும் பூச்சியமாகிக் கிடந்தது. முனதுக்குள் அசதியான ஒரு நெருடல் மேலிட்டுக் கொள்வது போல் இருந்தது. காட்சியின் கனதியில் தலைபாரமாகவிருந்தது. இப்போது நேரம் மரதன் ஓட்டப்பந்தயத்தில் கலந்து கொண்டது. இருள் கெளவிக் கொண்டது. கோவை

கள் புரட்டப்பட்டு உறவுகளைத் தேடும் படலம் ஆரம்பமாகியது. தேடலில் 14 வருடங்கள் சிக்காத உறவு சிக்கலாகப் போகின்றது. இருந்தும் இறப்புத் தொடர்பில் அடையாளப்படுத்தல் களுடன் தந்திகள் பறக்கின்றன. போன தந்திகள் மரணித்துப்போகின்றன. ஒன்றும் முடியவில்லை. அனைவரும் ஆகவேண்டியதைப் பாருங்கள். வழைமை போன்று அடக்கத்திற்குரிய நடைமுறைகள் முற்றுப்புள்ளியாகின்றன. அலுவலகத்தின் சாளரத்தின் வழியே நிறுத்தற் காட்சிகள் விரிந்து கிடந்தன. உத்தியோகத்தரின் முனைப்பான சேவைகள் உருப்பெற்றுக் கொண்டிருந்தன. உறவுகளை அறுத்தெறிந்த இவரது வாழ்விலும் புதிதாக உருவாகிய உறவுகள் இறுதிப் பயணத்திற்கு அந்த மனிதனைத் தயார்படுத்தி வைத்தது. "இறைவனின் படைப்பில் யாரோ நான்கு பேர் கடைசி வரை வருவார்கள். அவர்கள் பிள்ளை களாகவோ அல்லது உறவினர்களாகவோ அல்லது புதிய உறவுகளாகவோ இருப்பார்கள். இதைத் தீர்மானிப்பவர்களாக நாங்கள் இருக்கின்றோம். என்ற வாசகங்கள் அடங்கிய அச்சுப் பதித்தகடித்தத் தாள் ஒன்று என் காலடிக்குள் நிமிர்ந்து கிடந்தது. வாழ்ந்த இடத்தையும், அடைக்கலம் தந்த இல்லத்தையும் நான் மறந்து விட்டேனோ? இருந் தவர்களுக்கு வேதனை கொடுத்து விட்டுச் செல்கின்றேனா? அவரது மரண ஊர்வலத்தில் அந்த முதியவரின் எண்ணங்கள் பிரதிபலிப்பது போன்ற உணர்வு என்னுள் ஏற்பட்டது.

இதை எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அவரது நண்பர் கண்ணீருடன் என் முன்நிலையில் நின்றார். "ஜயா என் நண்பர், போய்விட்டார். என் னோடையும் கடைசியா கதைக்கேல்ல. நினைச்சாக் கவலை." என்று சூறிக்கொண்டே விம்மி அழுதார். நிமிர்ந்து பார்த்த என் கண்கள் ஒரு முறை இமைகளை மூடித் திறந்து கொள்கின்றன. மரணம்! அனைவருக்கும் சொந்தம். பிறக்கும் போது குழந்தை அழுவதைப் பார்த்து பிள்ளை பிறந்துவிட்டான் என சிரிக்கின்றோம். இறக்கும் போது அதே அழுகையுடனே இறக்கின்றோம். "அழுகை" என்பது இறுதிப் பயணத்தின் இருப்பாகிவிட்டது. தொடர்ந்து மனிதன் நிலைத் திருக்க, புதுப்பாடங்களை பிரசவிக்க, துன்பத்தி லும் எமக்குத்துணிவு வேண்டும்.

கவனி, உன் வாழ்க்கையை
 கவனி, உன் முதுமையை -

என்ற புதிய வாசகங்கள் புன் முறுவலுடன் என் முன்னால் பூத்துக் கிடந்தன. இறுதி ஊர்வலத்தின் சலசலப் புகள்நீர்க்குப் போய் சரையாகிக் கொண்டன.

பயனம் - 04

உடா சி மாதத்தின் நண்பகல் வேளை; மினி குறாவளியாக மாறிக் கொண்டது. சாம்பல் நிறத்தில் மேகக்கீற்றுக்கள் கூதல் காற்றுடன் மழையாக தரையிறங்கிக் கொண்டது. வீதியில் சென்று கொண்டிருந்த வாகனங்களின் இரைச்சல் ஒலி களை மழைத்துளிகள் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தன. மழையில் நனைந்த மரங்களின் இலை கள் மேலும் கீழும் அசைந்து கொண்டன. மண்ணின் மேற்பரப்பில் விழுந்த நீர்த்துளிகள் துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. ‘உஸ்’ என்ற இரைச்சல் ஒலி என் செவிகளினுள் ஊடுரு விக் கொண்டது. மனதின் மூலையில் முடங்கிக் கிடந்த எண்ணம் போன சனிக்கிழமை சம்பவத்துடன் முட்டி மோதிக் கொண்டது.

தனது முதுமையின் கோலத்தில் உருண்டு பிரண்ட நாட்கள் முற்றுப்புள்ளியாகியதால், விறைத்துக் கிடந்த அந்த அம்மாவின் உடல் முகவுரையாகிக் கொண்டது. கணவன், மனைவியாக முதியோர் இல்லத்திற்குள் வந்தவர்கள் பிள்ளைகள் இல்லாமையாலும் உறவுகள் நிலையில்லாமையாலும் இவர்களது இறுதி வாழ்வின் பக்கங்கள் முதியோர் இல்லத்தில் மிச்சமாகியது. யாரும் வருவதுமில்லை. இவர்களைப் பற்றி அறிய முயலவுமில்லை. காலங்கள் பறந்தோடியது மிகுந்த துன்பம், மிகுந்த வேதனை காலத்தின் கட்டாயத்தில் நாட்கள் பிறந்து மடிந்து கொண்டன. மின்சாரம் தடைப்பட்டது போல கணவனின் இழப்பும் வந்து போனது. அதன் பின்னர் தனிக்கட்டையாக வாழ்க்கையை ஓட்டியவர். ஒரு மாதத்திற்கு முன் வரை நிலைகுலையாத வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவர். கடந்த ஒரு மாத காலமாக படுத்த படுக்கையாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டவர்.

தனிமரமாக நின்று, உறவுகள் அறுத்தெறியப்பட்ட நிலையிலும் தன்னை சுதாகரித்து கொண்டு குறைகளை நிறைகளாக்கி வாழ்ந்தவர். பிரான்சில் இருந்து வரும் தொலைபேசி அழைப்புக்காகக் மணிக்கணக்கில் காத்துக் கிடப்பார்.

இவரது வளர்ப்பு பிள்ளை, போன்ற ஒரு வர் இந்த அம்மாவுடன் தொலைபேசித் தொடர்பை பேணி வந்தார். இறப் பிற்கு முன்னரான நாட்களிலும் மரணத்தை பற்றியே பேசியுள்ளார்.

“எத்தனை நாட்களாகக் காத்துக் கிடக்கின்றேன். பாழாய்ப்போன கடவுள் கொண்டு போகாராம், என்றை மனுசனிட்ட போக வேணும்.” அந்த அம்மாவின் குரல் காந்தமாகி அந்த கட்டிலை குழி இன்னமும் ஒடிக் கொண்டி ருந்தது. உயிரற்ற உடலில் இருந்து அன்று பிறந்த ஒலிகள் இன்றும் ஒலித்துக் கொண்டது.

இறந்தவர்களின் சொத்துக்களை, இருநாட்களுக்கு முன்னால் வந்து கோவிலுக்கு எழுத என முன்வந்தவர்களின் ஏற்பாட்டுப் பேரணி என்னுள் ஊர்வலமாகிக் கொண்டது. ஊர்வலத்தின் ஏற்பாடுகள் பொருத்தமில்லாத காரணத்தால் பிசு பிசுத்துப் போகின்றன. இயலாத நிலையில் சொத்துப் பரிமாற்றம் செய்யும் முயற்சிகளுக்கும் மனிதர்களின் வருகை தெரிந்து கொண்டது. சும்மா போகப் போற காணியை கோவிலுக்கு எண்டாலும் எழுதுவோம். வரிந்து கட்டிக் கொண்டு மனிதர்கள் வந்து சென்றமை என்னுள் நிழலாகியது. மனிதர்கள் சமூக சேவை செய்து கொள்வது போல பாசாங்கு செய்து கொண்டார்கள். உதவுவது போன்ற அவர்களின் எண்ணம் வெளிப்படையானதாக அமைய வில்லை. துன்பங்கள் துயரங்களை இவரைக் காவு கொண்ட போது இந்த சமூகசேவையாளர்கள் எங்கு சென்றார்கள்? புரியவில்லை எனக்கு. கொஞ்சம் தன்னும் இரக்கம் கொண்டி ருந்தார்களா? மரணத்தின் தருவாயில் உறவுகளின் வருகையும், அறிமுக மும் அலாதியாகக் காணப்பட்டது.

சுய
 அறிவில்
 ஸாத வேளை
 சட்டத்தின்படி
 எந்தச் செயற்பாடு
 டிற்கும் அங்கீகாரம்
 வழங்க முடியாத
 நிலைமை புரிந்து
 கொள்ளப்படுகின்றது.
 மெதுவாக அனைவரும்
 எண்ணங்களைக் கைவிட்டு
 விலகிக்கொள்கின்றார்கள்.
 நிலைமை உருமாறிக் கொள்கின்றன.
 மத்தளம் போல் இருந்த மனித வாழ்
 வினை இறுதிக்கட்ட காட்சிகள் கிளை
 மைக்ஸ் ஆக மாறிக் கொள்கின்றன. இறப்
 புக்களையும் வருகைகளையும் தொழிலாக்கிக்

கொண்ட முதியோர் இல்லத் தின் ஒவ்வொரு
 முலையிலும் உறங்கிக் கிடந்த அமைதி நிலைமை
 இப்போது கலைந்து கொண்டி ருந்தது. உதடுகள்
 மட்டும் விரிந்து குவிந்து கொண்டன. சத்தங்கள்
 இப்போது சல்லடையாகிக் கொண்டன. கண்
 களில் பனித்த முதுமையின் கண்ணீர்த் துளிகள்
 குண்டு குண்டாகி கண்ணங்களில் உருண்டு
 பிரண்டு கொண்டன.

"இவ்வளவு காலமும் தன்னைத் தாங்கிக்
 கொண்ட முதியோர் இல்லத்திற்கு எனது நன்றி
 கள்" இறந்த அந்த முதியவரின் அடிக்கடி கூறும்
 வார்த்தைகள் என்னுள் அசரீரியாக ஓலித்துக்
 கொண்டன. என் எண்ணங்கள் சிந்தனைகள்,
 சமூகத்தின் ஏதிர்பார்ப்புகள், முதியோர் இல்லத்
 தின் பணிகளுடன் சங்கமித்துக் கொள்கின்றன. அடிவானில் ஆதவனின் ஓளிக்கதிர்கள் ஓளிந்து
 கொள்ள ஆரம்பித்தன. முதுமையின் ஆதங்கம்
 அங்குமிங்குமாக அலைபாய்வது போன்ற ஓர்
 உணர்வு எனக்குள்... உங்களுக்குள்...?

பயணம் - 05

Uங்குனி மாதத்தின் வெய்யில் கீற்றுக் கள் முதியோர் இல்லத்தில் அத்துமீறி நுழைந்து கொண்டிருந்தன. அனல் காற்றின் ஆர்ப்பரிப்பில் பூமரங்களின் இலைகள் சரிந்து கொண்டன. மின் விசிறியின் காற்றும் சூடாகிக் கொண்டது. உத்தி யோகத்தார்களின் நடைப்பயணம் வேகநடை யாகிக் கொண்டது.

முப்பத்து எட்டு வருடங்களாக வாழ் வதற்கு இடமளித்த முதியோர் இல்லத்தை விட்டு இயற்கை எய்திய அந்த முதியவரின் செய்தி என் முன்னால் விரிந்து நின்றது. 1975ஆம் ஆண்டில் இங்கு கிங்குறாங்கொடை என்ற இடத்தில் இருந்து வந்தவர். அன்றைய காலப்பகுதியில் இலங்கையில் நடந்த சார்க் மாநாட்டுக்காக வீதி யில் காணப்பட்ட முதியவர்களுக்குப் புகலிடம் வழங்கப்பட்டது. அந்தக் குழுவில் இங்கு வந்தவர் களில் இறுதியானவரின் மரணம் இன்று சம்பவித்துள்ளது. 103 வயது எனத் தன்னை அடையாளப் படுத்தியவரின் பூதவுடல் இன்று தனது இறுதிப் பயணத்திற் காகத்தயாராகிக் காணப்பட்டது.

கோவைகளினுள் தேடுதல் வேட்டை ஆரம்பமாகின்றது. உறவுகளைக் கண்டுபிடிக்க துரும்புகள் கிடைக்குமா? என்ற அங்கலாய்ப்பு விரிந்து செல்கின்றது. ஒருவரும் அகப்படவில்லை. இரண்டு வருடமாக படுக்கையில் தனது வாழ் நாளைக் கழித்தவர். இற்றை வரைக்கும் உறவுகள் வரவில்லை. அர்ப்பணிப்புடன் தமது பராமரிப் புச் சேவையை வழங்கியவர்கள் இன்று சோகமாக நிற்கின்றனர். இடையில் வந்த உறவுகள் என்றாலும் உத்தியோகத்தார்களின் சான்றாக உயிர் பெற்றுக் காணப்பட்டது. மௌனம் இடை வெளியை நிரப்பிக் கொள்கின்றது. மிகக் கூடிய காலம் முதியோர் இல்லத்தில் வாழ்ந்த மூதாட்டி என்ற எண்ணம் கம்பீரமாகிக் கொண்டது.

ம்... நீண்ட பெருமூச்சக்கள் சக முதியவர் களின் சவாசப் பைசுளில் இருந்து பிறந்து கொள்கின்றன. அவரது பெயரின் முன்னிலையில் சேரும்

போது “திருமதி” என்ற சொல் இன்னமும் தெளிவாகிக் கொண்டது.

“கருவறையில் கிடம் தந்த எனக்கு! மகனே! உன் வீட்டு கிருட்ட றையில் கூட கிடம் தர வில்லையே எனக்கு!”

அந்த முதியவரின் எண்ணம் என்னுள் நீர்க் குழியியாகத் தோன்றி மறைந்தது. வறுமையும், பிரிவும் இவரை சமுதாயத் திலிருந்து ஓட ஓடத் துரத்தியது. துரத்தலின் விளைவில் முதியோர் இல்லம் அடைக்கலம் கொடுத்தது. ஓடிக் களைத்துப் போன இதயம் இன்று தனது பணியைப் பகிஷ்காரித்துவிட்டு நின்றது.

நீண்ட காலப் பாசப் பிணைப்பில் இணைந்திருந்த உறவுகள் இன்று ஆரவாரமின்றி அசைந்து கொண்டன. அனைவரின் கண்களும் பனித்துக் கொண்டன. சிறுபிள்ளை போன்று உருமாறிக் கிடந்த அந்த முதியவரின் உடல் பேழைப் பெட்டியினுள் ஒழிந்து கொள்ளத் தயாராகியது. வழைமை போன்று மௌன அஞ்சலி யின் வாசகங்கள் உயிர் பெற்றுக் கொள்கின்றன. எத்தனையோ முதியவர்களுக்குக் கொள்ளி வைத்து இறுதிக்கடன் செய்த எமது இல்லப் பணியாளர்கள் தமது பணிக்காகக் காத்துக் கிடந்தனர். இன்று மரண வீடுகளில் கொள்ளிவைக்க அடிபடும் நிலைகளும் ஆளில்லாத நிலைமை களும் என்னுள் மாறி மாறி நிழலாகிக் கொண்டன. அத்தகைய சூழலில் புறந்தள்ளி நின்று அணிவகுத்துக் கொள்ளும் இத்தகைய உறவுகள் என்னுள் கோபுரமாகிக் கொண்டன.

உறவுகள் இல்லாதவருக்கு இன்று தூரத்து உறவுகள் எல்லாம் சேர்ந்து வந்து நின்றன. அசைய மறுத்த பேழை மீண்டும்

தண்ணீராக ஓடியது. புதிதாக உருவாகிய நட்பு ஆழமாக புரையோடிக் கிடந்தது."

உந்து
த லி ஸ
மேலெழுந்து
கொள்கின்றது.
இத்தனை நாளும்
தாங்கி வைத்திருந்த
முதியோர் இல்லம்,
இன்று பெருமையுடன்
வழிவிட்டு நின்றது. முது
மைக் காலத்திலும் பெரும்
பங்கைத் தனதாக்கிக் கொண்ட
முத்தவரின் முத்த உடல் அமை
தியாக அணிபயின்று சுடுகாட்டை
நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

வந்தார், வாழ்ந்தார். சென்றார் என்ற புது இலக்கணத்தைப் படைத்துச் செல்லும் முதுமை யின் நெருடல் ஒன்று அவரை நண்பியாக்கிக் கொண்ட முதியவரின் கண்களில் தெரிந்தது. "ஜயா, வார்த்தைகள் பரிதாபமாக ஈனமாகி ஒலித்தன. என்னுடைய சிநேகிதி எல்லாம் முடிஞ்சு போச்ச..... பல்லில்லாத அவரது கண்ணம் அகன்று குவிந்தது.... கண்ணீர்

வழக்கமான பணிகள் ஆரம்பமாகின்றன. அதிர்ச்சியில் மரணித்துப் போன இல்லம் மீண்டும் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றது. மாலை வேளையின் களைகட்டல்கள் ஆங்காங்கே மின்னி மறைந்தன.

எங்களோடை இருக்கலாம் தானே! சொல்லுக் கேட்காமல் குடிச்சுப் போட்டுக் கிடக் கிறது. பெத்த பிள்ளையளையும் மரியாதை கெடுத்துறது. சாப்பாட்டை சாப்பிட்டுட்டு இருக்கலாம் தானே! அங்கும் இங்கும் எனக்கு அலையவெண்ட முடியுமோ? ச்சா.... இந்த மனு சன்ற கூத்தால... வார்த்தைகள் சட்டென மரணித் தன. என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தவர் புன்னகைத் தபடி "என்ற ஜயாவைக் கூட்டிச் செல்கிறேன்" என்றபடி தனது கரங்களால் தந்தையை அழைத்து வந்து கொண்டிருந்தார். குடும்ப மீள் இனைப் பின் காட்சி அது "வீட்டில் போய் குளப்படி ஒன்றும் செய்யாமல் இருங்கோ" என்ற ஆசிச் செய்தி அவர்களை துரத்திச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

காலைக் கதிரவனின் அரவணைப் பில் முதியோர் இல்ல முற்றத்தில் நின்ற செவ்வரத்த மரத்தில் பூத்துக் கிடந்த செவ்வரத்தம்பு ஒரு கணம் உயிரை நீத்துக்கொண்டது. பங்குனி மாதத்தின் பனித் துகள்கள் ஓவ்வொன்றாக உயிரை மாய்த்துக் கொண்டிருந்தன. இக்காட்சிகள் எல்லாம் அதிரச் சியின் உறைவிடமாகக் காணப்பட்டது. இப்போது உறுமிக் கொண்டு வந்த மோட்டார் சைக்கிளின் ஒலி அனைவரையும் திரும்பிப்பார்க்க வைத்தது. கலங்கிய கண்களும், எதிர்பாராத காட்சிகளும் என்னுள் இடியாக இறங்கிக்கொள் கின்றன. கொத்துக் குண்டுகள் வெடித்துச் சிதறியது போல, என் மூளை உணர்ந்து கொண்டது. சிதறலில் பிறந்த காட்சிகள் என்னுள் ஒளிப்பட மாகி ஒடிக்கொண்டது.

மனைவி, மகன், பதின்நான்கு வருடங்களுக்கு மேல் தமது உறவுகளைப் பலமாக அறுத்துக் கொண்டார்கள். குடும்பத்தார்கள் சேர்க்கையின் விண்ணப்பத்தில் கூட அவர்கள் இடம்பிடிக்கவில்லை. மிகவும் ஆழமான வேதனைகள் இவ் இடை வெளியினுள் நிரம்பியிருந்தன. ஊராரும் அவர்களின் ஊர்க்கதைகளும் கூட இந்த வேதனையுள் சாம்பலாகிக் கிடந்தன. குற்றச்சாட்டுக்கள் அடுக்கப்பட்டு, அதன் உச்சியில் வைக்கப்பட்டு மன நலன் மறுக்கப்பட்டு, முதியோர் இல்லத்தில் நிறுத்தப்பட்டு படமாக்கப்பட்ட காட்சியின் இறுதிக் கட்டம் இன்று! திரைச்சிலைகள் விலக்கப்பட்ட நிலையில் என்னுள்ளட்டிப்பார்த்தன.

"குடும்பத்திற்கு நீ செய்த துரோகம் நீயே அநுபவி, உனக்கு அங்கோடையில் பொருத்தமான ஜோடி இருக்கிறது. போய்ப்பார்."

உறவுகளின் கடிதங்கள் அவரிடம் மண்டியிட்டுக் கிடந்தன. இல்லத்தின் தூண்களுக்கிடையோன சீமெந்துக் கல்லில் தூக்கமின்றிப் புரண்டு படுத்துக்கொண்ட கணங்களில் அவர்

தன் உதடுகளில் வைத்து சுருட்டை வேகமாகவும் ஆவேசமாகவும் ஊதித் தள்ளிய வேளைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக என் மனதில் தோன்றி மறைந்தன.

ஆக்திரங்கள் தின மும் அவருக்கு வரும் போது கை கால்கள் படபடத்துக் கொண்டன. வட்டமான முகத்தில் எந்நேரமும் வட்டமான சந்தணப் பொட்டு அப்படியே காய்ந்து போய்க் கிடந்தது. குடும்பத்திற்கு கொடுமைகளைச் செய்து விட்டேன். புதுமைகளைக் காண்பதற்கு நான் மகானல்ல அவரது திருந்திய மனதின் வார்த்தைகள் குடும்பத்தை அடைவதற்கான பாதைகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தாலும், இங்குள்ள வர்களைத் தாராளமாக வந்தடைந்தது. வந்தடைதல் சிந்தனைக்கும் வித்திட்டது.

"உங்களுக்கென்னடாப்பா நீங்கள் பெஞ்சாதி பிள்ளையளோட சந்தோஷமாய் இருப்பீங்கள்.... கவனமாய்ப் போட்டு வாங்கோ..." என்று தினமும் உத்தியோகத்தார்களை அவர் வழியனுப்பும் வாசகங்கள் இன்னமும் என்னுள் நிரம்பியிருந்தன. நீண்ட ஏக்கழும், பெருமுச்சும் யாசகம் செய்து வாசிக்கும் உங்களுக்கு இது சற்றுத் திகைப்பாக இருக்கலாம். பழைய சினிமாப் பாடல்களை மெட்டுக்கட்டி, இரசித்து, அபிநியத்துடன் அநுபவித்துப் பாடும் அம்முதியவரின் திறன் இன்னமும் என்னிப் பார்க்கையில் உங்களுக்கும் அசத்தலாகத் தானே இருக்கும். ஞாபகசக்தியின் பிறப்பிடமாகவும், குரல்வளத்தின் தரிப்பிடமாகவும், நிகழ்வுகளின் இருப்பிடமாகவும் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டவர், இன்று முகம்காட்ட மறுத்து உறங்கிக்கொண்டிருப்பது சகிக்க முடியவில்லை. எத்தனையோ இசைகளில்

மீட்சி
 டையா
 தந்து இசை
 ம ஸ் மில்
 நனையவிட்டவரின்
 குரல் ஓலி எழுந்து
 வரவில்லை. இன்று
 இத்தனை சனக்கூட்டத்
 தைக் கண்டும் இன்று
 இன்னமும் பாடல்களுக்கு
 மெட்டுக் காட்டாமல் மௌன
 மாகிக் கிடக்கின்றார். இத்தனை
 காலமும் வாழவைத்த இல்லத்திற்கு
 இவரும் நன்றி கூறவில்லை. தங்களது
 மனச் சுமைகளுக்கு முடிவு கட்டுவதற்
 குரிய ஓர் இடமாக என்னி விட்டவர்களின்
 பட்டியலில் இவரும் இணைந்து விட்டார்.
 என்னும் போது நெஞ்சுவலித்தது.....

இங்குள்ள உத்தியோகத்தர் சென்ற அவரது
 பிறந்த தினத்திற்கு அதிகாலை எழும்பும் போதே
 ரொபிப்பக்கற்றை தலைமாட்டில் பரிசாக வைத்து
 அவரை மகிழ்ச்சிப்படுத்தி, அவரின் ஏக்கங்
 களைப் போக்கி, மகிழ்வித்த சம்பவமும் காட்சி
 களுடன் சேர்ந்து உருண்டு கொண்டது. தனது
 பிறந்த நாளை இந்த முதியவரின் பிறந்த நாளுடன்
 இணைந்து கொண்டாட முற்பட்ட அந்த
 எண்ணம் என்னுள் மலைபோல் உயர்ந்து நின்றது.
 உண்மைகள் விரிந்து கிடக்கும் போது உன்னத
 மான உணர்வுகளும், உயர்வான சேவை களாக
 வியாபித்துக் கொள்ளும். சமூகவியல் உண்மை
 யின் தோற்றுவாய் என்னுள் விரிந்து வந்த
 காட்சிகளுக்கு விடைகொடுத்தது.

உறவுகள் தாய், சகோதரர்கள், நண்பர்கள் என வரிசையாக வந்து கொண்டிருந்தனர். இறுதிக் கிரியைகளின் இறுதி அணிவகுப்பு மரியாதை புரையோடிப் போய்க் காணப்பட்டது. அனைவரையும் மகிழ்வித்து முதியவர்களின் மனக்கிலேசங்களைத் துண்டித்து அவர்களின் உதடுகளில் கூட சிரிப்பஸைகளை நிலைநிறுத்திய வர் இன்று அமைதியாகி விட்டார். பழைய சினிமாப் பாடல்கள் சௌந்தரராஜனின் குரலில் இன்னமும் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பது என்னுள் உணரப்பட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றது.

"என்ன குறை இங்கு இப்படியிருந்துவிட்டு, இப்பிடியும் செய்யக் கூடாது" ஆணித்தரமாக ஒரு முதியவர் கூறிவிட்டு நடந்து கொண்டிருந்தார். நடந்த சம்பவங்கள் என்னுள் உறைந்து கொண்டன. இவ்வாறாக எண்ணங்கள் இன்னமும் அலைபாய்ந்து கொண்டன. இப்போது ஆதவன் உறங்குவதற்கு இடம் தேடிக்கொண்டான். அங்குமிங்குமாக முதியவர்கள் அணிவகுத்துக் கொண்டார்கள். இல்லம் மீண்டும் உயிர்பெற்றுக் கொள்கின்றது.

"மனிதர்கள் இறக்கும் கட்டத்தில் தமது நெருக்கமான உறவுகளைத் தேடுகின்றார்கள். பிழைகளை உணர்கின்றார்கள். தவறுகளை மன்னிக்கின்றார்கள்."

இந்த இடத்திலும் எதிர்த்தரப்பினர் தமது ஈகோவை நிலைநிறுத்துகின்றார்கள். இதனால் இறக்கும் உயிர் தவிப்புடன் புறப்படுகின்றது. தவிப்புக்கள் தவிர்ப்புக்களாகத் தொடரும் போது நிம்மதி நிச்சயம் வரப்போவ தில்லை. நிம்மதிக் காக வாழப்போகின்றோமா? அல்லது வாழ்வதற் காக நிம்மதியைத் தேடப்போகின்றோமா? எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. நீங்களும் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.... அனைத்து இதயங்களும் நலமாகட்டும்.

பயணம் - 07

இ

ரண்டாயிரத்து பதின்னான்காம் ஆண்டின் அத்தியாயம் எழுதப் படுவதற்காக நாட்காட்டிகள் உருமாறிக்கொண்டன. ஆயிரத்து தொளாயிரத்து நாற்பத்து ஏழாம் ஆண்டைப் போல இவ்வருடம் இருக்கப்போ கின்றது. பத்திரிகைச் செய்திகளில் ஆருடங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தன. பனிக் குளிரின் ஆக்கிரமிப்பில் ஆதவனின் ஓளிக் கீற்றுக்கள் கிழக்கு வானில் அரும்பிக் கொண்டன. புதுவருடம் புதுத் தெம்பைத் தர வேண்டும் என்ற மனிதர்களின் வேண்டுகைகள் ஆலயங்களில் நிறைந்து கொள்கின்றன. வெடிகளைக் கொழுத்தி ஆரவாரத்துடன் புதுவருடத்தை வரவேற்றுக் கொள்கின்றனர். உற்சாகங்களை கைகோர்த்து வரவேற்றபடி இல்லத்து முதியவர்களும் இன் முகங்களுடன் வாயிலில் ஒன்றுகூடி அன்பான உணர்வுகளுடன் பண்பாக புதுவருட வாழ்த்துக்களைப் பகிர்ந்து கொண்டு புழகாங்கிதம் மேலிட நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்தமது இல்லமதை நோக்கி...

இந்து ஆலயமும், கிறிஸ்தவ ஆலயமும் ஒரே வளவில் அமைந்திருப்பதும், இருகோவில் களுக்குமாக சேர்த்து ஒரே ஒரு ஆலய வழிபடு வோர் சபை அமையப்பட்டிருப்பதும் எங்குமில்லாத இங்குள்ள விஷேட அம்சமாகும். மதவேறு பாடின்றி முதியவர்கள் அனைவரும் கோவில் களின் ஆலய வழிபாட்டிலும், மதகுருமாரின் ஆசீர்வதிப்புக்களிலும் மகிழ்ந்திருந்தனர். முதியவர்களின் முகங்களின் மலர்வுகளில் என் உள்ளத்து உணர்வுகள் சங்கமித்து மகிழ்ந்திருந்தது. முதுமையின் ஒவ்வொரு மொழியும் புதிய கோணங்களில் பூரித்துப் போய்க் கிடந்தன. தமது அநுபவப்பகிரவுக்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த இடங்களில் கருத்துச் சிதறல்களில் சிரிப்பலைகள் மிதந்து கொண்டிருந்தன. முதுமையின் அடையாளமான நரைத்தலைமுடிகள் சுதந்திரமாக காற்றில் அசைந்து கொண்டன. ஊன்றுகோல்களுடன் நடமாடிக் கொண்டிருந்த முதியவர்களும் அநுபவ முதிர்ச்சிப் புன்னகையைதடுகளில்லதிர்த்துக் கொண்டனர்.

முகமாலைப் பகுதியில் தென்னம் தோட்டங்களில் உழைப் பாளியாக பயன்படுத்தப் பட்ட முதியவர் ஒருவரின் சிந்தனைபற்றிய நெருடுகை என்னுள் ஊர்ந்து கொண்டது. மேசையில் கிடந்த கோவையின் பக்கங்கள் புரண்டு படுத்துக் கொண்டன. முதியோர் இல்லத்திற்கு அனுமதிக்காக வந்திருந்த அவரது வரலாறு ஆராய்ச்சி முடிவாக அவர் பயன்படுத்தப்பட்டதும் கருவேப்பிலையாய் இப்போது ஏறியப்பட்டதும் அறுதியிட்டு அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

உறவினர்களால் தமது தோட்ட வேலை களுக்காக நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டு, உழைப்பின் உறுஞ்சுகை தாராளமாகிவிட்ட நிலையில் ஏராளமான மனச்சுமைகளை சேமித்து வைக்க நேரிட்டது. சேமிப்பின் உவர்ப்பில் உப்பிப்போன அவர் உள்ளம் பாரமாகியது. இவரது அனுமதிக்கான உள்வருகையின்போது அவர் மனம் எள்ளளவும் வேதனையை வெளிக்காட்டவில்லை. மரத்துப் போன உள்ளமும் உரத்துப்போன நிலைமை களும் இவரைக் களைத்துப்போக வைத்திருந்தது. அக்களைப்பின் பிறப்பு, முதியோர் இல்லத்தில் இவரது இருப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. இவரைப் பொறுத்தவரை துன்பியல் சம்பவங்களுக்காக மனம் கலங்கியிருக்கவில்லை. "கடவுள்கருணை செய்வார்" அவரது நம்பிக்கையின் வார்த்தைகள் அடிக்கடி பிறப்பெடுத்துக் கொண்டன. "நான் ஏதோ ஊழ்வினை செய்திருக்கின்றேன். அதற்கான தண்டனைகள் தான் இவை எல்லாம்" என வாழ்க்கையின் நிலைமை களை வரையறுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரைப் பற்றிய மதிப்பீட்டின் புறக்குறிப்பாக அவரது குடும்ப நிலைமை குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது.

இளவயதில் உறவினர் ஒருவரின் வழி காட்டவில் இல்லற வாழ்வில் இணைக்கப்பட்டார். தோட்டமும்துரவும் என

பின்னிப்
பின்னாந்த
வாழ்க்கையின்
இறுதிப்பகுதியில்
பலவீனமான நிலை
ஏற்பட்டு விடுகின்
நது. கருத்து வேற்று
மைகள் உச்சக்கட்டத்
தில் அரங்கேறிக் கொள்
கின்றது. முறுகல் நிலை
மைகள் முண்டு கொடுக்க
முடியாத அளவிற்குக் கூர்மைய
டைந்து விடுகின்றது. இரண்டு
பிள்ளைகளும் பிறந்துவிட்ட நிலை
யில் படிப்பறிவு இல்லாவிட்டாலும்,
கெளரவமாக வாழுவேண்டும் என
எண்ணியுள்ளார். மனைவியின் பேச்சுக்
களுக்கும் ஏச்சுக்களுக்கும் ஈடுகொடுக்க
முடியாமல் இயலாமை தனக்கு வந்து விட்ட
தாக, அவர் தீர்மானிக்கின்றார். கசப்பான இந்த
நிலைமை இடைவெளியை ஏற்படுத்திக் கொள்
கின்றது.

அவரது மனதில் துன்பமும் துயரமும்
நிரந்தரமாக முகாமிட்டுத் தங்க ஆரம்பித்து
விட்டன. ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அந்நி
யரின் எட்டிப் பார்ப்புக்கள் குடும்பத்தை ஆக்கிர
மித்தன. நிறைய வதந்தி வைப்புக்களையும் சிலர்
தாராளமாகச் செய்து கொண்டு வில்லன் பாத்
திரத்திற்கு மெருகேற்றி நின்றனர். பிள்ளைகளின்
மன நிலையும் வரண்டு கொண்டு சென்றது. இந்த
நிலைமையில் இன்னுமொருவரின் ஊடுருவல்
நிகழ்ந்து கொண்டது. மனைவியும், இருபிள்ளை
களும் ஊடுருவிய நபருடன் சென்று விடுகின்ற
னர். "மனுசி ஓடிட்டா" செய்திகள் ஊரெங் கும்
பரவிக்கொள்கின்றன.

வேதனையின் உச்சக்கட்டத்தில் நின்ற
வருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரிய
வில்லை. தனது மீதிக்காலம் அனைத்தையும்
கடும் விவசாய செயற்பாட்டில் அர்ப்பணித்
தார். அவரது ஓர்மான உழைப்பில் பயிர்ச்
செய்கையில் பலமான உழைப்பாளியாக
மாறிக்கொண்டார். உழைப்பினால் பொருளா
தாரத்திற்கு வலுச்சேர்த்தவர். இடையிடையே
பிள்ளைகளின் நினைப்பினால், தன்னை அறி
யாமலே மனச்சோர்வுக்கு உள்ளாகினார்.
உடல் உழைப்பின் தெம்பினால் முதுமை

வயதான அறுபது வரை இந்நிலையின் பாதிப்பு
வெளிப்பட்டிருக்க வில்லை. சோர்வின் தன்மை
யின், அசதியான நிலைமை, முதுமையான
வேளையில் சரணாகதி அடைந்து கொண்டது.
இப்போது மனநோயாளர் பிரிவில் கிசிச்சைக்
குரிய ஒரு நபராகத் தன்னை இணைத்துக் கொள்
கின்றார். மாத்திரைகள் மருந்துகள் எல்லாம்
அவருக்குப் பரிசாகிக் கொள்கின்றன. இருப்பிடத்
தின் தலைமாட்டில் மாத்திரைகளின் டப்பாக்கள்
கம்பீரமாக எழுந்து நின்றன. தினமும் காலை
மாலை என மாத்திரைகள் இவரை இயக்கும் ஏரி
பொருளாக தேவைப்பட்டுக் கொண்டது. அன்
மையில்கூட, கலந்துரையாடலில் தனது குடும்ப
வரலாற்றை மீட்டுக் கொண்டது என்னுள் பொறி
தட்டிக் கொண்டது.

இல்லத்தில் வாழும் காலத்தில் உதவியும்
செய்திருந்தார். விசேடமாக பார்வையற்ற முதிய
வர்களுக்கு உதவுவது என்பது இவரது முனைப்
பான செயலாக இருந்தது. இறந்துபோன
முதியவரின் கோவையை முடிவுறுத்துவதற்காக
குறிப்பிடப்பட்ட கோவையின் முதல் பக்கம்
மீண்டும் திறந்து கொண்டது. என்மனதில் இறந்து
போன முதியவரின் ஆத்ம சாந்திக்காக ஒரு கணம்
பிரார்த்தித்துக் கொண்டு ஒப்பமிட்டுக் கொள்
கின்றேன். நெஞ்சத்தைத் தொட்ட முதியவரின்
மறைவுதுன்பமாக இழையோடிக் கொண்டது.

முதுமையில் தனிமை மிகவும் கொடுமை
யானது. தனிமையிலும் வறுமை அதைவிடவும்
வேதனையானது. வறுமையில் உணரப்படும்
வறுமை மிகக் கொடுரமானது. வெறுமையால்
எழுந்து நிற்கும் பகைமை அதைவிடப் பயங்கர
மானது. இந்தப் பகைமையால் உருவாகிவிடும்
நிலைமை தன்னையும் வருத்தி, தன்னைச் சார்ந்த
வர்களையும் துன்பவியலுக்குள் வீழ்த்திவிடும்.
ஒரு முதியவர் பாதிப்படையும் போது சமூகத்
திலுள்ள பலர் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள். முக்கிய
மாக உள்வியல் ரீதியில் துன்பப்படுகிறார்கள்.
இந்த வகையான உள்வியல் போரின் கொடுமை
கள் உய்த்துனரப்பட முடியாதவை.

முதியோரைப் பராமரித்து உளமேம்
பாட்டுடன் வாழ்தலுக்குத் தலைப்பட நாங்கள்
தயாராக இருக்கின்றோமா? முதியோரைப் பேணி
நாகரீகத்தின் வெளிப்பாட்டில் பயணிக்க நினைக்
கின்றோமா? இல்லாவிடனும் இனியேனும் இந்த
இரு வினாக்களையும் எம் மனம்முன் நிறுத்தி
முன்னகர்வதற்காக திடசங்கற்பம் பூண்டு கொள்
வோம்.

வை

காசி மாதத்தின் நடுப் பகுதியை நாட்காட்டி காட்டிக்கொண்டு, வெளிநாட்டுப் பறவைகள் வர்ணக் கோலங்கள் புனைந்து, இல்ல முற்பகுதி A9 நெடுந்தெருவிற்கு அப்பால் உள்ள பெருவெளியில் விதம் விதமாகத் தரையிறங்கிக் கொண்டிருந்தன. பெருவெளியின் முடிவில் தொடங்கும் தரவைக் கடலில் மீன்களை இரையாக்குவதற்காக பறவைக் கூட்டங்கள் காத்திருப்புக்களைத் தொடர்ந்து கொண்டன. ஆதவனின் ஒளிக்கீற்றுக்கள் பூமியை சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்தன. கடமைக்கு விரைந்து கொண்டிருந்த எனது உந்துருளியின் ஒலியலைகளை விழுங்கித் தீர்த்தவாறு கைத்தொலைபேசி உயிர்பெற்றுக் கொண்டது. எதிர்முனைச் செய்திகள் கனதியாகிக் கொள்கின்றன. மரணங்களின் மொழிகள் பிரசவமாகிக் கொண்டிருந்தன.

பதின்மூன்று வருடங்களாக படுத்த படுக்கையில் கிடந்த முதியவர் ஒருவர் இன்று மரணித்துவிட்டார். எந்தவித உறவுகளும் இங்கு வருவதில்லை. ஏக்கத்துடனும், பிணியின் கொடுமையிலும் வாழ்ந்தவர் இன்று சுதந்திரம் அடைந்து விட்டார். எந்தவித படுக்கைப் புண்களும் வராது பதின்மூன்று வருடங்கள் பராமரித்த சாதனை பணியாளர்கள் ஒவ்வொருவராகத் தெரிகின்றார்கள். அவர்களின் சேவையின் மகத்துவம் என்மனதில் மிகப்பெரிதாய் இடம்பிடித்து இருக்கின்றது. என சொல்ல வைத்த என்பத்தைந்து வயதைத் தொட்டுவிட்ட முதியவரின் மரணத்திற்கு பதின்மூன்று வருடங்கள் எடுத்துள்ளன. "மிகுந்த வேதனையில் ஒரு வார்த்தை கூட பேச முடியாத இயலாத நிலையில், உறவுகளை என்னி நிறைய மனவேதனையில் இருந்தவர் இன்று கர்மவினைகளை அனுபவித்துவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றுள்ளார்." அவரது அறையில் இருந்த இன்னும் ஒரு முதியவர் முகவரை தந்து கொண்டார்.

எ வரு மே வராவிட்டாலும், எந்த நகர்வு களையும் செய்ய முடியாவிட்டாலும், அந்த முதியவரின் மனவலிமை மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. முகத்தில் காணப்பட்டதன் னம்பிக்கை இறந்த பின்னரும் அவ்வாறே காணப்பட்டது. திருமணமாகி பிள்ளைகள், மனைவி என்ற உறவுகள் முற்றாக விடுபட்ட நிலையில், துயரங்களை மட்டும் காவிக்கொண்ட வாழ்க்கை, இன்றுதான் காவுகொள்ளப்பட்டது. இன்பங்கள் இவரது வாழ்வைக் கடந்த தசாப்தத்தில் எட்டியும் பார்க்கவில்லை. படைத்த இறைவன், உயிரை எடுக்கும்வரை மிகக் கடுமையான காத்திருப்பை செய்துவிட்டார். இவரது ஆரம்ப வாழ்வு பற்றி அறிய முடியவில்லை. இல்லத்தின் இடம் பெயர்வுகளின் போதெல்லாம் உத்தியோகத்தர்களால் இடத்துக்கிடம் காவிச் செல்லப்பட்டவருடன். ஏனைய முதியவர்களும் கூடவே நடந்தார்கள். பயணங்களின் போது ஏற்பட்ட இடர்கள்கூட அவரது மனதின் வலிமையை அசைக்கமுடியவில்லை. என்ன செய்வது? என்று அவனைவரும் சிந்தித்தனர். அவர் அவ்வேளை எல்லாம் புன்முறுவலை மட்டும் சைகையாக வெளியிட்டுக் கொண்டார்.

மீண்டும் அவரது தனிநபர் கோவை களினுள் தேடுதல் வேட்டை தீவிரமாகின்றது. "இல்லத்திலேயே என் இறுதி மரியாதையை நான் ஏற்க விரும்புகின்றேன்." அவரது எண்ணங்கள் எழுத்துருவில் உயிர் பெற்றுத் தெரிந்தது. இப் போது இறுதிப் பயணங்களில் பயணிப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் விரிவடைகின்றன. மனிதத்தின் புனிதத்தை உணர்த்துவதற்கான நாடகமேடை ஒன்று உருவாகிக் கொண்டது. சோகங்கள், எண்ணங்கள், வாழ்வின் பக்கங்கள், அனைத்தும் சூடிநின்றவர்களால்

புரட் டப்பட்

உக்கொண்டி ருந்தன. கேட்கும் போது சவாரசிய மாக இருந்தது. சத்தங்களை உள்வாங்காது அசைவுகளை மட்டும் உள்வாங்கிப் பார்க்கின்றேன். தத்துவரூபமாக இருந்தது. ஆகா, இப்படியா இருக்கிறது மனிதவாழ்வு! விசித்திரமாக இருந்தது. நடிப்பு என்பதன் உச்சக்கட்டம் போன்று இருந்தது. இது! என் மனத்தின் வெளிப் பாடுகள். இப்போது இறந்த மனிதனை விடுத்து ஊர்களை நோக்கிப் பாய்கின்றது.

ஹர்ப்புதினங்கள், குடும்பக் கதைகள் இப்போது மரணித்த உடலை சூழ்ந்து நின்று வட்டமடித்துக் கொண்டன.

இத்தனை ஆக்கிரமிப்புக்களும் இப்போது இடத்தை நிறைத்துக் கொண்டன. இறந்த முதியவரின் உடலைச் சூழ பெரிய ஒரு பிரசங்கமே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இப்போது அவரைப் பலர் உரிமை கொண்டாடினார்கள். உறவுகளைக்கூட உருவாக்கிக் கொண்டார்கள். அநுதாபிகள் பலர் அழுது கொண்டார்கள். "மணம்" என்று கிட்ட நெருங்காதவர்கள் கூட இன்று "பிணம்" என்பதால் வாய்க்கீழிய வார்த்தைகளைக் கொட்டித் தீர்க்கின்றார்கள். இறப்பின் பின்னர் ஏற்படும் அந்நியோன்யம் உயிருடன் இருக்கும்போது ஏன் ஏற்படவில்லை? கேள்விக்கான விடைதேடல் எனக்குள் சூழப்பமாகிக் கொண்டது. பதிலுக்கு இதயம் இப்போது அழுது தீர்த்துக் கொண்டது.

வை

காசி மாதத்தின் அனல் காற்று ஜன்னல் வழியே வெம்மையாய் வீசிக்கொண்டிருந்தது. கண்களினுள் மண்துகள்கள் அமர்ந்து கொள்ள இடம் தேடிக் கொண்டிருந்தன. முதியோர் இல்லத்தின் வாயில் கதவு களையும் புழுதி மழை விட்டு வைக்கவில்லை. கடும் காற்றில் தங்களது அங்கங்களை முறுக்கியபடி மரங்கள் வளைந்து நெளிந்து கொண்டிருந்தன. படுத்த படுக்கையாகி ஒரு மாதத்தினை நிறைவு செய்யும் அந்த முதிய வரின் இறுதி மூச்சு நின்ற செய்தி அவ்விடம் வரை கொண்டு சென்று நிறுத்தியது.

இவர் திருகோணமலையிலிருந்து நான்கு வருடங்களுக்குமுன் இல்லத்திற்கு வந்தவர் அதற்கு முன் வெளிநாட்டு வாழ்க்கையை முடித்து வந்தவருக்குக் குடும்பம் இடம்தரவில்லை. குடும்பத்தின் விரட்டியடிப்புடன், வருமானமற்றவன் என்ற பட்டத்தையும் சூடிக்கொண்டு இங்கு வந்தவருக்குத் திருமணம் முடிக்க முடியாத சூழலுக்கு அவருக்குப் பட்டமளிப்பு ஊரில் விமர்சையாக நடாத்தப்பட்டுள்ளது. வரண்டு போன இதயமும், ஒடிந்து போன ஒரு கையும் அவரின் நிரந்தரமான சொத்துக்களாக இருந்தது.

படுத்தபடுக்கையாக இருக்கும் போது என்னைக் கடவுள் கொண்டு போகமாட்டாராம் என பல தடவை அழுது தீர்த்துவிட்டார். இன்று தான் விடை கிடைத்துள்ளது. உத்தியோகத்தர்கள் உணவு ஊட்டிவிடும் போதெல்லாம் தனது இயலுமான கையால் உயர்த்தி நன்றி கூறிவிட்டு கண்ணீரைக் கொட்டித் தீர்த்துவிடுவார். அசரீரியாக அவரது பண்பை உத்தியோகத்தர் கூறிக் கொண்டு கண்கலங்கி நின்றார்.

உறவுகளின் முகவரிகளைத் தேடும் முயற்சி கள் பயனற்று முற்றுப்பெறுகின்றன. யாரும் இல்லை. வண்ணார் பண்ணையிலிருந்து நன்பன் என ஒருவர் வந்து சென்றார். என்கிறார்கள்.

அவரும் நட்பின் எல்லைக்கோட்டுடன் மட்டும் நின்றுவிட்டார். என அறிய முடிகின்றது.

இப்போது ஒலிபெருக்கியில் இறந்தவரின் விபரங்கள் ஒலியாக உருமாறிக் கொண்டிருக்கின்றது. அனைத்து முதியவர்களும் உத்தியோகத்தர்களும் எழுந்து நிற்கின்றார்கள். கண்களை மூடிக் கொண்டு யாருமில்லை என்று எண்ணிய அந்த ஆக்மாவின் சாந்திக்காக ஒரு நிமிட மௌன அஞ்சலி செலுத்தப்படுகின்றது. இல்லத்தின் மூலை முடுக்குகளில் கிடந்த நாய்களும், பூனைகளும் கூட அண்ணார்ந்து பார்த்துக் கொண்டன. அவருடன் அந்த அறையில் இருந்து மற்றைய ஐந்து பேரும் என்னைப் பார்த்த பார்வை என்னுள் ஆயிரமாயிரம் உணர்வுகளை ஊர் விட்டது போலிருந்தது. அமைதியின் அத்தியாயம் முடிக்கப்படுகின்றது. அடுத்த செயலமார்வின் விடயங்கள் உயிர்ப்பித்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. பூதவுடலைச் சமந்து தீர்த்த அந்த சிறியரக டிராக்டர் இயந்திரம் வாசல்வரை வந்து உறுமிவிட்டு ஓய்வு நிலைக்கு வந்து கொண்டது. சிறிய பிள்ளையைத் தூக்குவதைப் போல உத்தியோகத்தர்கள் அந்த உடலைத் தூக்கியபடி வாகனத்தில் ஏற்றுகிறார்கள். பிரேதாறை அவரது உடல் இறுதியாத திரைக்குத் தயாரா வதற்காக இப்போகாத்திருக்கின்றது.

அரசு செலவில் தகனக்கிரியைக்கான வேலைகள் முனைப்படைகின்றது. கட்டளைகள் அங்குமிங்கும் பறக்க உத்தியோகத்தர்களின் வேலை வீச்செல்லை நீண்டுகொண்டு போகின்றது. அனைவரினதும் உடல்கள் அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிகின்றன. இறுக்கமான முகமும், நெற்றியில் சிந்தும் வியர்வைத் துளிகளும் நடந்து சென்ற சோக நிகழ்விற்கு மெரு

நினைத்தாரா? இல்லை இதுவரை தனக்கு பணிவிடை செய்த உத்தியோகத்தர்களை நினைத்தாரா? எனக்குப் புரியவில்லை.

கேற்றிக்
கொண்டிருந்
தன்.

எத்தனையோ
வேடங்களைத் தாங்
கிய மனித வாழ்க்கை
இன்று கிளைமெக்ஸ்
காட்சிக்காக அலங்கரிக்
கப்பட்டுக் கிடந்தது. இறுதிக்
காலத்துக்காகக் காத்திருக்க இங்கு
வந்தோம் என்ற முதியவர் ஒருவரின்
குரல் என்னுள் வந்த மர்ந்து மரணித்துக்
கொண்டது. தொகை வகையான ஏக்கங்
கள் அனைவரின் முகங்களிலும் தொக்கி
நின்றது. மரணித்த அந்த மனிதனின் உதடுகள்
மட்டும் மகிழ்வாகக் கிடந்தது.

தனக்கு கொடுமைகள் செய்த மனிதர்களை
இறுதியில் நினைத்தாரா? தனக்குப் பட்டமளிப்பு
விழா நடாத்தித் துரத்தியடித்த மனிதர்களை

ஏதோ ஒருவித உணர்வில் மறைந்து போன
அந்த உயிர், தனது இறுதி முச்சிலேனும் மகிழ்
வைக் கண்டு கொண்டு விட்டது. இறைவனின்
படைப்பில் எல்லோருக்கும் பொதுவுடமை
இல்லாது போவது வேதனையைத் தருகிறது.
மனிதரின் இயலுமை என்பது முதுமையில்
முற்றுப்புள்ளியாகி விடுகின்றது. இந்தத் தருணத்
தில் மனித குலம் பாராமுகம் காட்டுவது தான்
நாகர்கமா? சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

உயிர்களை மதித்து, உணர்வுகளைப் பிரித்து
வேதனைகளை ஒறுத்து வாழ்வதற்கு வழிகாட்ட
வேண்டும். கிடு ஓவ் வொரு மனிதனினதும் கடமை
யாகும். கியலாமை என்பதை அழித்து கியலுமை
என்பதை நுழைத்து கிடுகாலும் வாழாவிட்டாலும்,
இனியாவது வாழுத் தலைப்படு வோமா?

என்ன செய்வது என சலித்துக் கொள்ளா
மல். என்ன செய்யலாம் என எண்ணிப்பாருங்கள்.

பயணம் - 10

சுழன்றடித்த காற்றில் மிதந்து வந்து சிறைப்பட்ட காகிதத் தாள்களில் என்கண்கள் பதிகின்றன. உயிரற்றுக் கிடந்த எழுத்துக்கள் உயிர் பெற ஆரம்பிக்கின்றன. விறாந்தையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நாயோன்று பலமாகத் தன் வாலால் நிலத்தை அடித்துக் கொண்டது. வீசும் காற்றிலும் அசைய மறுத்து மரங்கள் வெராக் கியமாக நின்றன. A9 வீதியில் போக்கு வரவுப் பயணங்கள்களைகட்டி நின்றன.

"அடிக்கல் நாட்டுவதற்காக அப்பாவுடன் வந்த நான் இங்கு அடைக்கலமாவேன் என்று சற்றும் எண்ணவில்லை. இரண்டு பிள்ளைகளும் ஆளான பின் மனைவியும் திரும்பிப்பார்க்க வில்லை. எனது போக்கு பிடிக்கவில்லையாம். இவர்களுக்கு இவரோடு இருக்கிறது எண்டால் செத்துப்பிழைக்க வேண்டுமாம். மனைவியின் பழசாகிப் போன வார்த்தைகள் புதுசாக மீண்டும் நினைக்கின்றேன். முதுமையின் போக்கினால் நான் குழந்தையைப் போல நடக்கின்றேன். அடம் பிடிக் கின்றேன். அமைதியாக அழுகின்றேன். ஆனால் நான்வடம் பிடித்து அடம் பிடிப்பதாக அல்லவா இவர்கள் படம் காட்டுகிறார்கள். முத்திப்போன முதுமையில் நான் செத்துப்போக பலமுறை நினைக்கிறேன். முடியவில்லை பயம் என்னைப் பற்றிப் பிடித்து வதைக்கின்றதே.....

தங்கியிருப்பவர்களை மீட்டு விட்டு இன்று நான் தங்கியிருப்பவனாக உருமாறிவிட்டேன். பொருளாதாரமும் போனது இன்று உடல் வலு வும் போனது, ஆனாலும் மன வலுவினால் இன்ன மும் மார்த்தடிக் கிடக்கின்றேன். பிறப்பிலிருந்து பல வேடங்களைப் போட்டேன். பிள்ளையாக, நண்பனாக, வாலிபனாக, அப்பாவாக, மாமாவாக மாறி மாறி வேடம் போட்ட தனாலோ என்னவோ இன்று இந்த முதுமை வேடத்தை மட்டும் மாற்ற முடியவில்லை. இறுதிக் கட்டமாக நான் இப் போது நடிப்பின் உச்சக் கட்டத்தில் இருக்கின்றேன்" என்று முதியவர்க்குறிக் கொண்டார்.

என்னைச் சுற்றி உறவாடிய உறவுகள் எல்லாம் இன்று எங்கு சென்று விட்டன. ஒப்புக் குக் கூட இன்று ஒரு வரும் முன் வருவதில்லை. எனக்கு உறவுகளின் பெயர் கூட மறந்து விட்டன. சுயநல் நபர்களாக அவர்கள் இருந்து விட்டதனால் எத்தனையோ விடயங்களை உறவுகள் சாதித்து விட்டார்கள். காத்திருப் புக்களால் கலங்கிய எனக்கு மனநோயாளி என்று பட்டத் தையும் சூட்டி பட்டமளிப்பையும் வெகு சிறப்பாக நடாத்தி விட்டார்கள். குடும்ப கௌரவம் பேண வேண்டி என்னையும் என் வரலாற்றையும் சனா மிக்குள் சிக்க வைத்து விட்டார்கள் எத்தனை நாட்கள் என் வாழ்வு வலுக்கட்டாயமாக நகர்த் தப்பட்டிருக்கும். உள்ளங்கள் உருக்குலைந்த பொழுதுகள்தான் எத்தனை? ஏக்கத்துடன் வார்த்தைகளை விடைத்துக் கொண்டார்.

எனது பிள்ளைகளின் மழை மொழி தான் என்னை உயிர்வாழ வைக்கின்றது. இவர்களும் வளர்ந்து விட்டதனாலோ என்னவோ வார்த்தைகளை குடேற்றிக் கொள்கிறார்கள். நாகரிகத்துக்குள் நுழைந்து விட்டு என்னைப் பார்த்து அநாகரிகம் என்கிறார்கள். நான் வளர்த்த நாய் கூடா வீட்டில் சுதந்திரமாக இன்னமும் சுற்றித் திரிகின்றது. ஆனால் நான் மட்டும் நன்றியுடையவனாக இருக்கவில்லை யாம் வீட்டார் கூறிக்கொண்டார்கள்.

எனக்கு ஒன்று மட்டும் புரிகின்றது. முதுமை வரும் முன்பே முதுமையில் வாழ சமூக பாதுகாப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். உழைக்க முடியாத போது கௌரவமாக வாழ வழியை ஏற்படுத்த வேண்டும். அல்லது முதுமையில் போராடவாவது தென்புடன் இருக்க வேண்டும். பல விதமான எண்ணங்கள்

எனக்கு
 பலமுள்ளதாக
 இருந்தாலும்
 இன்று நான் பரித
 வித்துக் கொண்டு
 தான் இருக்கின்றேன்.
 முதியவரின் புலம்பல்
 கள் நீண்டு கொண்டது.

முதுமை என்பது அனை
 வருக்கும் சொந்த மானது. உரிமை
 கோராமலேயே அனைவருக்கும்
 சொந்தமாகிவிடும் நரை, திரை மூப்பு
 என்பவற்றை நாம் வேண்டி ஏற்காவிட
 டாலும் கடவுளின் கொடைகளாக இவை
 இருந்துவிடும். வாழ்க்கையின் கடைசிப் பக்
 கங்கள் புரட்டப்படும்போது வார்த்தைகள்
 பிரசவிக்கப் படமுடியாது அவரது நினைவுகளில்
 இருந்து நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன்.

விரல்களின் துடிப்புகள் மெல்ல மெல்ல
 மேலோங்கின கண்களின் கண்ணீர் குளமாகி
 வரமறுத்து நின்றது. நினைக்கும் கனவுகள் அசைய
 மறுத்து நின்றன. ஆலயத்திற்கு வழிமையாக

பூப்பறிக்கும் முதியவர்கள் அவசர அவசரமாக
 பூக்களை பறித்து பைகளினுள் நிரப்பிக் கொள்
 கின்றனர். மெளனம் எல்லா இடங்களிலும்
 அமர்ந்து கொண்டது. முதியவரின் தொண்டை
 யிலிருந்து விக்கல் மெல்ல மெல்ல ஊர்வலமாக
 வரத்தொடங்கியது. உதடுகள் மட்டும் அசைக்
 கின்றன. சொல்லத் துடிக்கின்றாரோ? சொல்ல
 நினைக்கின்றாரோ? உறவுகளை சுமக்கின்றாரா?
 மனிதப் பிறவியை சபிக்கின்றாரா? ஒன்றும்
 எனக்குப் புரியவில்லை.

"மனித நேயத்தை தொலைத்தவர்களின்
 துன்பியல் பக்கங்கள் என்றும் எமக்குப் பாடமாக இருக்க
 வேண்டும். கற்றுக் கொண்ட பாடங்களிலிருந்து பிராயச்
 சித்தம் தேடப்பட வேண்டும். மூத்தோர்கள் சமூகத்தில்
 வைத்தே பராமரிக்கப் பட வேண்டும்". என்று வார்த்
 தைகள் மட்டும் எனக்குள் பிறந்து கொண்டிருப்பதாக
 உணர முடிந்தது.

இறுதி ஊர்வலத்திற்கு தயாராகவே அந்த
 மனித உடல் இப்போது விறைப்பாகி கிடந்தது.

விந்தையான உலகை வலம் வந்த கழுகுக்
 கூட்டம் ஒன்று வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.
 முனைப்புடன் முதியோர் இல்லப் பணியாளர்
 களின் உதவியுடன் அவரது இறுதிப் பயணம்
 ஆரம்பித்தது. இன்னுமொரு கதை தேடிப்போன
 பேனா முனைகள் விழித்துக் கொள்கின்றன.

உற்று நோயின் உச்சக்கட்டத்தில் உழன்று கொண்டிருந்த அந்த மனிதனின் பூமி யில் வாழ்ந்த வாழ்க்கைப் பயணத்தின் இறுதி அத்தியாயம் எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆனி மாதத்தின் ஆவேசக் காற்றில் இலைச் சருகுகள் பறந்துகொண்டிருந்தன. இல்லத்தின் விடுதிகளில் கிடந்த நாய்கள் ஆவேசமாக ஊழை யிட்ட வண்ணம் ஓடித்திரிந்தன. மரணப்படுக் கைகள் ஆயத்தமாகிக் கொண்டன. மெத்தையில் கிடந்த முதியவர் படுக்கையிலிருந்து இறங்கிப் பாயில் மல்லாந்து படுத்துக் கொள்கின்றார். தனது கண் களால் அங்குமிங்கும் எதையோ தேடுவது போல விழியசைவின் போக்குகள் பல கதைகளை மௌனமாக சொல்லித் தீர்த்தன.

இரண்டு நாட்கள் மட்டும் படுத்த படுக் கையாகக் கிடக்கும் அந்த முதியவரின் தோற்றம் குழந்தையைப் போல் உருமாறிக் கிடந்தது. ஓடி யோடி எத்தனையோ முதியவர்களுக்கு சேவை செய்தவர் உணவு எடுத்துக் கொடுக்க உதவுவார், இயலாதவர்களுக்கு குளிக்க உதவுவார். ஏன்? மலசல் கூடத்திற்குக் கூட அவர்களை அன்புடன் அழைத்துச் செல்லும் தோற்றம் இன்னும் என் மனக் கண்முன் நிழலாடுகின்றது. முதியோருக்கு உதவும் முதியவராக முத்திரை பதித்து அனைவரின் மனத்திரைகளிலும் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட அந்தமனிதன் இன்று அசைவற்ற நிலைக்கு அல்லாடிக் கொண்டுள்ள காட்சி அந்தக் குழலில் முற்றாக உறைந்து போய்க் கிடந்தது. எப்போது அட்டகாசமாகத் தலை விரித்தாடும் அந்த வேப்பமரம் கூட இன்று இப்போது அடங்கிப் போய்க் கிடந்தது.

வைத்தியரின் இறுதி வருகைக்காகக் காத்திருப்புக்கள் தொடர்கின்றன. அவரும் கை நாடியைப்பிடித்துப் பார்த்து விட்டு உதடுகளை பிதுக்கி, கைகளை விரித்து அசைத்துவிட்டு நகருகின்றார். உறவுகள் பற்றிய தேடலில் உத்தியோ கத்தர்களின் வார்த்தைகள் ஓடித்திரிகின்றன.

ஓட்டங்கள், மரதன் ஓட்டங்களாகத் தொடர ஏதுவாக நிகழ் வுகள் நடந்து முடிந்து ஒப்பேறி விடுகின்றன.

வைத்தியசாலையில் ஒரு மாதமாக எட்டிப் பார்க்காத உறவுகள் இன்று மட்டும் வந்துவிடவா போகின்றன? ஒரு மாதமாக வைத்தியசாலையில் விட்டு விட்டு தம்மை முகமறி யாதவர்களாக அடையாளப் படுத்திக் கொண்டவர்கள், காணாமல்ப் போனவர்கள் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டதனாலோ என்னவோ இன்றுவரைக் காணவில்லை. அந்த முதியவரைக் காணவும் வரவில்லை. புற்று நோயின் அகோரத் தால் அவரது தொண்டைப் பகுதி செயலிழந்து போய்க்கிடந்தன. சொல்லநினைக்கும் வார்த்தைகள் கூட தொண்டை வரை வந்து தற்கொலை செய்து கொண்டன. ஆசைகள், கனவுகள் எல்லாம் இன்று என்ன என்று தெரியாத அளவிற்கு நோயின் கொடுமை உருத்திர தாண்ட வம் ஆடியது. என்னங்கள், சிந்தனைகள் எல் லாம் இன்று வெந்தீராக மாறி கண்ணீராக வெளி வந்து கொண்டிருந்தது. முதுமைக் கோலத்தில் முத்தோராக இருந்தவர்கள் கூட்டம் கூடத் தொடங்குகிறார்கள். அனைவரும் அவரின் நிலைமையைப் பார்த்து கண்களை மூடித்திறந்தார்கள்.

இப்போது இவரின் மீது பாசம் கொண்டு பணிவிடை செய்த அந்த உத்தியோகத்தரவருகிறார். அங்கும் இங்கும் சுழன்று கொண்டிருந்த முதியவரின் கண்கள் இப்போது அவரைக் கண்டதும் நிலைக்குத்தி நின்று அசை மறுத்தன. அனைவரும் எத்த ணையோ சாவுகளைப் பார்த்தவர்கள். இதுவொன்றும் புதிதல்ல என மௌனமாகக் கூறுவது என்னுள் ஒலியாகிப் பட்டுத் தெறித்தது. கண்

இமை
கள் இப்
போது விரல்
களால் அழுத்தப்
பட்டு, பாழ்ப்பட்டுப்
போன பூமியின் உறவு
களைக் காண வேண்
டாம் என்றால்
என்னவோ மூடப்படு
கின்றன.

வழமை போன்று இருதிப் பயணத்தின் ஏற்பாடுகள் முனைப்படை கின்றன. மனித நேயங்களின் ஒன்றிணைப்பால் இந்த மனிதனின் உடல் இப்போது நிம்மதியாக உறக்கத்தில் கிடக்கின்றது. இவரது சமூகத்தில் இன்று எத்தனை வேடிக்கைகளும், கேளிக்கைகளும் நடக்கின்றதோ தெரியவில்லை. ஆனால் இவரது இருதி ஊர் வலமும் பூமிப்பந்தின் ஒரு மூலையினுள் நடந்து கொண்டு இருக்கின்றது. உறவுகளோடு பிறந்து,

உறவுகளை உருவாக்கி இன்று உறவுகளைத் தொலைத்து, புது உறவுகளை வளர்த்து விட்டுச் செல்லும் இந்த மனிதனின் பாதையைப் பார்க்கின்றேன்.

"புரியாத மனிதர்கள் புதிராக வாழ்வதற்கு கிறைவன் ஏற்படுத்திய வழிகள் அகலத் திறந்து விடப்பட்டுள்ளன. பயணங்களின் விதம் தான் மாறுபட்டுக்கூடிக்கின்றது."

அவரது இடத்தில் தொங்க விடப்பட்டிருந்த சத்தியசாயிபாபாவின் படங்கள் இந்த கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன. அவரது பாவனையில் கிடந்த பொருட்கள் இறுதி ஊர் வலத்தில் கலந்து கொள்கின்றன. படுத்த படுக்கையில் தாங்கிக் கொண்ட மரக்கட்டில் இப்போது புரண்டு படுத்துக் கொள்கின்றது. தன்னீர் ஊற்றப்பட்டு கழுவப்பட்ட கட்டிலை இப்போது ஆதவன் சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்த தான். ஊர்வலத்தின் நீண்ட கோடுகள் இப்போது என்னுள் புள்ளியாகிக் கொண்டன. துன்பத்தின் உணர்வலைகள் அவ்விடத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. உறவுகளின்றிய ஏக்கம் என்னுள் விஸ்வரூபமாகின்றது.

வி முறை நாள் என நாட்காட்டி பிரச வித்து நின்றது. ஆனி மாதத்தின் வரட்சிக் காற்று சூழன்றிடத்து நர்த்தன மாடிக்கொண்டிருந்தது. கடுமையான வெய்யில் பூமியின் பாகங்களை சுட்டெரித்துக் கொண்டது. நிம்மதிகளைத் தொலைத்த சம்பவங்கள் வேக மாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன. இயல்பான வாழ் வின் பாதிப்புக்கள் ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடந்தன. அமைதியாக அனிவகுத்து வந்த உணர்வை களில் தொலைபேசியின் நெருடல் ஊடுருவிக் கொண்டது. கண் இமைகள் விரிந்து கொண்டன. முதியோர் இல்லத்தின் தொலைபேசி ஒலி பிறப் பெடுத்துக் காணப்பட்டது. இறப்பின் செய்திகள் செவிகளினுள் இறங்கிக் கொள்கின்றன. ஆழ்மன தில் வீழ்படிவாகிக் கிடந்த மரணித்த முதியவரின் கடந்த கால பரிமாணங்கள் உருவாகிக் கருவாகிக் கொண்டன.

நீதிமன்றின் கட்டளைப்படி தெல்லிப்பளை வைத்தியசாலை மூலமாக சிகிச்சை பெற்று நாளடைவில் இங்கு அனுமதிக்கப்பட்டவர் துன்பங்கள், துயரங்கள், எல்லாவற்றையும், உள் வாங்கியதன் விளைவாக சமூகத்தால் வரிந்து கட்டப்பட்ட சுமைகளுடன் சிகிச்சை பெற்று வந்திருக்கின்றார். சிகிச்சையின் உச்சக்கட்டத்தில் உறவுப்பாலம் உடைந்து விரிசல்கள் ஏற்பட்டதன் விளைவினால் உறவுகள் தூரமாகின. இவரது வாழ்க்கையின் பக்கங்கள் ஈரமாகின. உணர்வு களின் விரிசலில் மனதில் சுமைகள் பாரமாகின. மனநிலை பாதிப்பின் எல்லைகள் விரிந்து பரந்தன.

கடும் மனநிலை பாதிப்பின் உச்சத்தில் குடும்ப உறவுகள் எல்லாம் அவர்கள் ஞாபகத்தில் இருந்து மறைந்து விட்டன. நயவஞ்சகமான செயல்களின் பதிவுகளும் கூடவே அழிந்துவிட்டன. இப்போது மூளைக்கலங்களில் திரை விழுந்த நிலை. வைத்திய சிகிச்சைகள் முடிவடைந்து இல்லத்தில் வாழ்கின்றார். எத்தனையோ விடயங்

கள் எல்லாம் இப் போது இறுமார்ந்து போய்க் காணப்பட்டன.

நோயின் உச்சவெளிப் பாடாக ஓரிடத்தில் இருக்காமல் மதில் பாய்ந்த நிலைமை கரும், எந்நேரமும் ஓடித்திரிந்த சம்பவங்களும் என் மனக்கண் முன்னால் விரிந்து கிடந்தன. பராமரிப்பிற்குச் சவால் விடுப்பவராக இவரின் நடத்தைக் கோலங்கள் காணப்பட்டன. பராமரிக்கும் உத்தியோகத்தர்களுக்கு கடித்தும், அடித்தும் கூட; பெருஞ்சிரமங்களை ஏற்படுத்தினாலும் உத்தியோகத்தர்கள் அவரை அணைத்து, அன்புடன் பேசி, சரிப்படுத்திய நிலைகள் என்னுள் மின்னலாகிக் கொண்டன. மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட வர்களும் சாதாரண முதியவர்களும் சேர்த்து வைத்துப் பராமரிக்கும் நிலை முன்னகர்த்தப்பட்டதும், அவர்களுக்கான உள் வலுவுட்டல், மகிழ்வுட்டல் செயற்பாடுகளும் சமூக உளவளத்துணை நிலையங்களினால் இணைக்கப்பட்ட விதமும் இந்த முதியவரின் நலனோம்பலுக்கு அடி அத்திவாரமாக இருந்தது. நேரம் தவறாது மருந்துகள் கொடுப்பதும், அவர்கள் அதைக்குடிப்பதை உறுதிப்படுத்துவதும் இத்தகையோரின் பராமரிப்பின் மைல் கற்களாக இருந்தது என்பது அநுபவர்தியான உண்மையாக ஒரு தடவை என்மனதுள் எட்டிப்பார்த்தது. இப்போது இறந்த முதியவரின் எண்ண ஓட்டங்கள் ஒரு கணம் ஸ்தம்பிதம் அடைகின்றன. "அனைத்தையும் மறந்த நிலையில் வாழ்ந்த மனிதன் இன்று அமைதியாகப் புறப்படப்போகின்றார்." ஏற்பாட்டின் தொனி என்னுள் அசர்ரியாக ஒலித்துக் கொண்டது.

திருமணாத்தில் அக்கினி சாட்சியாக, சமயச்சடங்காக மணமக்கள் ஜந்து முறை அக்கினியை வலம் வந்து சத்தியம் செய்து கொள்கின்றனர். அதில்

ஒரு
சற்று
கையின்
நோக்கம் எனது
பெற்றோரை இறுதி
வரை உணவழித்துப்
பராமரிப்பேன் என்ப
தாகும்.

இன்று வீடியோக்
காட்சிக்காக சுற்றப்படுவ
தால் யாரும் அர்த்தங்களைப்
புரிந்து மனங்கொள்வதில்லை.

இப்போது இந்த முதியவரின்
மகனும் திருமணம் முடித்துள்ளார்.
அக்கினி சாட்சியம் செய்துள்ளார்.
ஆனால் எங்கிருக்கிறார் எனத் தெரிய
வில்லை. தாமாகவே வைத்தியசாலையில்
தந்தையைத் தொலைத்திருந்தமையால் நாடல்
கள் ஏற்படவில்லை, தேடல்களும் இடம்பெற
வில்லை.

மனிதர்களுக்கு இளமையில் முதுமை ஒரு
கேள்விக்குறியாகத் தெரிகிறது. முதுமையில்
இளமை ஒரு தோல்விக்குரியதாகப் புரிகின்றது.
வளர்ச்சிப் பருவத்தில் மூளையில் தேய்மானம்
முனைப்படையும் போது மனதில் ஏற்படும்
வெறுமையில் தனிமை குடிகொண்டு, இயலாமை
இனியென்று வாழ்வின் வட்டம் உப்பித்துக்
கொள்கின்றது. என்னுடையில் என்னங்களின்
கீறல்கள் வலியை ஏற்படுத்திக் கொண்டன.

வாழலாம், சாகலாம் இது சகஜமானது.
ஆனால் வெறுமையாக வாழ்ந்து, தனிமையாக
சாவது என்பது சகிக்கமுடியாதது. இந்த முதிய
வரின் உடலின் ஆத்மா இன்று பயணித்து
விட்டது. கூட வாழ்ந்த புது உறவுகளின் ஆத்
மாக்கள் நிதானித்து நின்றது. அனைத்து சூழ
நின்ற முதியவர்களும், பனித்த கண்களுடன்
நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களின்
கண்களில் கண்ணீர்த் துளிகள் பூமியைத்

தொட்டுவிட, துடித்துக் கொண்டிருந்த
துன்பத்தின் வெட்கை யில் இடை நடுவில்
ஆவியாகிக் கொண்டன.

இவரைப் பார்க்க சிலர் வந்தார்கள், சிலர்
போனார்கள். இவர்கள் தம்மை அடையாளப்
படுத்த விரும்பாத புலனாய்வுத் துறையினராக
இருந்தார்கள். உறவைச் சொல்லி தம்மை அசிங்
கப்படுத்த அவர்கள் தயாராக இருக்கவில்லை.
தாம் சொல்வதால் தமது கர்வம் கலைந்து விடும்
என்பதில் ஆர்வமாக இருந்தார்கள். இந்தப் போக்
கின் தன்மையால் இறப்பைக் கூடத் தெரிவிக்க
முடியவில்லை. இருப்பினும் அறிவித்தல்கள்
அரங்கேறுகின்றன. இறுதிநேரம் செய்திகள்
அறிந்து இருவர் வருகின்றனர். ஓப்புக்கு அழுகின்
றனர். இங்கேயே எல்லாவற்றையும் செய்யுங்கள்.
நாங்களும் நிற்கின்றோம். அவர்களது பற்றுறுதி
மூலம் சமூகத்தின் அந்தஸ்தை நிலைநிறுத்த
எடுத்த முடிவாக அது தெரிகின்றது. இப்போது
என்னுள் இடியாக இறங்கிக்கொண்டிருந்த மரண
அறிவித்தல்செய்தி என் மனதுள் மரணித்துக்
கொண்டது. தொலைபேசியின் இருக்கையில்
அழைப்பின் கை அமர்ந்து கொள்கின்றது.
குளிசைகள் கேட்டு வாங்கித் தனது நோயின்
தன்மையைக் குறைக்க, நேரம் தவறாது எழுந்து
வந்த கைகள் இன்று நெஞ்சுடன் குவிந்து
கிடந்தன. ஓட்டத்திலும் பாய்ச்சலிலும் ஈடுபட்ட
கால்கள் இன்று பெருவிரல்கள் இணைக்கப்
பட்டுக் காணப்பட்டன. தலையையும், நாடியை
யும் சேர்த்து இணைத்திருந்த வெள்ளைத் துணி
யுடனாக தலைக்கட்டு என் கண்களிற்குள் சிறைப்
பட்டுக் கொண்டது.

"மனித உடலில் உள்ள ஓன்பது துவாரங்களில்
ஒரு துவாரத்தின் செயற்பாடு பலவீண மாகும் போது எமது
ஆத்மா அதன் வழியே நழு வித் தப்பித்துக் கொள்கின்றது.
இதுதான் இறப்பின் ஏற்பாடு"

எங்கோ கேட்ட வார்த்தைகள் இறந்த
முதியவரின் உடலுடன் சங்கமமாகிக் கொள்
கின்றன. இப்போது இந்த முதியவரின் இறுதிப்
பயணக் காட்சிகள் முற்றுப் புள்ளியைத் தொட்டு
கொள்கின்றன.

ஆடி மாதத்தின் அனல் காற்றில் வெந்து போய்க் கிடந்த புற்கள் அலங்கோலமாக சிதறிக் காணப்பட்டது. வாகனங்களின் இரைச்சல் சுற்றாடலை ஆக்கிரமித்துக் கிடந்தது. அங்கும் இங்குமாக நடைபயின்று கொண்டிருந்த நாய்களும், பூனைகளும் ஒன்றை ஒன்று திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டன. விதம் விதமான மனிதர்களைக் கண்டு களிப்புறும் இவைகள் இன்றும் தமது வால்களைப் பலமாக அசைத்துக் காட்டி நன்றி விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தி நின்றன. மரக்கிளைகளை இங்கும் அங்குமாக பலமாக வீசிய காற்று அசைத்தபடி "ராக்கிங்" செய்து கொண்டிருந்தது. நிசப்தத்தின் சாயல்கள் வீழ்படிவாகிக் கொண்டன. மதிய நேர வெய்யிலின் கொடுரம் அனைவரையும் சுட்ட டெரித்துக் கொண்டது. மூளையில் பொறி தட்டிய எண்ணங்கள் செய்திப் பிரிவில் உள்வாங்கப்பட்டு, பேனா முனைவழியே பிரசவமாகிக் கொள்கின்றன.

கணவனும் மனைவியுமாக முதியோர் இல்லத்தில் அடைக்கலமானவர்கள். பிள்ளைகள் இவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. உறவுகளும் நிலைக்கவில்லை. மலடன், மலடி என்ற பெயர் சூட்டு விழாக்கள் சமூகத்தின் வெத்து வேட்டு சிற்பிகளால் கோலாகலமாக நடாத்தப்பட்டன. சமூகப் புறக்கணிப்புக்கள், முழுவியலத்துக்குக் கூடாத வர்கள் என முத்திரை குத்தப்பட்டவர்களை இன்று அனாதரவான மனச்சமைகளுடன் சமூகம் துரத்தி விட்டுவிட்டதா? என என்னும் போது இதயம் ஏங்கிக் கொண்டது. இவர்கள் வாழும் காலத்தில் கொட்டித் தீர்த்த கவலைகள் ஏராளமாகக் காணப்பட்டது. இவர்கள் தாராளமான மனம் படைத்தவர்களின் நட்புக்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டார்கள். நொந்துபோன மனங்களிலிருந்து, வெந்துபோன உறவுகளின் மத்தியில் தேடல்கள் நிகழ்ந்தன. இதயங்கள் அழும் ஓலி களில், திருந்திய மனங்கள் திரும்பிப் பார்த்தன. புதிய நட்புக்களின் வலிந்துதவும் போக்கில் புதிய

வாழ்வின் பக்கங்கள் திறந்து கொண்டன. இந்தப் புதிய பக்கங்களில் படிந்து கொண்ட புதுவாழ்வின் புதுப்பாடங்கள் புதுப்பொலிவுடன் பரிணமித்துக் கொண்டன.

வாழ்வியலும், சமூகவியலும் சங்கமித் துப் பிறந்த புதிய தாரப்பரியம் ஒன்று தலை நிமிர்ந்து நின்றது. புதிய பக்கங்களில் செதுக்கப்பட்ட வாழ்வின் நிலைகள் புதுக்கோணங்களில் காணப்பட்டன. புதுமையான உறவுகள் இந்தத் தம்பதிகளின் முதுமைக்குத் துணை நின்றன. புதிய உறவுகளின் தெரியத்தில் வாழ்ந்துவந்தவர்களின் இறுதிப் பயணம் நெருங்கிக் கொண்டது. கணவன் மூன்று வருடங்களின் முன் இறந்து விட்டார். மனைவி இன்று புறப்படுவதற்குத் தயாராகிக் கொள்கின்றார். உத்தியோகத்தார் ஒருவரின் குரல் அறையினுள் ஓடிவந்து அமர்ந்து கொண்டது. இறுதிப் பயணத்தின் தயாரப்படுத்தல்கள் வழைமை போன்று களைகட்டிக் கொண்டது.

"உனது இருதயம் ரோஜாப் பூ எனின் உனது பேச்சிலும் நறுமணம் பிறந்து வரும்"

ஆட்டோ ஒன்றின் பின்புறத்தில் ஓட்டப் பட்ட வாசகம் என் கண்களுக்குள் சிறைப் பட்டுக் கொண்டது. ஆட்டோவின் இயந்திரமரணிப்பின் பின் வயது முதிர்ந்த முதியவர் ஒருவர் ஆடம்பரமான உடைகளை அணிந்த படி இறங்கிக் கொள்கிறார்.

"நான் உள்வந்து முதியோரைப் பார்க்க அனுமதி கிடைக்குமா?" எனக் கூறியவரின் வார்த்தைகளை இடை மறித்த எமது உத்தியோகத்தார் ஒருவர் வரவேற்றுக் கொண்டார்.

"அம்மா
வாருங்கள்,
இதுதான் முதியோர் இல்லம்"
எனக் கூறிக்கொண்டு
புன்முறுவலுடன் கைகளைக் கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

அவரோ, முகங்கள் சுருங்கிக் கொள்ள சுற்றும் முற்றும் கண்களால் துலாவிக் கொண்டார். ஆச்சரியத்தில் முகம் மலர்ந்து கொண்டது. அடடா இதுவா முதியோர் இல்லம். முதியோர் இல்லம் வளர்ச்சிப் படிக்கட்டில் நிற்பதும், புதுத் தோற்றத்தின் பரிமாணங்களும் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களும் அவரின் அடையாளப் படுத்தலின்மைக்குக் காரணங்களாகி நின்றன. இப்போது நான், அவரை இறப்பின் தருவாயில் நிற்கும் முதியவர்களுக்காக வந்திருக்கும் உறவு என அவரை எண்ணிக்கொள்கின்றேன்.

வந்தவர், தான் இல்லத்திற்கு அன்பளிப்புச் செய்ய வந்ததாகக் கூறிக்கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தார். இல்லத்தின் மாற்றத்தின் மகிழ்வில் என்னை வரவேற்பறையில் சந்தித்துக் கொண்டார்.

"இறப்பின் விளிம்பில் நின்றவர் இறந்து விட்டார்..." செய்தி என்னுள் ஊடுருவிக் கொண்டது. பத்து வருடங்களாக அடைக் கலம் கொடுத்த இடத்திலிருந்து கணவனைத் தேடிப் புறப்பட்டுவிட்ட உயிருக்காக அகவணக்கங்கள் அரங்கேறுகின்றன. அன்பாகப் பழகிய முதியோர் இல்லக் குடும்பத்தினர்கள் இறப்பின் செய்தி கேட்டு கலங்கிப் போகின்றார்கள், முதியவர்களும் உத்தியோகத்தார்களும் துன்பமான செய்தியின் கணது யைத் தணிப்பதற்காக மௌனமாக அழுது

கொள்கின்றார்கள். அடிக்கடி நடக்கும் இறப்புக்களால் அடிவாங்கிக் கொள்ளும் எமது இதயங்கள் தனது லப்டப் துடிப்பின் ஒலிகளில் சரமேற்றிக் கொள்கின்றன.

நன்கொடை தர வந்திருந்த முதியவரின் கண்கள் பனித்துக் கொள்கின்றன. நடந்த இறப்புக்கு அழுகின்றாரா? அல்லது தனது பிறப்பை நினைத்துப் பயந்து அழுகின்றாரா? புரியவில்லை. எனக்கு.

நிமிர்ந்து கொள்கின்றார். கண்களிலிருந்து சிதறிய கண்ணீர்த் துளியொன்று அவரது கைகளில் விழுந்து புரண்டு கொண்டது. தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு பேசத் தொடங்குகின்றார்.

"ஐயா!" நான் வரும்போது ஏதோ நினைத்து வந்தேன். இப்போது மனிதத்தின் புனிதம் உணரப்பட்டு நிற்கின்றேன். இறந்தவரின் உடலுக்கு மரியாதை செலுத்தலாமா? எனக் கேட்டுக் கொண்டார். சைகைகளின் மொழிகள் பரிமாறப்பட அகவணக்கத்திற்கு வருகின்றார். "எனது அம்மாவின் இறுதி மரணத்தில் நான் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதற்காகத் தினமும் வருந்துகின்றேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தந்த இறைவனுக்கு நன்றி கூறி எனது அம்மாவை போல் இந்தத் தாயையும் நேசித்து வணங்குகின்றேன்..." எனக் கூறிக்கொள்கின்றார்.

அவரது செய்கைகளும் கண்ணீரும் என்னுள் அசரியாக ஒலித்துக் கொண்டன. நெஞ்சைத் தொடும் இறுதிப் பணியாக வருகை தந்த முதியவரின் செயற்பாடுகள் அமைந்தன. மரணமான மனித விழுமியங்களை விதைத்து நிற்கும் இந்த இல்லத்தின் நிகழ்வு பூரணத்துவத்தில் நிறைந்தது. முதியோர் இல்லத்தின் முதியவர்கள் இறப்பிலும் சமூகத்தைத் தொடும் நிகழ்வுகளைச் செய்வது தொடர்ந்தது.

அமைதியுடன் அனைத்து நிகழ்வுகளும் இப்போது சமூகமாகிக் கொள்கின்றன. துயரங்கள் மீண்டும் ஒழிந்துக் கொள்வதற்கு இடம் தேடிக் கொள்கின்றன.

அ திகாலையின் பிரசவிப்புக்கள் இயற்கையாக எழுந்துகொண்டிருந்தன. காலைத் தென்றலின் அரவணைப்பில் ஆத வனின் வரவேற்பு வைபவம் கோலாகலமாகக் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது. மகிழ்ச்சியின் மனமகிழ்வில் முதியவர்களின் முகங்கள் மலர்ந்திருந்தன. நாட்காட்டியின் முகத் தில் ஆடி 25, 2013 என பெரியதாக தெரிந்து கொண்டது. தூரத்தில் கேட்ட இல்லவாகனத்தின் உறுமல் சத்தம் வரவரக்கூடிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தி மாலை நேரம் இல்லச் சூழலை மொய்த்துக் கொள்கின்றது. முதியோர் பராமரிப்பில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த பணியாளரின் வருகை என்னை நோக்கியதாகவும், செய்திச் சுமப்புடனும் காணப்பட்டது. எனது என்ன ஒட்டங்கள் ஒருகணம் தற்கொலை செய்து கொண்டன. நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்த அதே முதியவரின் மரண அறிவித்தல் என்னுள் ஒலித்துக் கொண்டது.

இவர்! அரசதுறையில் உயர்பதவி வகித்து மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு, குடும்பங்கள் சிதைக்கப்பட்டு, அனாதரவான நிலையில் என்பத்து மூன்று அகவையில் முதியோர் இல்லம் அரவணைத்துக் கொண்டது. மூன்று பெண்பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்களின் ஆகரவுக்கரங்களும் அங்கவீனமாகியதால் தனித்து விடப்பட்டார். அவர்களது சூழல்கள் இவருக்கு அடைக்கலம் தரமுடியாத இடங்களில் இருந்தன. வெளிநாட்டு மக்களின் உதவிகள் வந்தும், பராமரிப்புக்கு எவருமில்லாத நிலையில் நலன்விரும்பிகள் இணைந்து கொண்டனர். அதன் விளைவாக முதியோர் இல்லத்தில் தற்காலிகமாக அனுமதிக்கப்பட்டார். சமூகத்தின் நெருக்கீடுகள் மகள் ஒருவரையும் சின்னாபின்னமாக்கியது. உயரிய வேதனைகளில் துவண்டு போன அவரது இருதயம் இன்று ஓய்வு நிலையை நெருங்கிக் கொண்டது.

உணர்வற்ற நிலையில் வைத்தியசாலையில் ஒருவாரம் கடந்துவிடுகின்றது. உறவினர்

ஒருவர் அவரைப் பொறுப்பேற்க அழைக்கப்பட்டு வைத்தியசாலையின் முகப்பில் சளைத்துக் கிடக்கின்றார். அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் செய்தியை அறிந்ததனாலோ என்னவோ அவரது கண்கள் திறந்து கொள்கின்றன. அனைவருக்கும் ஆச்சரியம் மேலிடுகின்றது. வந்தவரும் ஆவலோடு அவரைப் பார்க்கின்றார். நம்பமுடியவில்லை. மருத்துவத்தின் சக்தியையும் மிஞ்சி ஏதோ ஒரு சக்தியின் ஊடுருவலாய் அவரது கை, கால்கள் அசைந்து கொள்கின்றன. உதடுகள் விரிந்து குவிந்து கொள்கின்றன. கண் இமைகள் படபடத்துக் கொள்கின்றன. "ஜயாவை அழைத்துச் செல்லலாம்" மருத்துவரின் உத்தரவு பிறக்கின்றது. உதடுகளில் லேசாக தவழ்ந்த புன்னகையுடன் "இல்ல வாகனத்தினுள் அந்த முதியவர் இருக்கின்றார்..." என்றவாறு வாகனத்தில் இருந்து இறங்கிய உதவியாளரின் வார்த்தைகள் பிறந்து மடிந்தன. வைத்தியசாலையில் இருந்த முதியவரின் வருகை அனைத்து முதியவர்களையும் ஈர்த்திருந்தது. அனைவரும் மகிழ்கின்றார்கள். களிட்டர் பூட்டப்பட்ட நிலையில் காவுப் படுக்கையில் அந்த முதியவர் உள்நோக்கி நீள்கின்றார். இல்லம் வரவேற்றுக் கொள்கின்றது.

"நான் எல்லாவேலையும் செய்வேன். அலுவலக வேலையும் செய்வேன். ஏதாவது வேலை தாருங்கள். இங்கிருந்தே நான் செய்கின்றேன். எனக்கு ஒருதரும் இல்லை. பிள்ளைக்கும் இயலாது. என்ற குடும்பம் மிகவும் நொந்து போச்ச தம்பி..." என்று கூறிக் கொண்டே கண்ணீரைக் கொட்டிய இவ்முதியவரின் அனுமதி நிகழ்வு என்னுள் நிழலாகிக் கொண்டது.

கொடுமையான வாழ்வியலை தனது பக்கங்களாக வரித்துக் கொண்டவர் உறவு

களை
அடையா
எம் கானை
முடியாத நிலை
யில் வாழ்ந்து
கொண்டிருப்பவர்.

இருண்ட உலகில்
ஓளியை தேடக் கூட
முயற்சிக்க முடியாத
வர். என்கின்ற அந்த
முதியவரின் இயல்புகள்
என்னுள் வரிசையாக நீண்டு
கொண்டிருந்தன.

தொலைபேசியில் வெளிநாட்டு
அழைப்பு ஒன்று கதைத்திருந்தது. அந்த
முதியவரின் மகள், அப்பாவை பற்றி
அறிவதற்காக காத்திருப்பில் இருந்தார்.
எங்களது உத்தியோகத்தர்கள் அவரை தந்தை
யாக நினைத்து, சோறுட்டி, நீருட்டி, குளிர்ப்
பாட்டி... சொல்ல முடியாத பணிகளை எல்லாம்
செய்தார்கள். அவரை ஆறுதல்ப்படுத்தி அன்பு
டன் கதைத்தார்கள். அவர்களின் சேவைப்
பட்டியலை நான் சான்று படுத்தி நின்றேன். தனது
தந்தைக்கு அர்ப்பணிப்புச் செய்யும் சேவையாளருக்கு
தொலைபேசியில் உருக்கமாக நன்றி தெரி
வித்துக் கொண்டார்மகள்.

"நான் தந்தையை பார்க்க முடியாததை
யிட்டு வெட்கப்படுகின்றேன். நான் இந்த பிறப்
பில் செய்த பெரிய தவறாக இதை உணர்கின்
றேன். உங்கள் அனைவரிடமும் இதற்காக
மன்னிப்புக் கேட்கின்றேன். நான் வெளி நாட்டில்
வாழ்வதால் எனக்கு இந்நிலை ஏற்பட்டு
விட்டது. தயவு செய்து மீண்டும் மன்னித்துக்
கொள்ளுங்கள். சகோதரர்களாக இருந்த
அனைவருக்கும் எனது உண்மையான
நன்றியை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றேன்" ...
எனதளுதளுத்த குரலில் கூறிக் கொண்டார்.

"நான் அவருக்கு உணவு உண்டினேன்.
நெல்லிகிறகும், தண்ணீரும் கொடுத்துக்
கொண்டிருந்தேன். கண்களை மூடி மூடித்
திறந்தவர் அழுது கொண்டே இருந்தார். நான்
கண்ணீரை பலமுறைதுடைத்தேன். கண்களில்
இருந்து கண்ணீர் தொடர்ந்து வந்து
கொண்டே இருந்தது. இறுதியில் கண்

இமைகள் அப்படியே நின்று விட்டன." வந்த
பணியாளரின் வார்த்தைகள் அங்குமிங்குமாக
ஓடிக்கொண்டிருந்தன. இல்ல வைத்தியரின்
உறுதிப்படுத்தல்கள் ஆரம்பித்து முடிவடை
கின்றன. அலுவலகத்தின் ஒலிபெருக்கியில் இரங்கல்
வார்த்தைகள் பிறப்பெடுத்துக் கொண்டன. மௌன
அஞ்சலிக்காக நாம் எழுந்து அஞ்சலித்து
நிற்கின்றோம்.

தொலைபேசியில் தொடர்பாடல் ஏற்பாடுகள் பூர்த்தியாகின்றன. உறவினர்கள் என அடையாளப்படுத்தல்களுடன் உறவுகளின் வருகைகள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. இவ்வளவு நானும் இவர்கள் பாதாள உலகில் இருந்தார்களா? ஒரு மின்னலாக என்னுள் என்னம் பொறிதடியது. பல சமூக பிரபலங்களும் இப்போது இறந்தவர் தமது உறவினர் என வெட்கத்துடன் ஒத்துக் கொண்டு சொந்தங்களின் வரிசையில் இணைந்து கொண்டார்கள்.

சாளரத்தின் வழியே நோக்குகின்றேன். வந்தவர்கள் தலைதெறிக்க நகர்ந்து பந்தாக சுற்றுகின்றார்கள். சடலத்தை பொறுப்பெடுப் பதற்காக ஓடித்திரிகின்றார்கள். முதியவர் தனியே பரிதாவித்து நிற்கும் போது பறந்து போன இவர்கள் எல்லோரும் இன்று அணி அணியாக ஒன்று சேர்ந்து நிற்கின்றார்கள்.

இறக்கும் போது தன்னுடன் விடப்பட்ட சுயநினைவற்ற மகளின் பெயரை மட்டும் உச்சரித்து விட்டு, இல்ல பணியாளரின் கரங்களையும் நன்றியுடன் தொட்டுவிட்டு சென்ற முதியவரின் உடலை இப்போது என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. அந்தளவுக்கு உறவுகள் நிறைந்து காணப்பட்டனர். இறந்தவரை யார் அடக்கம் செய்வது என்ற உறவுகளின் போட்டியில் ஒன்றுக்குப் பதில் இரண்டு சவப்பேழைகள் கொண்டு வரப்பட்டுக் காணப்பட்டது.

"மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதற்கும், வாழவைப் பதற்கும் பழகுங்கள், மாறாக மகிழ்ச்சியாக நடிப்பதற்கும், முடிப்பதற்குமாக பழகாதீர்கள்."

அந்த முதியவரின் ஆத்மா இந்த வார்த்தைகளை ஒங்காரமாக ஒலிப்பது என் செவிகளுக்குள் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முதியவரின் இறுதிப்பயணத்திற்காய் உடல் சுடலையை நோக்கி நகர்கின்றது.

பயணம் - 15

ஆடி மாதத்தின் இறுதி நாட்களை 2012 நாட்காட்டி மரணிக்கச் செய்த நான் இன்று! அமைதியின் சாயல் ஆங்காங்கே அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. பக்திப் பாடல்கள் ஒலி பெருக்கி வழியே மெல்லெனத் தவழ்ந்து வந்து செவிகளினுள் குடியமர்ந்து கொண்டது. எனது மேசையின் மேல் கிடந்த கோவையின் பக்கங்கள் சுழன்றிடத்தகாற்றாடி யின்விசையில் திறந்து கொண்டன.

திருமணம் செய்யாது தனிமையில் வாழ்ந்தவர் முதுமையில் இல்லத்தில் அடைக்கலம் ஆனவர். உடல்வலு உள்ளபோது உறவுகளை இணைத்துக் கொண்ட சமூகம், நுகர்வுகளுக்குப் பின் உறவு என்ற சொல்லை கேட்கமுடியாமல் வெட்கித்து ஓடி ஒழிந்து கொண்டு போய் விட்டது. உன்னதமான உறவின் மகத்துவம் கூட இன்று கொஞ்சமும் இல்லாத நிலையில் சமூகம் மரணித்துக் கிடப்பது என் மனதில் நெருடலை ஏற்படுத்தியது.

தனது நோய்களைப் பற்றியே இரண்டு வருடமாகக் கூறிக் களைத்துப்போன அந்த மனி தனது இருதயம் இன்று தனது செயற்பாட்டை நிறுத்திக் கொண்டது. உறவுகள் எல்லாம் தூரமாகி நோயின் கொடுமை தாரமாகியதால் அந்த மனிதனின் உயிர் இன்று அகன்று விட்டது. இங்கு வாழ்ந்த காலத்தில் கடந்த கால நினைவுகளை ஒரு கணம் கூட இவர் மீட்டுப் பார்க்கவில்லை. எதுவும் கேட்டால்க் கூட அவரது வறண்ட வாழ்க்கையின் பக்கங்களில் இருந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட வரவில்லை பதிலுக்கு ஏக்கப் பெருமூச்சமட்டும் பிறந்து மடிந்திருந்தது.

கோவைகளுக்குள் சிறைபட்டுக் கிடந்த எனது நினைவுகளைக் கலைப்பதற்கு, தொலைபேசியின் அலறல் பிறந்து கொண்டது. என் காதின் அருகில் "ஹலோ" என்ற குரல் கரகரப்பாக ஒலித்தது.

"ஐயா", நான் பாலகிருஷ்ணனின் நண்பன் பேசிறன். அவரைக் கடைசியா ஒருக்காக பார்க்கலாமா? உங்கட அனுமதியைத் தாருங்கோ "ஐயா. நான் நேரில் வந்து எல்லாத்தையும் சொல்லுறங்..." கூறி முடித்தார்.

"சரி வாருங்கள்" எனக் கூறிவிட்டு தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு நான் இருக்க ஒரு நிமிடமென்ன அஞ்சலிக்காக என்மனசு ஊர்ந்து கொண்டது. அனைவரது கண்களும் ஈரமாகின. கண்ணீர்த்துளிகள் கூட பூமியைத் தொட மறுத்து இடைநடுவில் ஆவியாகின. இல்லத்துள்உயிர்வாழும் நாய்களும், பூனைகளும் அங்கும் இங்குமாக நின்று ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டன. A9 வீதியின் போக்குவரவு வாகனங்களின் இரைச்சல் ஒலிகள் மீண்டும் அனைவரையும் பூலோக வாழ்வியலுக்குள் வரவழைத்துக் கொண்டன. சுழன்றிடத்தகாற்றும் ஒரு கணம் தனது செயற்பாட்டை நிறுத்தி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டது.

பூர்வீகங்களின் முகவரிகள் தொலைந்த நிலையில் வாழ்ந்துவிட்ட மனிதனைத் தேடி அவரது நண்பன் வந்தமர்கின்றார்.

"ஐயாவணக்கம்"

"வணக்கம்" இருங்கள். என்று வரவேற்றுக் கொள்கின்றேன். சம்பிரதாயமான வரவேற்புடன் அமர்ந்தவருக்கு வார்த்தைகளையும் மீறி வந்த கண்ணீர் சிந்திச்சிதறியது. தன்னைச் சமாதானப்படுத்தியபடி நிமிர்ந்து அமர்கின்றார். முதுமையின் கோலங்கள் அவரினுள்ளும் அமர்ந்து கொண்டதை நரை முடிகள் பறைசாற்றி நின்றன.

முடியாத நிலையிலுள்ள உடலை நோக்கி நகர் கின்றது.

"நான் மிகவும் கஷ்டமான நிலையில் இயலுமான சின்னச் சின்ன வேலைகளைச் செய்து உழைத்துச் சாப்பிடுறன். எனக்கு எவரும் இல்லை. நானும் இவரும் சின்ன வயசில இருந்தே நண்பர்கள். இளமையிலையும் கஷ்டம் தான். தினமும் என்னைச் சந்தித்துக் கதைப்பார். எனக்கு உதவமுடியேல்ல என்ற ஆதங்கத்திலையும் வெட்கத்திலையும் இஞ்ச வரேல்ல. அவரைப் பற்றி அறிந்து கொண்டே இருப்பன். இண்டைக்கும் அவர் இறந்ததை உடனேயே அறிஞ்சுதான் வாறன். உண்மையான மனிதன். சமூகம் அவருக்கு மனிதா பிமானமாக எதையும் செய்யேல்ல. நானும் கூடச் செய்யேல்ல..." எனக்கூறிக் கொண்டே அழுத படி எழுந்தார்.

"அவரப் போய்ப் பார்க்கிறன்"... என்று கூறியபடி மரணித்த மனிதனுக்காக இறுதியிலே தானும் தான் ஒரு உறவு என்ற எண்ணத்தை உணர

நேற்று மாலை "தாகமாயிருக்கு சோடா தாருங்கள்" எனக் கூறும்போது உத்தியோகத்தர் ஒருவர் குடுத்த சோடாவைக் குடித்து விட்டு, கண்களை முடித் திறந்து, பிறந்த கண்ணீரைக் காணிக் கையாக்கிய மனிதன் இன்று இறுதி யாத்திரைக் குத்தயாராகிக்கிடக்கின்றான்.

அனைவரும் எழுந்து நின்று அணிசேர்க் கின்றனர். அமைதியாக மரணஊர்வலம் நகர் கின்றது. வேப்பமரக்கிளையில் தனிமையில் நின்ற காகம் ஒன்று ஊர்வலம் மறையும் வரையில் கரைந்து தீர்த்தது. ஆட்காட்டிக் குருவிகள் தங்களது பணிகளை செய்வதற்காக எதிர்த்திசையில் பறந்து சென்றன.

"முதுமையில் உழன்று கொண்டிருந்த உயிர்கள் தமது ஆதங்கங்களை ஆர்ப்பரித்த உணர்வுகளாக வெளிப்படுத்தி நின்றன. முதியவர் களை சமூகத்தில் வைத்தே பராமரிக்க வேண்டும்" என்று இல்ல வாசல் முகப்பில் கட்டப்பட்டிருந்த பதாகை கம்பீரமாக காற்றில் அசைந்து கொண்டிருந்தது. இறுதிப் பயணத்தின் இறுதி வாசகம் சமூகத்தின் முகவரிகளாக மாறிக் கொள்வதற்காக முனைந்து கொண்டிருந்தன என்ற நினைப்பில் எனது உள்ளமும் உருமாறிக் கொள்கின்றது.

பயணம் - 16

Lந்தாரமான வானத்தின் கீறல்கள் அகோரமான கால நிலையைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தன. கொடுரமான வெய்யிலின் சுட்டெரிப்பில் பூங்கன்றுகள் தங்களது இலைகளைச் சுருக்கிக் கொண்டன. கொட்டும் வியர்வையைத்துடைத்த வண்ணம்; மன்னிக்க வேண்டும். எனக் கூறிய வாறு ஒருவரின் குரல்.... உள்நுழைகிறது. வாருங்கள் அமருங்கள் என்றவாறு விழிகளைத் தூக்கி நிறுத்திக் கொண்டு ஆச்சரியமாகப் பார்த்தேன்.

நான் ஆசிரியர். இற்றைவரை சமாளிப் புடன் வாழ்ந்தேன். எனது பெற்றோர்கள் எனக்கு ஐந்து வயது இருக்கும்போதே தமக்கிடையில் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாட்டில் பிரிந்து விட்டார்கள். தந்தை என்னுடன் வாழ்ந்தார். அம்மாவின் விட்டுக்கொடுக்காத போக்கு அவரைத் தூர நிறுத்தி வைத்தது. முடிவாக அம்மா வயோதிபர் இல்லத்தில் மனநோய் சிகிச்சையின் பின் சேர்ந்தார். தொலைபேசியிலும் எங்களைத் திட்டித் தீர்ப்பார். இருவரையும் ஒன்றாக வைத்திருக்க முடியாத நிலையில் தந்தை மட்டும் என்னுடன் இருந்தார். இன்று அவர் எங்களுடன் இல்லை. நேற்றுடன் அவரது வாழ்வு முடிந்துவிட்டது. அம்மாவுக்குத் தகவல் சொல்லிவிட்டு அவரை இனி அழைத்துச் சென்று என்னுடன் வைத்திருக்க வந்திருக்கிறேன். அவரை சந்தித்துக் கதைக்கப் போகின்றேன். என்று சொல்லிக் கொண்டே அழுதுதீர்த்தார்.

கதவின் பின்னால் நின்று நடந்த சம்பவங்களைக் கேட்டுக் கெண்டிருந்த அந்த அம்மா இருக்கையில் இருந்து மெல்ல எழுந்தார். மகனை நோக்கி வீசிய அவரது பார்வையில் ஆயிரம் கதைகள் வெடித்துச் சிதறின. கண்களில் கண்ணீர் வரமறுத்து நின்றது. உதடுகளை மட்டும் இலேசாகப் பிதுக்கிக் கொண்டார்.

தனது சந்தேகக் குணத்தால் தொட்ட தற் கெல்லாம் சீறி விழுந்து சண்டை பிடித்த நாட்கள் மெல்ல எட்டிப் பார்த்தன. சம்பந்தமில்லா மல் சண்டைபிடித்து சம்மந்தத் தையே கத்தரித்து விட்ட நிலையில் எத்தனை சமூகப் பேராட்டங்களை நடாத்தியிருப்பேன். கடைசியில் விசர் என்ற பட்டத்தோட் நடமாடுறன். என்ற வரட்டுக் கௌரவம், அம்மாவின்ர கதையளையும் கேட்டு என்ற புருசனுக்கு செய்யாத கொடுமையெல்லாம் செய்திட்டன, இப்பநல்லா உணர்ந்திட்டன, வாழத்தெரியாம வாழ்ந்திட்டன, அநியாயமாய் வாழ்க்கையை அழிச்சிட்டன் என மெளனமாக அவரது மனது சுமைகளைக் கொட்டித் தீர்த்த உதடுகள் ஏதோ மேலும் சொல்வதற்காக விரிந்து குவிந்தது. பிறந்த வார்த்தைகளும் உயிர் பெற வில்லை.

தம்பி! உன்னைக் கண்டது சந்தோஷம் இதுவரை நீ கதைச்சதுகளைக் கேட்டனான். அப்பாவிற்கு நான் அநியாயம் செய்ததோடு உங்களையும் அவரோடு நெருங்கவிடாமல் செய்யப் பார்த்தனான் கடவுள் எனக்குத் தண்டனை தந்திட்டார். எனக்கு மூளை சுகமில்லாமல் போனதுக்கு நான் தான் காரணம் என்னைச் சுற்றி இருந்தவையும் புத்தி சொல்லேல்ல. கலியானம் கட்டினபின் தனியவிட்டிருக்க வேணும். அப்பிடியும் என்னை இருக்கவிடேல்ல. எல்லாம் என்ற தலைவிதியாப் போச்சது. அப்பா இறக்கும் போது என்னைக் கடைசி நேரம் கேட்டவரே... என தழுதழுத் துரலில் கேட்டார் அந்த அம்மா.

மகன் இருபக்கமும் தலையாட்டினார். ஓம் போலவும் இருந்தது, இல்லை என்பது போலவும் இருந்தது.

"தம் பி"

நான் இனி
வரேல்ல. உங்

கட வாழ்க்கையை
யும் நாசம் பண்ண
மாட்டன். எனக்குத்
தண்டனையை நானே
கொடுக்கப் போறன். நீங்
கள் சந்தோசமாக இருக்க
வேண்டும். பேரப்பிள்ளை
யளை மட்டும் காட்டிப் போங்க
அந்த சந்தோசமென்டாலும் எனக்கு
மிஞ்சட்டும். எனக் கூறிக் கொண்டே
மகனின் கைகளைப் பிடித்து குலுங்கிக்
குலுங்கி அழுதார்.

தொலைபேசி எடுத்துத் தருமாறு என்னை
அடிக்கடி கேட்பதும் பிள்ளைகள் எடுக்காமல்

விடும் போது நான் பொறுப்பற்ற பிள்ளைகள்
எனக் குறைக்கும் போதெல்லாம் "என்ற பிள்ளை
கள் நல்லவர்கள். அவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்
கள் இல்லை" என பிள்ளைகளுக்காய் வக்காளத்து
வாங்கிய கணங்களும் இப்போது என்முன் நிஜ
மாகியது போல் எனக்குத் தோன்றியது.

"தம்பி வாரன் நீங்கள் கவனமாகப்
போங்கோ" என்றவாறு அம்மாவின் கால்கள்
அவரது இல்லத்தின் இருப்பிடத்தை நோக்கி
நகர்ந்தன. பிள்ளை வந்தசேதி கேட்டு விடயங்கள்
அறிவிப்பதற்காக முதியவர்கள் இப்போது அவரது
விடுதியை நோக்கி அணிவகுக்கத் தொடங்கு
கிறார்கள்.

சந்தேகத்தில் வாழ்வை நகர்த்துவோருக்குப்
பாடம் புகட்டும் விடயமாக அந்த இடம் புதிய
கருத்தை உள்வாங்குவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டது.
சிந்தனைகளால் நிந்தனைகள் உருவானது
நிஜமாகிக் கொண்டது. இறுதிப் பயணத்திற்கு
நான் இங்கிருந்தே புறப்படுகிறேன். அசர்தியாக
ஒரு ஓலி எழும்பி மறைந்தது.

பயணம் - 17

ஏரட்டாதி மாதத்தின் 18ஆம் நாள் வரட்சியின் அகோரத்தில் முதியவர்கள் நீண்ட வாங்குகளில் உட்கார்ந்து இருந்தனர். இருவர் மட்டும் கண்களைக் கசக்கியபடி விம்மலூடன் அழுது கொண்டிருந்தனர். அருகில் நின்ற தாதியின் குரல் சோகத்தின் சாயலை அரவணைத்தபடி பிறப்பெடுத்துக் கொண்டது.

20 வருடங்களுக்கு மேலாக முதியோர் இல்லத்தில் அடைக்கலமாகி இன்று மரணித்த வேதனையில் ஐந்து வருடத்தை நிறைவு செய்து கணங்களாகிக் கொண்டிருக்கும் நேரங்கள் இன்று. ஏக்கத்துடன் குரல் சுரம் இழந்து வெளி வருகின்றது.

இறந்தவர், மரணப்படுக்கைக்குச் செல்லும் போதே இரு முதியவர்களைத் தனது பிள்ளைகளாக உருவகப்படுத்தி வளர்ந்து வந்தார். இவர்கள் எல்லா வேலைகளையும் இறந்தவருக்காக அம்மா அம்மா என்று சேவகம் செய்தவர்கள். ஒருவர் தேநீர் தயாரித்துக் கொடுக்க மற்றவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பாசத்துடன் உணவு பரிமாறியவர்கள். உணவைக் கூட அன்புடன் போட்டி போட்டு ஊட்டி விட்ட வர்கள்.

"இறந்தவர் கூட, பெற்ற பிள்ளைகளைப் போல இந்த இரு முதியவர்களையும் பேணியவர். மூன்று முதியவர்களும் தாய், பிள்ளைகள் போன்ற உறவை இருபது வருடமாக வளர்த்து இன்று பிரிவுத்துயரில் வாடுகிறார்கள்." எனக் கூறிக் கொண்டே தாதி அவர் வாழ்ந்த அந்த அறைக்குள் நுழைகின்றார்.

மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட அந்தப் பிள்ளையாக வளர்த்த முதியவர் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே சிரித்தவாறு அம்மா போயிட்டா என்றார். மரணத்தை மகிழ்வாக ஏற்கிறாரா? அல்லது புரியாத நிலையில் இருக்கிறாரா? இந்த

முதியவரின் நிலை என்னுள் கொக்கி போல பற்றிக் கொண்டது. மற்றப் பிள்ளையாக வளர்த்து வந்த முதியவரின் கண்கள் குளமாகிக் கொண்டேயிருந்தன. அனைவரும் ஒன்று கூடுகிறார்கள். சோகங்கள் பகிரப்பட கண்கள் நன்றாக கொள்கின்றன.

கடைசியாக என்ன சொன்னவர்... கேட்டுக் கொண்டே நிமிர்ந்தேன். சரியா மூன்று மணி "போட்டுவாறன்" என்றவர் பதிலாக அவர்கள் கூறிமுடித்தார்கள். அத்தோடு கடைசியில் என் மடியிலயே கிடந்தார். அந்தப் பிள்ளையான முதியவர் கூறினார். இவர்களது நிலையைப் பார்த்ததும் ஏதோ ஒருவித மனிதம் இல்லத்தில் அடைக்கலமாகிவிட்டதை உணர முடிந்தது. இறுதித் துடிப்பிலும் உணர்வுகள் சிறைப்பட்டுக் கிடந்த விதம் என்னுள் படமாகிக் கொண்டது. மூன்று இதயங்களும் ஒன்றாகிய இந்த இல்லத்தின் செயற்பாடு என்னுள் குடேறி விரிவடைந்தது, முதுமையிலும் புது உறவுகள் பாசத்தில் பிறந்த இடமாக இது அமைந்தது. வெறும் பராமரிப்பு இடமாக இல்லாமல் இந்த இல்லம் உறவுகளைப் பிறப்பிக்கும் கூடமாகவும் இருந்து விட்டது. எண்ணங்களை நிறைத்துக் கொண்டு திரும்புகின்றேன். இறந்தவருக்காக ஒரு நிமிடம் மௌனம் செலுத்துங்கள். ஒலி பெருக்கி கட்டளையிட்டு விட்டு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டது.

இதயங்களின் ஒன்றிணைப்பில் உருவான அன்பு அற்புத சக்தியுடன் வியாபித்துக் கொண்டது. உள்ளத்தின் வெளிப்பாடுகள் அழுகையாகப் பிறந்து மடிந்து கொள்கின்றன. இன்னல்கள், துன்பங்கள் எல்லாம் இப்போது ஒளிந்து கொள்ள இடம் தேடிக் கொள்கின்றன.

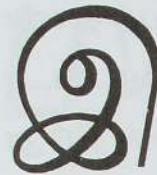
வைராக
 கியமான
 மனம் எழுந்து
 கொள்கின்றது.
 மரணித்தவர்களின்
 பயணம் பற்றி அறிந்த
 நாம் கலங்கலாமா?
 பிரம்மகுமாரிகளின்
 தியான ஒலி அசரீரியாக
 என்னுள் ஒலித்துக் கொண்
 டது.

சுட்டெரிக்கும் வெய்யில் தனது
 கடமைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தது.
 என்னங்களின் உணர்வுகள் இப்போது
 இலேசாக மேலோங்கிக் கொள்கின்றன.
 வாகனங்களின் இரைச்சல் ஒலிகள் இப்போது
 கேட்கத் தொடங்குகின்றன. கிரியைகளின்
 ஆயத்தங்கள் ஆங்காங்கே மின்னி மறைகின்றன.

கவலைகளில் நனைந்து கொண்ட அந்த இரு
 முதியவர்களும் எழுந்து கொள்கின்றார்கள்.
 இயல்புப் பணிகள் மீண்டும் உயிர்பெற்றுக் கொள்
 கின்றன. இன்முகம் காட்டி, கைகூப்பி வணக்கம்
 கூறிக்கொண்டு எனது கால்கள் பூமியைத்
 தொட்டபடி நடைப்பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

முதியவர்கள் அநுபவப் பகிர்வின் பெட்ட
 கங்கள், முதியவர்கள் சமூகத்தின் வளர்ச்சித் தூண்
 களாக மிளிர்பவர்கள், மற்றவர்களை ஆசீர்வதிப்
 பதற்கும், வாழ்த்துவதற்கும் தகுதியானவர்கள்....
 வானோலியில் முதியவர்களின் முக்கியத்துவம்
 மேலோங்கிக் கொண்டு சென்றுகொண்டிருந்தது.

மரணித்த அம்மாவிற்கு யாரும் இல்லை.
 அனாதையாக இங்கு வந்தவர். இரு முதியவர்
 களைப் பிள்ளைகளாக வளர்த்துப் புது உறவை
 நிறைத்து, மகிழ்ச்சியை வரவழைத்து, வாழ்ந்த
 வாழ்க்கை மனித சமுதாயத்திற்கு ஒரு புதுப்பாடத்
 தைப் புகட்டி, புது அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்து
 வைத்தது. புதுப்பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்ட
 பெருமித்தில் என்னங்கள் வட்டமிட்டுக்
 கொண்டன.

ஸையுதிர் காலத்தின் பிரதி பலிப்புக்கள் எங்கும் வியாபித் துக் கொண்டன. மரங்களிலிருந்து இலைகள் சருகுகளாய் நிலத்தில் உதிர்க்கப்பட்டு தண்டுகளும் கிளைகளும் தெளிவாகத் தெரிந்தன. இலைச்சருகுகள் மண்ணின் மேற்பரப்பில் உருண்டும், புரண்டும் விளையாடிக் கொண் டிருந்தன. வெய்யில் 35° பாகை செல்சியசைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. அமைதி அனைத்து இடத்திலும் அடைக்கலமாகிக் கொண்டது. வெண் தலைமுடிகளுடன் முதியவர்கள் இல்லத்தில் ஆங்காங்கே அணி வகுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“உறவினர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்” என்ற குரல் ஒன்று என்னுள் ஓடி வந்து அமர்ந்து கொண்டது. அகல விரிந்த கண்களுக்குள் அடுத்த காட்சிகள் சிறைப்பிடிக்கப்படுகின்றன.

“வந்தவர்கள் முன்பும் வருபவர்கள்”, அவர்களின் பொறுப்புணர்வுக்கு தரச் சான்றிதழ் வழங்கப்படுகின்றது. நாங்கள் ஆலயத்திற்கு பூசை செய்வதால் இறந்து போனவருக்கான கடமை களை செய்ய முடியவில்லை. இறுதி நிகழ்வில் பங்கேற்கின்றோம்.” நியாயப்படுத்தலுடன் கூறி முடிக்கின்றார்கள் வந்தவர்கள்.

இன்றைய மரணத்தைத் தழுவிய முதிய வர் சாந்தி இல்லத்தில் பத்து வருடம் வாழ்ந்து, இன்றோடு தனது நூறு வயதை நிறைவு செய்து, வாழ்க்கையில் சுதம் அடித்து அனைவரையும் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தவர். பிள்ளைகளின் உறவுகள் சிகைவுற்ற நிலையிலும் தனது எண்பத் தொன்பதாவது வயதில் இங்கு அனுமதி பெற்ற வர். முன்னைய முதுமைக் காலத்தை சமூகத்தில் இயலுமையுடன் கழித்தவர். எத்தனையோ பிரிவுத் துயர்களை எல்லாம் சந்தித்த போதும் அதனை பொருட்டாக மதிக்காமல் தன்னை சமூக வட்டத்தின் அச்சாணியில் பலமாக இணைத்துக் கொண்டவர்.

இவரது மகன்

ஒரு வருடத்திற்கு முன்
முதுமையின் கொடு
மையை தணிப்பதற்கு
முச்சக்கரவண்டியில் இங்கு
வந்து அனுமதி பெற்ற முதிய
வர்... நாளடைவில் தனது தாய்
இருக்கும் செய்தியை அறிந்து முதி
யோர் இல்லத்தை உலுக்கும் உணர்வு
பூர்வமான சந்திப்பை நிகழ்த்தி தாயும்
மகனும் முதுமையில் சந்தித்து மகிழ்ந்தார்
கள். இன்று அந்தத் தாய் மரணப் படுக்கையில்
கிடக்கிறார். அன்று அந்த அம்மா “சின்னத்
தம்பி” “சின்னத்தம்பி” என்று மனமுருகக் கத்திய
வார்த்தைகள் இன்னமும் என்னுள் ஊர்ந்து
கொண்டிருக்கின்றன. உறவுப் பரிமாற்றத்தில்
பார்வையற்று இருந்த அந்தத் தாய், தனது மகன்
என இனம் கண்டதும் அடைந்த துடிப்பும்.
மனதில் ஏற்பட்ட வெடிப்பும் பார்ப்பவர்களை
பதறவைத்தது. இவ்வளவு சோகங்களை கேட்டு
விட்டும் “வேலவன் உன்னைக் கைவிட மாட்டான்” என்று சொன்ன வார்த்தைகள் முதுமையிலும் நம்பிக்கை பலமாக இருந்ததை கோடிட்டுக் காட்டி நின்றது. கடந்த ஒரு வருடத்திற்கு மேலாக புலன்கள் அனைத்தும் தன் பணியை நிறுத்திக் கொண்டன. இந்த நிலையிலும் சிந்தனைகளும், எண்ணங்களும் மழுங்கடிக்கப்படவில்லை. இவர்களை இதுவரை பராமரித்த பணியாளர்கள் இப்போது என்னுள் உயர்ந்து காணப்படுகின்றார்கள்.

மரணச் சடங்கிற்கு வந்தவர்கள் வணக்கம் கூறுகின்றார்கள். பூதவுடலை தரிசித்து

விட்டு புறப்படத் தயாராகின்றார்கள். அவர்களின் கைகளின் விரல்கள் நடுங்கிக் கொண்டன. கண்களில் இருந்து கண்ணீர் முத்துக்களாக உருவெடுத்துக் கொண்டது. தூரத்து உறவினர்கள் இவர்கள்! விடைபெற்றுக் கொள்கின்றார்கள். ஒரு மகள் நடந்த சம்பவங்களை உணரமுடியாத

நிலை

“அவள்

தங்கச்சி, விச

ரில திரியிறாள்,

முச்சக்கர வண்டி

யில் திரியும் மகன்

கூறிய வார்த்தைகள்

என்னுள் எட்டிப்பார்த்

தன். “இன்னுமொரு

தம்பியை தேடப்போகி

றன், இருக்கிறானோ இல்

லையோ தெரியேல்ல.” அந்த

முச்சக்கர வண்டி மகன் கூறிய வார்த்

தைகள் என்னுள் அடுத்ததாகப் பிறப்

படுத்து மறைந்து கொள்கின்றன.

இப்போது முச்சக்கர வண்டியில் வந்து

ஓரே கூரையின் கீழ் இருந்தும் ஒரு மாதத்தின்

பின் தாயைச் சந்தித்து. “உனது இறப்பிற்கு நான்

வந்து எல்லாம் செய்வேன்” என்று உறுதி வழங்கிச்

சென்ற மகனைத் தேடும் படலத்தில் உத்தியோகத்

தார்கள் முனைப்படைகின்றார்கள். கொட்டடி,

நல்லூர், பஸ் நிலையம் என அவரது இருப்பிடங்கள் அனைத்தும் தேடப்படுகின்றன. தேடலின்

விளைவு சாத்தியமற்றதாகின்றது. வந்த உறவினர்

களும் அவரின் இடம் பற்றி அறியாதவர்களாகக்

காணப்படுகின்றார்கள். இப்போதும் மகனின்

தகவல் கிடைக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்

படுகின்றன.

ஒன்றும் பயனளிக்க வில்லை. மீண்டும் ஒரு தாய் மகன் சந்திப்புக்காக மரண ஊர்வலம் தாமதப்படுத்தப்படுகின்றது. கடிகாரத்தின் முட்கள் போட்டியில் இறங்குகின்றன. சுடு காட்டில் மரணப்படுக்கைகள் ஆயத்தமாகிக் கொள்கின்றன. விறகுகள், காவோலைகள் தங்களை தியாகத்திற்கு தயார்படுத்திக் கொள்கின்றன. கொள்ளிக்குடம், மனித வாழ்க்கையில் உருவெடுத்த உறவுகளை கத்தரிப்

பதற்கு தயாராகிக் கொண்டது. முதியவர் களின் அக வணக்கம் மரண ஊர்வலத்தின் இடைவெளி களை நிரப்பிக் கொள்கின்றன. இரண்டாவது காட்சியின் கட்டங்கள் முடிவுப் புள்ளியைத் தொட்டுக் கொண்டன.

நேரம் இப்போது நான்கு மனியைத் தாண்டிக் கொண்டது. மிக வேகமாக வந்த ஆட்டோ ஒன்று ஆவேசமாக வந்து வாயில் அருகே நின்று கொண்டது. அழுக்கடைந்த உடையும் புழுதிகளில் நிரம்பிய தாடியுடன் அதே மகன்! அவரது உடலைத் தினமும் சுமக்கும் முச்சக்கரவண்டி - ஆட்டோவின் மேல் மல்லாந்து படுத்துக்கிடந்தது.

தழுதழுத்த குரலில் அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டது. “ஐயோ என்ற அம்மா போயிட்டா” முதுமையடைந்த மகனின் அழுகை இல்ல மூலை முடுக்கையும் அதிரவைத்தது. அம்மாவைப் பார்க்க ஓடி வந்தன். நடக்க முடியாமல் கிடந்தனான். இன்னமும் என்ற சகோதரங்களை காணும் வேலை முடியேல்லை. என்று மகன் கூறிய வார்த்தைகள் அம்மாவின் செவிகளுக்குள் உருண்டு புரண்டு கொண்டன. அம்மாவை சந்திச் சுட்டன். கடவுளே... வார்த்தைகள் மரணித்துக் கொண்டன.

தனது வாழ்வின் பக்கங்களில் ஓட்டிக் கொண்டு உறவாடும் சோகங்களை பகிர்ந்து கொள்கின்றார். மகனின் வருகைக்காக காத்துக் கிடந்த தாயின் பூதவுடல் ஐந்து மனிக்கு தீயுடன் சங்கமித்து விட்டது. மனதில் இருந்ததுயரங்களை எல்லாம் கொட்டித்தீர்த்துவிட்டு நிமிர்கிறார்.

வாழ்க்கையின் பக்கங்களில் தொய்ந்து போன பக்கங்கள் தெரிவது போன்ற பிரமை. ஆட்டோ மறுபடியும் உயிர்பெற்றுக் கொள்கின்றது. அனைவரும் வழிவிட்டு அகலுகின்றனர். “முருகன் உங்களைக் காப்பார்” என்ற ஆசீர் வதிக்கும் வார்த்தைகள் அந்த முதியவரின் உதடுகளில் இருந்து புறப்பட்டது. கூப்பிய கரங்கள் அவரது விடைபெறுகையைப் புரிய வைத்தது.

பயணம் - 19

மா

லை வேளையின் அந்தித் தென்றல் வீசமறுத்து ஒளிந்து கொண்டது. உள்ளத்து உணர்வுகள் கீறல்களாய் உருமாறிக் கொண்டது. உருகுலைந்த உணர்வுகளுடன் கடந்து போன காட்சிகள் என்கண்களுக்குள் நிழலாகிக் கொண்டது.

"வன்னி யுத்தத்தில் என் உயிரைக் காத்த முருகனுக்காக கதிர்காமம் நடந்து செல்லப் போகின்றேன். செல்வச்சந்திதியிலிருந்து வற்றாப் பளை ஊடாக நாங்கள் நடக்கப் போகிறோம்." உற்சாகமாகத் தலையை அசைத்தவாறு கூறிக் கொண்டே அந்த முதியவர் விடுமுறைக் கடித்ததை நீட்டினார்.

பயணங்கள் முடிந்து வரும் வழியில் ஏற்பட்ட விபத்தின் காரணமாக இன்று இவர் நடக்க முடியாமல் வயிற்றிலும் பெரிய காயத்துடன் சாய்வு நாற்காலியில் சரிந்துகிடக்கின்றார்." நாலைந்து நாளாக தண்ணீர் மட்டுமே கேட்கிறார்" அன்போடு பராமரிக்கும் உத்தியோகத் தரின் குரல் என்னுள் இறங்கி உறங்கிக் கொள்கின்றது. கண்களில் தொக்கி நின்ற ஓராயிரம் ஏக்கங்கள் கண்ணீராக வெளிவந்தது. கதிர்காமத் திற்கு புறப்படும் போது இருந்த அதே கம்பீரம் இப்போதும் கண்களில் பரிணமித்து. நெஞ்சை இலேசாக சரிசெய்தபடி நிமிர்ந்து உட்காந்து கொண்டார்.

"பாவம், வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போங்கள்" முதியவர்களின் குரல் ஓடி வந்தது. வைத்தியரின் ஆலோசனையை இப்போது மனி தாபிமானம் முந்திக் கொண்டது. உக்கார இயலாது என்றபோது அம்புலன்ஸ் விரைந்து வந்தது. விரைத்துப் போன உடலைத் தூக்குவது போல தூக்கி அம்புலன்சினுள் ஏற்றப்படுகிறார். A9 வீதியின் புழுதிகளைத் தன்மீது அள்ளி வீசியபடி வாகனம் விரைகின்றது.

வைத்தியசாலையில் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவு அவரைத் தாங்கிக் கொண்டது. மருத்துவர்களால் கிளினிக் கொப்பிகள் ஆழமாகப் பார்க்கப்படுகின்றன. வேகமான செயற்பாடுகள் முனைப் படைகின்றன.

"யார் பொறுப்பானவர்கள்" வைத்தியரின் அழைப்பு முதியோர் இல்லப் பணியாளரை வரவழைத்தது. "மூன்று மணிவரை தான். எல்லாம் இனி ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. வெளியில் இருங்கள்". என்ற மருத்துவ பணிப் புரைகளில் அழைத்துச் சென்ற உத்தியோகத்தரின் இருதயம் வேகமாகத்துடித்துக் கொண்டது.

முதியோர் வாரத்தின் நிகழ்வுகள் மும்மரமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. ஆராவாரமான நிகழ்வுகளின் ஒலிகள் என்னுள் ஓடிக்கொண்டிருந்த காட்சிகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

நினைவுகளில் நிழலாடிய அந்த முதியவரின் நிகழ்வுகள் நிரந்தரமாக மரணித்த செய்தி தொலைபேசி வழியாக வந்தது. சரியாக வைத்தியர் குறித்த நேரத்தினுள் அவரது ஆவி பிரிந்து விட்டது. உறவினர்களின் தேடலில் இப்போது இல்லப் பணியாளர்கள் ஈடுபட்டனர். அவரது சகோதரி "என்னிடம் உடலைத் தாருங்கள்" என்ற விண்ணப்பத்துடன் வந்தமாகின்றார்.

மனைவி, பிள்ளைகள், உறவுகளை என்றோ தொலைத்தவர், தனது நடத்தைகள் குடும்பத்தை திருப்பிப்படுத்தாமையால் வீதிக்கு வந்தவர். நிரந்தரமாகப் பந்தங்கள் அறுபட்ட நிலையில் தன்னை வருத்திக் கொண்டவர். அவரது வாழ்க்கையின் முடிந்த பக்கங்கள்

ந ம
எல்லோ
ருச்சும் பாடம்
புக்டிக் கொண்
டிருந்தன.

இப்போது முதிய
வரின் உடல் கையேற்பு
நிகழ்வு அரங்கேறியது,
உறவுகள் தாம் எனக் கூறிக்
கொண்டு அணிவகுத்து நின்
றனர். எல்லோரது முகங்களிலும்
வெற்றிக்களிப்பு இளையோடியது.
ஒருவாறு இந்த மனிதனின் வாழ்வை
முடிவுறுத்திய நிகழ்வின் முடிவில் மரண
வீட்டின் உடையலங்காரத்தில் நின்றனர்.
வெண்ணிற வேட்டிகள் பார்வைக்கு மட்டும்
பளிச்சென்று தெரிந்தது. உசாராக அங்குமிங்கும் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தபடி அலைந்து
கொண்டிருந்தனர்.

இறுதி ஊர்வலத்தில் இணையப்போகும் மனிதர்களின் ஆக்கிரமிப்பை இல்லம் தாங்கிக் கொள்ளத் தயாராகின்றது. முதியோர் இல்லத்தின் வாசகங்கள் வந்திருப்போரின் கண்களுக்குள் ஊடுருவி சிந்தனையைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

"கற்றோராய் மினிர்வற்கு
பெற்றோரை மதித்திடுவோம்"
"முதுமைப் பருவத்தின் பிற்சேர்க்கை
இளமைப் பருவத்தின் முற்சேர்க்கையாகும்"
"முதுமை வாழ்வுதனில்
புதுமை புனைந்திட வாரீர்"

என்ற வாசங்கள் எனக்குள் உயிராகிக் கொண்டன. இப்போது முற்றுப்புள்ளியான மனிதனின் வாழ்வு, சுடுகாட்டில் சங்கமிக்க தயாராகிக் கொண்டது. முதுமைப் பாத்திரத்தில் புனைந்த அந்த மனிதனின் புதுமைகள் இறுதியாக ஊர்வலத்தில் வார்த் தைகளாகிக் கலந்து கொண்டது. முதியோர் பராமரிப்பின் அவசியம் இந்த ஊர்வலத்தில் அத்திவாரமாகிக் கொண்டது.

LIT லை நேரத்தின் மந்தார விரிப்பி னுள் இயற்கைக் காட்சிகள் அரங் கேறுவதற்காக காத்துக்கிடந்தன. மூலை முடுக்குகளில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நாய்கள் தலைகளை உயர்த்திக் கொண்டு தமது இருப்பை வரவிட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொண்டன.. என் இயல்பான செயல்கள் இப்போது குறுக்கீடுகளில் சிக்கித்துக் கொண்டன. இன்முகம் காட்டி வரவேற்று நிற்கும் முதியோரின் முகங் களிலும் சோகத்தின் அதிர்வலைகள் தொற்றிக் கொண்டன. நேரங்கள் தூரங்களா கிக்கொண்டிருந்தபோது நெஞ்சின் படபடப்பு அதிகரித்துக் கொண்டது.

கணவனும் மனைவியுமாக முதியோர் இல்லத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டு, சொந்தங்களை எல்லாம் தொலைத்து வெகு நாட்கள் கடந்து விட்டன. அவர்களின் கடந்த காலங்களில் கல்லறைகளாக மிஞ்சிய நினைவுகள் மட்டும் இன்று அவர்கள் மனதில் கணதியாகிக் கொள்கின்றன. காலத்தின் கோலத்தில் பிறப்பெடுத்துக் கொண்ட நெருடல்களும், வருடல்களும், ஆயுதங்களாகி போரிட்டுக் கொண்டிருந்தன. விளைவான கண்ணீர் இப்போது கண்களை ஈரமாக்கிக் கொண்டது கண்ணங்களில் கண்ணீர் தோலின் சுருக்கங்களில் விழுந்து புரண்டு தடுமாறிக் கொண்டிருந்தன.

"சேடம் இழுக்கிறது" யாரோ சொன்ன வார்த்தை ஒன்று என்னுள் பாய்ந்து அமர்ந்து கொள்கின்றது. இழுப்பின் சத்தம் நீண்டு கொண்டது. வருகைகளும், பார்வைகளும் அவ்விடத்தை நிறைத்துக் கொள்கின்றன. ஒற்றைக் காலைத் தாக்கியபடி ஊன்று கோலுடன் ஒரு முதியவர் என்னருகே வருகின்றார். கண்களில் போதுமான அளவு கண்ணீர் நிரம்பியிருந்தது. குரல்களில் தடிப் பேறிக் கிடந்தது. மரணப்பயம் அவரைச் சூழ்ந்து நின்றது.

பேச்சை

ஆரம்பித்தார் ஐயா! எனக்கு இருபது ரூபா தருவியளா?" எனக் கூறிக் கொண்டே நிமிர்ந்து கொண்டார். எதற்காக? என மௌனமாக நான் வீசிய கேள் விக்கு அவரது பதிலும் வேகமாகிக் கொண்டது.

"எனது மனைவி இறந்து கொண்டிருக்கின்றார்" அவரது மௌனமான பார்வை எனக்குள் பதிவாகியது. இருபது ரூபாவை கோயிலுக்கு கொடுக்கப் போகின்றேன். வார்த்தை களை உதித்த வாறு கைகளை கூப்பிக் கொண்டார். புதிய மனிதர்கள் இருவரின் பிரசன்னம் அவ்விடத்தில் இடம்பெற்றுக் கொண்டது. யார் இவர்கள்? தேடுதலில் மூனை ஈடுபட்டுக் கொண்டது. வந்தவர்கள் உறவுமுறைகளைச் சூறியபடி அறிமுகமாகிக் கொண்டார்கள். வந்தவர்களின் அறிமுகங்கள் ஆச்சரியமான கதைகளுடன் அமைந்து கொண்டது.

வானத்தின் கூரைகள் இழுத்து மூடிக் கொள்ளப்பட்டன. வெண் மேகங்கள் ஓடி ஓழிந்து கொண்டன. வானத்தின் மேக ஓட்டங்கள் ஒரு கணம் வேகமாகிக் கொண்டன. மரணச் செய்தி யைத் தாங்கியபடி தாதியின் வருகை அமைந்து கொண்டது. எனது எண்ண ஓட்டங்கள் ஒரு கணம் கேள்வியாகிக் கொண்டன. காலையில் இருந்து சேடம் இழுக்கும் நிலையில் இருந்த முதியவரின் இறப்புச் செய்தி ஊர்ஜிதமாகியது. கைத்தாங்கலுடன் இறந்த முதியவரின் கணவன் கண்களுக்குள் காட்சியாகிக் கொண்டார். அயலவர்களின் ஆக்கிரமிப்பிற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமலும், பிள்ளைகளின் புறக்கணிப்பின் சீற்றத்திலும் தடுமாறியவர்களுக்கு முதியோர் இல்லம் அடைக்கலம் கொடுத்தது. பேர்ப் பிள்ளைகளின் அரவணைப்பு இறுதி

நெரத்தில்
வலுவாகிக்
கிடந்தது. இடம்
பெயர் வாழ்வை
நீண்ட காலமாக உரி
மையாக்கி சொந்த நில
புலங்களை காண வேண்
டும் என்ற அவாவில் நீண்ட
காலம் காத்திருப்புக்களை
செய்திருந்தனர். சொந்த ஊரில்
வாழ வேண்டும் என்ற ஆசையும்,
சொந்தங்களுடன் வாழ வேண்டும் என்ற
ஆசையும் நிராசையாகிக் கொண்டன.

ஆவேசமாக வந்த உறவினர் என்ற ஒருவர் அங்கும் இங்கும் தேடுதல் வேட்டையில் ஈடுபட்டுக்கொள்கின்றார். என்னருகில் இப்போது வருகின்றார். தான் இறந்தவரின் பேத்தி என பெருமையாக அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கின்றார். வார்த்தைகளில் மாஜ் ஜாலங்கள் நிரம்பி இருந்தன. சம்பந்தம் இல்லாமல் தனது நிலைப் பாட்டை நியாயப்படுத்திக் கொண்டார். "என்ன செய்வது? எல்லோருக்கும் இறப்பு வரும் தானே" நியாயப்படுத்தலுடன் தன்னைத் தானே சமாதானப் படுத்தலிலும் ஈடுபட்டுக்கொண்டார்.

முதியோர் இல்ல உத்தியோகத்தர்கள் தமக்குள் அநுதாபத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கின்

றனர். கணவனின் கதறலில் இல்லம் ஒரு முறை அதிர்ந்து கொண்டது. கைகளை கூப்பியபடி அனைவரையும் திரும்பிப் பார்த்து கும்பிட்டுக் கொள்கின்றார். இப்போது மாலைப்பொழுதின் குறிகாட்டிகள் பிறப்பெடுத்துக் கொள்கின்றன.

நாளை காலை பத்து மணிக்கு மரண ஊர்வலம் என நாள் குறிக்கப்படுகின்றது. எம்மிடம் வசதியில்லை இல்லத்திலேயே செய்வோம் முடிவுகள் புதிய உறவுகள் முன்னிலையில் பகிரப் படுகின்றன. வந்தவர்களை தமது கைப்பைகளை சரிசெய்தபடி மறுநாள் வருவதாக கூறிக்கொண்டு வாயிலைக் கடந்து கொள்கின்றார்கள்.

முதியோர் தினம் வருவதற்கு முதலான இறப்பாக இச்சம்பவம் அமைந்து கொள்கின்றது. "இனியாவது நான் உங்களுடன் வரப்போகின்றேன். மனவியின் இறப்புப் பற்றிய நினைப்பை மறக்க இவ்வாறு செய்யுங்கள். இறந்தவரின் கணவன் தனது வினயமான வேண்டுதலை முன் வைத்துக் கொள்கின்றார். வந்தவர்கள் தங்களை சுதாகரித்துக் கொண்டு "கருத்தாடல் களத்தில்" குதிக்கின்றார்கள். ஒழுங்கு படுத்தப்படாத கருத்தாடல் களம் களைகட்டிக் கொள்கின்றது. தீர்ப்புச் சொல்வதற்கு நடுவர்கள் இருக்கவில்லை. தீர்ப்பைக் கேட்கும் நிலையிலும் விவாதிகள் இருக்கவில்லை. வழை போன்று மரணவீட்டில் இங்கும் கருத்து முரண்பாடுகள் முளைத்து முனைப்படைந்து கொள்கின்றன. இறப்பு வீட்டிலும் பிரச்சினையின் பிறப்பு ஒன்று பிறந்து கொண்டது.

குடும் குளிரின் ஆக்கிரமிப்பு முதியோர் இல்ல வளாகம் எங்கும் கெளவிக் கொண்டிருந்தது. மாரி மழை பொய்த்து பனிப்புகார்கள் பரவிக்கொண்டிருந்தன. வயல் நிலங்களில் நெற்கதிர்கள் குறை செழிப்புடன் ஆடி அசைந்து கொண்டிருந்தன. மார்கழி மாதக்குளிரில் யேசுபிரானின் பிறப்பைப் பறைசாற்றும் நத்தார் வேடிக்கைகள் களைகட்டி நின்றன. அலுவலகங்களிலும், வீடுகளிலும் கிறிஸ்மஸ் மரங்களில் கண்சிமிட்டும் மின்குழிழ் கள் மின்னி மின்னிக் கொண்டிருந்தன. அன்றைய பொழுது விடியலுக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. சேவல்கள் விடியலின் வருகையை கூவித் தீர்த்த படி வரவேற்றுக் கொண்டன.

காரிருளின் பாதையை ஊடறுத்துக் கொண்டு ஒலிபெருக்கியின் அலறல் வெளிவந்து கொண்டது. கிராமங்களில் இன்று மரணங்களை அறிவிக்கும் அறிவித்தல் அழைப்பு இவ்வாறாக ஒலிபெருக்கியின் வலம் வருதலில் வெளிப் படுத்துவது மரபுர்தியானதாக அமைந்து கொண்டது. இறந்தவரின் உறவுகள் ஒவ்வொருவரும் பட்டம் பதவிகளுடன் அறிமுகமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்தோடு பெயர்களுக்குப் பின்னால் உலகநாடுகளின் பெயர்களும் அடைமொழிகளாகிக் கொண்டன. புலம்பெயர் நாடுகளில் உள்ள வர்களின் பெருமைகளும் பிரச்சாரமாகிக் கொண்டன. இலங்கையைத் தெரியாதவர்கள், ஏன் இறந்தவரைக் கூட தெரியாமலும், அறியாமலும் இருந்தவர்கள் கூட உறவுக்காரர்களாக அடையாளமிடப்பட்டு பட்டியலில் இணைந்து கொண்டவர்களாக அறிவிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அனைவரும் ஒரு கணம் அறிவித்தலை உள்வாங்கிக் கொண்டு "சரி இண்டைக்கு செத்தவீட்டுக்குப் போக வேண்டும்" எனத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றார்கள்.

முதியோர் இல்லத்தினுள்ளும் மரண அறிவித்தல் அடைக்கலமாகிக் கொள்கின்றது. பறக்கின்ற வெண் தலைமுடிகளை விரல்களால் கோதியவாறு நின்ற முதியவரின் உதடுகள் பேசத் தொடங்குகின்றன.

"ஐயா! ஊர்ச் சனங்கள் எவ்வளவு பேர் செத்தவீட்டிலை யும் வந்து, எனக்குச் சொல்லேல்ல, உனக்குச் சொல்லேல்ல என்று நாண்டு கொண்டு நிற்பினம். இப்பிடி ஒரு வட்டமடித்து சொல் வுறது கரைச்சல் இல்ல. என்ற வயசில இப்பிடி முந்தி பார்க்கேல்ல. ஆனாலும் உதில அன்புமிக்க, பாசமிகு வார்த்தை கள்தான் சரியா இருக்குமோ தெரியேல்ல. இவர் செத்தவரை எனக்கும் தெரியும். எங்க ஓடை முதியோர் இல்லத்தில இருந்தவர். ஒரு சனம் இருக்கேக்க ஏனென்று கேட்கேல்ல. எவ்வளவு அழுது தீர்த் திருக்கும் இந்த மனுஷன். உந்த பிள்ளையார் கோவில் வாசலில் வந்து கதறி அழும்போது என்ற நெஞ்சே வெடிச்சிடும் போல கிடக்கும் என்னத்தைச் சொல்லுறது". நீண்ட பெருமூச்சை விட்டெறிந்து தனது ஊன்று கோலை ஊன்றிய வாறு எழுந்து கொள்கின்றார். கண்களில் தேங்கிய கண்ணீர் விழிகளின் ஓரங்களில் முட்டிக் கொண்டு நின்றன. தன்னை சுதா கரித்துக் கொண்டு தொடர்ந்தார்.

அந்த மனுஷன் தன்னை வீட்டை கூட்டிக்கொண்டுபோக வேண்டும் என்று அடம் பிடித்து அழுது வேண்டிய வேண்டுதல் நிறைவேறியது. அவரது தூரத்து உறவினர் ஒருவரின் வருகையுடன் குடும்பச்சூழலில் இணைந்து வாழ பயணித்தார். இந்தப் பிள்ளையார்தான் அருள் புரிந்தவர் அவர் போகும்போது இத்தனை கால மும் தன்னைத் தாங்கிய முதியோர் இல்லத்தை முழுமையாக கண்களை அகலத் திறந்தபடி விழுங்கிக் கொண்டார். "நல்ல மனுஷன் ஒருத்ரோடையும் பிரச்சனைப்பட வில்லை. அன்பாக இருந்தார். பண்பாகப் பழகி னார். மற்றவர்களுக்குக்கும் உதவினார்" எனக் கூறிய படி "நாங்களும் மரணவீட்டுக்குச் செல்ல விரும்புகிறோம்." என்ற முதியவரின் கைகளில் முதியவர்களின் ஒருமித்த வேண்டுகை கடித மாகிக் கிடந்தது.

"சரி
புறப்படு
வதற்கு தயா
ராகுங்கள்" தயார்
படுத்தலில் அனை
வரும் முனைப்பா
கிக் கொள்கின்றனர்.
அனைவரின் பிரதிநிதி
களாக புறப்பட்ட முதியவர்கள் மரணவீட்டை
அடைகின்றனர்.

வாழைக்காய் குலையுடன் வாசலில் கட்டப்பட்டுக் கிடந்த வாழைக்குலை தலை கவிழ்ந்து கிடந்தது. தோரணங்களின் அலங் கரிப்பில் வீட்டு வாசல் வரையான பாதை நீண்டு இருந்தது. பறை மேளச் சுதநங்கள் அயலவர்களின் இருப்பிடங்களிற்குள் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. இறந்த வரின் உடலைச் சூழ பெண்களின் ஒப்பாரி ஒலி மொய்த்துக் கொண்டிருந்தது. வரவேற்புக்கள் அமர்க்களமாக இருந்தது. வாடகைப்பந்தலும், வாடகைக் கதிரைகளும் திக்குத்திக்காக காணப்பட்டன. இறந்தவரின் முகத்தில் தாராளமான ஏக்கங்கள் அடியொற்றிக் காணப்பட்டன. மரண வீட்டில் இருந்தவர்களின் கணிப்பீட்டு அறிக்கை களமதிப்பீட்டை பிரதி பலித்துக் கொண்டது.

இறந்தவரின் ஈமக்கிரியைகளை செய்வதில் முனைப்பாகிக் கொண்டவர்களின் மத்தியில் உட்புசல் விரிசல்கள் பூதாகரமாகிக் கொள்கின்றன. விட்ட கதைகள் தொட்ட கதைகள் என பழையான சம்பவங்கள் கிளரிப் பார்க்கப்படுகின்றன. கிளரலின் அசிங்கத்தில் சிலர் காதுகளை பொத்திக் கொள்கின்றனர். சண்டைகளின் உச்சக்கட்டமாக அடிப்பதற்காக கைகள் ஓங்கப்படுகின்றன. வார்த்தைகள் சீரிப் பாய்கின்றன. காவடி ஆடுபவர்களை இழுத்துப் பிடிப்பது போல சண்டை வீரர்களின் பின்னால் மல்லுக்கட்டியபடி சமாதான நீதிவான்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர். சண்டையின் உச்சத்தில் மல்லுக்கட்டியவர்களை விலக்குப் பிடித்தவர்களின் வேட்டிகள் அவிழ்ந்து கொள்கின்றன. தமது வேட்டிகளை காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக வில

கிக் கொள்கின்றார்கள். இப்போது தர்ம அடிகள் தாராளமாக விழுகின்றன. அருகில் கிடந்த தடிகளும், கதிரைகளும் ஆயுதங்களாக மாறிக் கொள்கின்றன. 'விறுக்' என்று எங்கிருந்தோ வந்து பெரியவர் ஒருவரின் அதட்டலுடனான சத்தம், யுத்தம் நிறுத்தமாக மாறிக் கொள்கின்றது.

இப்போது வழைமைபோன்று மீண்டும் ஒரு தடவை இறந்த முதியவர் அனாதையாகிக் கொள்கின்றார். சனக்கூட்டம் எல்லாம் அடிதடிக் களத்தை நிறைத்துக் கொண்டது. வீரவசனங்கள் மட்டும் இப்போது வருகை தந்து கொண்டிருந்தன.

"யார் கூடுதலாக செலவளிப்பது என்பதற்காகத் தான் இந்தச் சண்டை நடந்தது" புதிதாக வருகை தந்த மரணவீட்டின் விருந்தினருக்கு, இன்னுமொருவர் நேர்முக வர்ணனை செய்து கொண்டார்.

பணம் செலவளிப்பதில் கௌரவம் நிலைநிறுத்தப்படும் போராட்டம் கணவன்மாரிடம் இருந்து விடுபட்டு மனைவிமாரிடம் கை மாறிக் கொள்கின்றது. ஓடிப்பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகளை தேடிக் கண்டு பிடித்தபடி மனைவிமார், கணவன்மாரிற்கு சைகை காட்டுகின்றனர். ஒவ்வொரு குடும்பமாக வெளி நடப்புச் செய்து கொண்டிருந்தனர். கூடவே புறுபுறுப்புக்களையும் வீசி எறிந்தபடி சென்று கொண்டிருந்தனர்.

கடைசியில் என்ன முடிவு என்று சொல்ல வில்லையே! மரணவீட்டின் சண்டை நின்று மரண ஊர்வலம் நடந்ததா?" கேள்விகளைத் தொடுத்துக் கொள்கின்றேன். எழுந்து கொண்ட வர் என்னை ஏற இறங்கப்பார்த்துக் கொண்டு தொடர்ந்தார். "செத்தவர் எப்படியோ சுடுகாட்டுக் குப் போயிருப்பார் எண்டு நினைக்கிறன்" வார்த்தைகளில் சூடு கூடுதலாக கொண்டு உறுமியபடி நகர்கின்றார்.

"மனிதன் இறந்த பின்னும் நிம்மதியாக சுடுகாடுவரை செல்வதற்கும் நிறையத் தடைகள் இருக்கின்றன. கரும்புள்ளியான வடு ஒன்று என்னஞ்சில் வலியாகிக் கொள்கின்றது. சுடுகாடு கூடுதலாக என்றாலும், ஒரு காட்டுக்கெள்ளாலும் ஒரு மனிதனை நிம்மதியாய் செல்ல விடுவார்கள்"

ஆணித்தரமான கட்டளையொன்று பிறப்பெடுத்துக் கொள்கின்றது.

இ

ல்ல முகப்புப் பக்கம் வானுயர வளர்ந்த மரங்களின் வெளியே உள்ள வான வீதி யில் மப்பும் மந்தாரமுமான காலநிலை கவ்விப் பிடித்துக் கொண்டது. 2013ஆம் ஆண்டின் மார்கழி மாதத்தின் 11,12,13ஆம் நாட்கள் மிகவும் சிறப்பானவை. உலக பிறப்பில் இந்த நாட்கள் மிகுந்த வாய்ப்புடைய அதிஷ்ட நாட்கள். தினப் புதினப் பத்திரிகையில் செய்தி அச்சுருவில் வெளிப்பட்டு நின்றது. செய்தித் தாளை சுமந்தபடி முதியவர் ஒருவரின் வருகை தெரிந்து கொண்டது. முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க அமர்ந்து கொள்கின்றார்.

'எனக்கு மூன்று பிள்ளைகள் தம்பி, கரவெட்டியில் இருந்து வாறன். இப்போது ஒருவரின் துணையும் எனக்கு இல்லை. என்பத்தி ரண்டு வயசு. சைக்கிளில் சென்று தனிப்பட்ட முறையில் பிரத்தியேக வகுப்புக்களைக் கற்பித்து சிறிய அளவில் உழைத்து வருகின்றேன். வெளி நாட்டு மகள் இதுவரை என்னைப் பார்த்தார். இப்போது சிலமாதமாக ஒரு தொடர்பும் இல்லை. சாப்பாடுகள் அப்பிடியும், இப்பிடியுமாக உள்ளது. கஸ்டப்படுகின்றேன். வெளிநாட்டுக் காசு நின்றவுடன் எனது இன்னொரு மகளும் இருக்க இடம் தரவில்லை. வெளிக்கிட்டு பாழ டைந்த வீடு ஒன்றில் போய் இருந்தேன்'. எனக் கூறிக் கொள்கையில் அவரது கண்கள் பனித்துக் கொண்டன. சற்று நேரம் அமைதி நிலவுகின்றது. தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு மீண்டும் தொடர்கின்றார்.

"தனிமையில் ஒரு நாள் இரவு பதினொரு மணிக்கு ஒரு கள்வன் வந்து, வீட்டுக்குள் நடமாடி எனது தலையணையைக் கூடப் பிய்த்து தேடிய பின், எனது மேதிரத்தைக் கழற்றிக் கொண்டு ஆறுதலாக நடந்தே சென்றுவிட்டான். நான் கத்தியும் பக்க வீடுகளில் உள்ள ஒருத்தரும் வர வில்லை. கவலையாக இருக்குது தம்பி, பிறகு ஒரு கிழமையால் மூன்று பேர் இரவு வந்தாங்கள். டோர்ச்சை அடித்து எல்லா இடமும் தேடினாங்கள். நான் இப்ப அழிவில்லை. பதிலுக்கு

டோர்ச்சை அடித் தேன். ஒரு பதற்றமும் இல்லை. ஒன்றும் கிடைக்கேல்ல. ஒங்கி பெரிய தடியால் அடிச் சாங்கள். கையைத் தூக்கிக் காட்டினார். காயத்தில் இருந்து குருதி இன்னமும் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

தனது வேதனையின் வெளிப்பாட்டுடன் தலை கவிழ்ந்து கொண்டார். முதியோர் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் 2000 ஆம் ஆண்டின் ஒன்பதாம் இலக்க சட்டத்திற் கமைய பெற்றோரைப் பராமரிக்கத் தவறும் தங்களது பிள்ளைகளிடமிருந்து பராமரிப்புத் தொகையினை பெற்றுக் கொள்வதற்காக முதியோர்களுக்கான பராமரிப்புச் சபைக்கு விண்ணப் பங்களை அனுப்பிவைக்க முடியும் என்ற செய்தி முதியவரின் காதுகளுக்குள் ஓலியாகிக் கொள்கின்து. ஆர்வமாக முன்நகர்ந்து உட்கார்ந்து கொள்கின்றார். விண்ணப்பத்தை முதியோர் களுக்கான தேசிய செயலகம் அமைந்துள்ள செத்திரிபாய, பத்தரமுல்லவிற்கு அனுப்புங்கள். உழைக்கும் பிள்ளைகள் தமது வருமானத்தின் ஒருபகுதியை சட்ட ஏற்பாடுகள் மூலம் பெற்றோருக்கு வழங்க வேண்டும். விபரங்கள் அலுவலகர்களால் அம் முதியவருக்குப் பகிரப்படுகின்றன.

"பெற்ற பிள்ளைகள் இதுவரை பார்த்திருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு என்ன இடைஞ்சலோ தெரியாதுதானே. உதவுவார்கள், கதையுங்கள், பிறகு முறைப்பாட்டைக் கொடுங்கள். உங்கள் பிள்ளைகள் தானே" எனக் கூறிக்கொள்கின்றேன். இப்போது தெளிவான சிந்தனையுடனும், நம்பிக்கையுடனும் கரங்களைக் கூப்பி வணக்கம் செலுத் தியபடி எழுந்து கொள்கின்றார். இந்த முதியவரின் மனச்சாந்திக்காக எமது முதியவர் ஒருவரும் கைலாகு கொடுத்தபடி" கவலைப் படாதையுங்கோ கடவுள் வழிகாட்டுவார்" எனச் சுருக்கமாக கூறியபடி வழியனுப்பிக் கொள்கின்றார்.

"ஒருவர்
பணி யில்
உயர்ந்தவராக
இருப்பதற்கும்,
சேவையில் மினிர்வ
தற்கும் தொழில் ரீதி
யான அறிவு முப்பத்
தைந்து வீதமும்,
தொடர்பாடல் திறன்
அறுபத்தைந்து வீதமும்
இருக்க வேண்டும்" ஆய்
வொன்றின் முடிவு என்னுள்
எட்டிப்பார்த்தது. முதியவரின் அநு
பவப்பகிர்வின் அதிர்வுகள் அடங்கு
வதற்குள் மீண்டும் ஒரு முறை மரணப்
படுக்கையின் காட்சிகள் பரிதவித்துக்
கொள்கின்றன.

யாருமற்ற அனாதையாக மூட்டை முடிச் சுக்களூடன் இல்லத்தில் அடைக்கலமாகியவர். துன்ப துயரங்களை எல்லாம் தூக்கி நிறுத்தி மனதினுள் நிறைத்துக் கொண்டவர். எண்ணங்களின் விரிசலில் தனது உணர்வுகளை எல்லாம் கட்டுக்கட்டாக இறுக்கி வைத்து வாழ்ந்து முடித்தவர். சமூகத்தில் காணாமல் போனோர் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டமையால் உறவுகளின் தேடல் பூச்சியமாகிக் கிடந்தது. பலரது பரிதாப வார்த்தைகள் மட்டும் அவருக்குப் பரிசாகக் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. சுதந்திரமாகத் திரியும் பறவைகளைப் பார்த்து பார்த்துப் ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்ட சுவாசப்பை இன்று ஓய் வெடுத்துக் கொண்டுவிட்டது. இயலாமையின் இறுதி அத்தியாயம் வெள்ளைக் காகிதமாகிக் கிடந்தது.

கனிவும், பரிவும், துன்பமும், இன்பமும் தூர நின்று பரிகாசம் செய்து கொண்டன. கண்கள் எல்லாம் அழுது அழுது செந்தன லாகிக் கிடந்தது. ஆழ்மனதின் வேதனைகள் இன்று தான் இறக்கை கட்டிப் பறந்து கொண்டு விட்டன. சுதந்திரக்காற்றை சுவாசித்த மகிழ்வில் முதியவரின் இறந்த உடலும் இறுமாந்து கிடந்தது. பத்து வருடங்களாக முதியோர் இல்லத்தில் வாழ்ந்து, மற்றவர் களுக்கு எந்தவித இடையூறும் கொடுக்காமல் தனது விதியையும், ஊழ்வினையையும் தினம் தினம் நொந்து வெந்துபோன

ஆத்மாவை இன்று காண வில்லை. ஆத்மாவை சுமந்து கொண்ட உடல் மட்டும் தனியாகக் கிடந்தது. முதுமையின் நெருடல்களில் கதைபேசிக் கொண்டவர்களின் அணிவகுப்புக்கள் ஆரம்பமாகின்றன. கலங்கிய கண்களின் சேர்க்கையில் சோகங்கள் முகாரி இராகங்களூடன் இடம் மாறிக் கொள்கின்றன.

உறவினர்கள் வருவார்களா? ஏக்கத்துடனான கேள்வி எழுந்து மரணித்துக் கொள்கின்றது. ஒருவரும் தேடலுக்குள் சிக்கிக் கொள்ளவில்லை. முதியோர் இல்லத்தின் உறவுகள் ஒன்றினைந்து கொள்கின்றார்கள். ஒலிபெருக்கியில் எழுந்த ஆத்மசாந்திப் பிரார்த்தனை வேண்டுதலில் அனைவரும் இணைந்து கொள்கின்றார்கள். ஆத்மார்த்தமான வேண்டுகைகள் அனைவரின் மனங்களினுள்ளும் அசரீரியாகிக் கொள்கின்றன.

தனது வாழ்வில் கடந்துபோன வேதனைகளுக்கும், போதனைகளுக்குமாக உணர்ந்து பிராயச்சித்தம் தேட வேண்டும் என்ற அவாவில் முன்னின்று இறைவனின் பாதங்களில் சரணடைந்து வாழ்ந்து முடித்த முதியவர். பத்து வருடத்திலும் புண்ணியங்களைத் தேடுவதற்காக பாடுபட்டவர். அவரது பாடுபடலுக்குப் பயன் கிடைத்தது போல அவர் படுத்த படுக்கையில் இருக்கவில்லை. இறுதி மூச்சு இருக்கும்வரை தனது பணிகளைத் தானாகவே செய்தவர். இன்முகமும், அவரது கரங்களை குவித்து வணக்கம் செலுத்தும் தோறனையும் அவரது உயரிய பண்புகளை இன்னமும் உயர்த்தியபடி நிற்கின்றன.

கடந்த காலங்களில் கற்றுணர்ந்த பாடங்களை உணர்ந்து. திருந்தும் இடமாக இந்த முதியோர் இல்லம், இம் முதியவருக்கு உதவியுள்ளது. தான் விட்ட தவறுகளை எல்லாம் மீட்டுப் பார்த்து தானும் திருந்தி, பிறரையும் திருத்தி வாழ்ந்த முன் உதாரணமான வாழ்வு நிறைவைத் தந்துள்ளது.

பிரிவுகளால் உறவுகள் தொலைந்து போயின. ஒத்திராத வாழ்க்கையால் பற்றில்லாத நிலைமைகள் எழுந்தன. கற்றுணர்ந்த பாடங்களால் இறுதியான காலத்தில் பிராயச் சித்தங்கள் அதிர்ந்தன. மரணத்தை சுகமாக பயமின்றி எதிர் கொண்டமையல் மரணம் கூட மகிழ்வைக் கொடுத்தது. இறந்து கிடந்த முதியவரின் ஆத்மாபேசுவது போன்ற பிரமை உணர்வு என்னுள் ஊர்ந்து கொண்டது. இறப்பில் இந்த கற்றுணர்தல் என்மனதில் கருவாகி அமர்ந்து கொண்டது.

குடுமையான இடிமுழக்கமும் மின்னலும் வானத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. கருமேகங்கள் மழைத்துளிகளாக பிறப்பெடுத்துக் கொண்டன. வானவீதியில் வலம் வந்த நட்சத்திரங்கள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டன. சூரியனின் வருகைக்கும் கார்த்தால் அனுஷ்டிக் கப்பட்டது. பேரிரச்சலூடன் மழை கொட்டித் தீர்த்தது. அன்றைய மாலைப்பொழுது இருளின் வருகை யைப் போர்வையாக்கிக் கொண்டது. கணவனும் மனைவியுமாக இரு முதியவர்கள் மழையில் நனைந்தபடி வருகின்றார்கள். வருகையில் முதியோர் இல்லத்தின் வரவேற்புக் கூடம் தலைநிமிர்ந்து கொள்கின்றது.

வந்தவர்களின் வார்த்தைகளுக்கு முன்னதாக கண்ணீர் பிறப்பெடுத்துக் கொண்டு துன் பியல் நிகழ்வின் வருகைக்குப் பின்னணியாகிக் கொள்கின்றன. "ஐயா எங்களுக்கு இடம் தாருங்கள். இங்கு தங்குவதற்கு உதவுங்கள் எங்களுக்கு யாரும் இல்லை" எனக் கூறிக்கொண்டு அமர்ந்து கொள்கின்றார்கள்.

அரைகுறையாக தகவல்கள் மறைக்கப் படுவதாக எண்ணத்தோன்றியது "யார் உங்களுக்கு இவ்விடத்தைக் காட்டினார்கள்?" கேள்விக்குப் பதில் வரவில்லை. இங்கு அனுமதிக்கு பிள்ளைகள் அற்ற, மிகவறிய நிலையிலுள்ள, முற்றாகப் பராமரிக்க முடியாத சூழலிலுள்ள வர்கள் மட்டுமே பொருத்தமானவர்கள். அவர்களுக்கு நிலைப்பாடு விளங்கப்படுத்தப்படுகிறது. முதியவர்கள் இருவரும் நீண்ட நேரம் அழுகின்றார்கள். இப்போது பெண்முதியவரின் குரல் வார்த்தைகளாகிக் கொள்கின்றது.

"எனக்குப் பதினொரு பிள்ளைகள் எல்லாரும் திருமணம் முடித்து விட்டார்கள். ஒவ்வொரு பிள்ளையுடனும் மாறி மாறி இருந்தோம். கொஞ்ச நாளுக்கு மேல் இருக்க முடியவில்லை. அழுது துன்பம்/ சண்டை எல்லாம் தான் மிச்ச

மாகியது. சமாளித் துப் பார்த்திட்டம், ஒண்டும் முடியேல்ல. என்ற மனுசனைப் பார்க்க வேண்டும். கண்கலங்காமை பார்க்க வேண்டும். நான் பொம்பிள்ளா, எங்கையெண்டாலும் சீவிப்பன். என்ற மனுசனைப் பார்க்க வேண்டும்." எனக் கூறிக் கொண்ட அவர் என் மனசுக்குள் கம்பீரமாகத்தெரிந்தார்.

பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண் இவரோ? என்னுள் எண்ணம் கீறலாகிக் கொண்டது. அம்மிதித்து அருந்ததி பார்த்து திருமணம் செய்யும் போது கணவன் மனை வியைக் கடைசிவரை பார்க்க வேண்டும் என்ற தார்ப்பரியம் உணர்த்தப் படுகின்றது. இங்கு கணவனைக் கடைசிவரை கண்கலங்காத பார்க்க வேண்டும் என மனைவி முதுமையிலும் கங்கணங்கட்டி நிற்கின்றார்.

கணவனும் ஏதோ சொல்வதற்காக வார்த்தைகளை தேடிக்கொள்ளும் படலம் ஆரம்பமாகியது. தட்டுத் தடுமாறிய வார்த்தைகள் முழுமையடையவில்லை. அவரது இயலாமை மனநிலை பாதிப்பை உறுதிப்படுத்தி நின்றது. மனைவி, கணவனைப் பேசவிடாது தடுத்தபடி, தானே தொடர்ந்தார். "நான் ஐயா எல்லா ஊருக்கும் போய் வந்திட்டன். களைச்சுப் போட்டன். இவருக்கு ஒரு இடம் தாங்கோ. நான் என்ன செய்யலாம் சொல்லுங்கோ? அதட்டலாக தனது பாணியில் கேள்விக் கணையை வீசி யெறிந்தார்.

என் இவரை பிள்ளைகள் வைத்திருக்க வில்லை என்பது இப்போது எனக்குப் புரிந்து கொண்டது. கடும் அட்டகாசமான கலாசாரத்திற்கு மூல கார்த்தாவாக நிற்பது என்னுள் ஜீரணமாகிக் கொண்டது. அவரது

வார்த்தை
கள் ஒவ்வொன்றும் வெடிகுண்டுகளாக சிதறிக்கொண்டது. பின்னொலைப் பற்றி கடுமையாக சாடிக்கொண்டார்.

முதுமையின் இயலாமையின் நிலைப்பாடுகள் மட்டும் மனிதாபிமானமாக நோக்கப்பட்டன. துன்ப துயரங்களை சுமந்தபடி வேதனைகளில் மடிந்து கொண்டிருப்பதற்கு நிவாரணம் வழங்க தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. கிராம அலுவலர், சமூக சேவை உத்தியோகத்தார், பிரதேச செயலர் ஆகியோரின் உறுதிப்படுத்தல்கள் எழுத்துருவில் அனுமதிக்காக கோர்வையாக்கப்பட்டன. இப்போது முதுமைக்கு மதிப்பளிக்கும் காட்சிகள் முகவுரைகளாகிக் கொள்கின்றன. உறவுகள் இணைப்புப் பெறும்வரை அனுமதிப்பது என்ற முடிவின் நிலைப்பாட்டில் முதியோர் இல்ல நிர்வாகம் முனைப்பாகியது. காலங்கள் கரைந்து கொண்டன. கணவனின் அனுமதியின் பின் மனைவியும் நாளடைவில் இல்லத்தில் அனுமதிக்கப்படுகின்றார்.

கணவன் படுத்த படுக்கையாக ஒரு வருடத்தைத் தொடர்கின்றார். மனைவியும் பராமரிப்பில் நிறைவைக் காண்கின்றார். கடும்

நோயாளர் பராமரிப்பு காலாவதித் திகதியை சந்தித்துக் கொள்கின்றது. கணவனின் இறப்புச் செய்தி இல்லமெங்கும் பரவிக்கொள்கின்றது. மௌனம் அனைத்து இடங்களினுள்ளும் சோகமாக உருமாறிக் கொள்கின்றது.

மனைவியின் இறுதிநிலை உணவுட்டலுடன் விழிகள் திறந்திருக்க முதியவரின் உடலும் காட்சியளித்தது. கண்களை கசக்கியவாறு மனைவியின் வருகை துலாம்பரமாகிக் கொண்டது. இறப்பின் செய்திகள் அறிந்ததும் இல்லம் கண்டிராத இறப்புவீட்டுக்கான வருகையாளர் கூடிக் கொண்டிருந்தனர். தமது உறவு முறைகள் பட்டிய லிடுவதில் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டனர்.

"என்ன உதறித் தள்ளியவர்கள் எல்லாரும் வந்திருக்கின்றார்கள்." அந்த அம்மாகூறிக் கொள்கின்றார். பல ஊர்களில் இருந்தும் வந்தவர்கள் இறந்தவரின் உடலை எங்கு கொண்டு செல்வது என்பதில் சாலமன் பாப்பையாவின் பட்டி மன்றம் போன்று சுவாரசியமான விடயங்களைச் சூப்பறக்க விட்டெறிந்து கொள்கின்றார்கள். இதில் அசத்தப் போவது யார்? என்ற நிலை மேலிடுகின்றது. நெல்லியடிக்கு உடலம் செல்வதற்குப் பெரும்பான்மை வாக்குகள் கிடைக்கின்றன.

துரத்திவிட்டு, தள்ளிவிட்டு, ஓளித்துவிட்டு, இன்று வந்து மார்த்தடி நின்று, மரண ஊரவலத்திற்கு அணிசேர்க்கும் கைங்கரியம் பற்றி என்னும்போது "கலியுகம்" களைகட்டி விட்டது என எண்ணத் தோன்றுகிறது. விலங்குகளின் பட்டியலில் மனிதனும் இடம்பிடித்தமைக்குக் காரணம் இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகின்றது. உங்களுக்கும் புரிந்தால் மனித வாழ்க்கையின் தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்

மார்கழி மாதத்தின் மழைகள் ஓடி ஒழித்துக் கொண்டன. வானம் பார்த்த பூமியில் விதைக்கப்பட்டுக் கிடந்த நெல்மணிகள் முளைத்துவிட்டு வாழ் வதா? சாவதா? என ஏங்கிக் கொண்டிருந்தன. பனித்துளிகள் வானத்தின் கூரைகளில் படிந்து கொண்டிருந்தன. இருளின் வருகைக்கு வழி விட்டபடி பகலின் அட்டகாசக் சாட்சிகள் பூச்சியமாகிக் கொண்டன. குளிரின் ஊறுப்பு விலங்குகளை ஒதுங்க வைத்துக் கொண்டது. பூமியின் காட்சிகள் மறைத்துக் கொள்ளப்பட்டன.

முதியோர் இல்லத்தின் நாளாந்த வழமையான செயற்பாடுகள் முடிவுக்கு வந்திருந்தன. நிறைய மனிதர்களால் நிறைக்கப்பட்டுக் கிடந்த முற்றத்தின் பாதச் சுவடுகள் மரக்கிளையில் இருந்து வீழ்ந்த சருகுகளால் மறைக்கப்பட்டுக் கொண்டன. நிறையத் துன்பங்களையும், இன்பங்களையும் சுமந்து கொண்ட கணங்கள் இப்பொழுது இருளில் கரைந்துகொண்டிருந்தன. இயலாமையின் தரிசிப்புக்கள் இன்னமும் என இதயத்தை அழுத்திக் கொண்டிருந்தன. அழுத்தத்தின் அழுக்கத்தில் பிறந்த காற்றின் வெப்பத்தில் கணதியான சம்பவம் ஒன்று கதையாகிக் கொண்டது.

பதினொரு வருடங்களாக முதுமை வாழ்க்கையில் இருந்த முதியவர் இல்லத்தை மேல் நோக்கிப் பார்த்தவாறு, உயிரற்றுக் கிடந்த அந்த முதியவரின் உடல் நினைவுகளை மீட்பது போன்ற ஓர் பிரமை என்னுள் ஓடிக்கொண்டது. தெருவோரத்தில் உறவினர்களால் கைவிடப்பட்டு, நெஞ்சம் நிறைந்த வலிகளைச் சுமந்து கொண்டு சுருண்டு கிடக்கின்றார். போபவர்கள், வருபவர்கள் எல்லோரும் பார்த்துப் பார்த்து ஒடுகின்றனர். என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்? எனக் கேட்டுக்கொண்டே ஒரு முதியவர் அவ்விடத்தில் தரித்துக் கொள்கின்றார். இப்போது கூட்டம்

கூடுகின்றது. அனைவரும் புதினம் பார்க்கக் கூடுகின்றார்கள். சினந்தபடி என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள்? தூக்குங்கள் இவரை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போவம்" என்று கூறியபடி தரித்த முதியவர் இப்போது கூட்டத்திற்குத் தலைவராகின்றார். கட்டளையை ஏற்றபடி நின்ற வர்களின் ஒத்துழைப்புக் கிடைக்கின்றது. வைத்தியசாலையை நோக்கிய பயணிப்பு இப்போது நிறைவாகின்றது. வீதியில் கிடந்த முதியவருக்கு, வழிப்போக்கரான இன்னோர் முதியவர் உதவிக்கொள்கின்றார். யாழ். போதனா வைத்தியசாலையின் அவசரசிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதியும், சிகிச்சையும் தொடர்கின்றன. நாளடைவில் புற்றுநோய் என மருத்துவர்களால் கண்டறியப்படுகின்றது. கவனிப்பாரற் கைவிடப்பட்ட நிலைமை நாட்பட்ட புற்றுநோய் என அடையாளம் இடப்படுகின்றது. முதுமைக்குக் கிடைத்த பரிசு அந்த முதியவரை ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஏற்கனவே சமூகத்தின் அகோரத்தாக்குதலால் சின்னா பின்னமான அவரது மனது அசையாது உறுதியாக இருந்தது. கண்களில் இருந்து கண்ணீர் எதுவும் வரவில்லை. வெராக்கியமான மனிதனின் போக்கு என்னை வியப்பில் மேலிடவைத்தது.

"ஐயா, நீங்கள் வீட்டுக்குப்போய் கிளினிக் குக்கு வாருங்கள்" வைத்தியர் கூறிக்கொள்கின்றார். வரட்டுச் சிரிப்பைப் பதிலாக்கிய முதியவரின் தோற்றம் தனது இயலாமையின் வெறுமையை வெளிப்படுத்தி நின்றது. நிலையான இருப்புக்கான தேடலின் விடையாக அவருக்கு முதியோர் இல்லம் அமைந்து கொள்கின்றது. வைத்தியசாலை நிர்வாக வேண்டுகையில் முதியோர் இல்லத்தின் அனுமதி வழி விட்டுக்கொள்கின்றது. அம்புலன்ஸ்

வண்டி
யின் வரு
சை மூலம் முதி
யோர் இல்லத்
தின்கதவுகள்திறந்து
கொள்கின்றன.

இளமையின் இறப்
பின் கதைகள் விண்ணப்
பப் படிவங்களில் உயிர்ப்
பித்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.
விபரங் கள் எழுத்துருவில் வடிவ
மாகிக் கொள்கின்றன. துன்பங்களுக்
குக் காரணமானவர்கள் எல்லாம் அடை
யாள அணிவகுப்பில் வலம் வந்து கொண்
டார்கள். அசிங்கப்படுத்திய உறவினர்கள்
அசிங்கப்பட்டவர்களாக இருந்து படுத்திய
பாடுகள் சமூக அறிக்கையாகக் கோடிட்டுக்
கொள்ளப்படுகின்றன. வேதனையான விபரங்
களைத் தாங்கிக் கொண்ட காகிதத்தாள்கள்
கோவைகளுக்குள் ஓடி ஒளித்துக் கொள்கின்றன.
திருமணம் செய்யாமல் தனித்த வாழ்க்கையில்,
ஒரு குடும்பத்தின் வளர்ச்சிக்காக ஓடாய்த்
தேய்ந்து விட்டு உருக்குவைந்த பின் வீதிக்கு
வந்துவிட்டேன். வேலைக்காரன் என்ற பட்டத்
துடன் எத்தனை பேரிற்கு மனமகிழ்வுடன் உதவி
யிருப்பேன். வேலைக்காரன் என்பதால் என்னை
ஒருவரும் ஏற்க வில்லை. எனக்கு உடல் வலு
இல்லாது போனதுடன் செல்லாக்காசு ஆகிவிட்
டேன். அவரைப் பற்றிய ஒப்புதல் வாக்கு மூலம்
என்னுள் பின் நோக்கி ஓடிக்கொண்டது.

இந்த ஐயாவை வேலைக்கு வைத்திருந்த
வீட்டுக்காரருக்கு அறிவிக்கப்படுகின்றது. இற்றை
வரை வராதவர்கள் இறுதி யாத்திரைக்கு
வருவார்களா? கேள்விக்கணை எனக்குள் பற்றிக்
கொண்டது. மரண வீட்டின் செய்தியைத் தாங்
கியபடி எமது இல்லப் பணியாளரின் உந்துருளி
விரை கின்றது. செய்திகள் பரிமாறப்படுகின்றன.
முகத்தைச் சுழித்துக் கொள்கின்றனர் உறவினர்
கள். "நாங்கள் வரமுடியாமல் இருக்கின்றது.
நீங்கள் சொன்ன தகவலுக்கு நன்றி." தமது
தொடர்பைத்துண்டித்துக் கொள்கின்றார்கள்.

இப்போது எந்தவித உறவுகளும் இல்லாது
கதவடைப்புக்கள் நடந்தேறிவிடுகின்றன. நேரம்
இரவு ஒன்பது மணியை தாண்டிக் கொள்கின்றது.
"இறந்த முதியவர் அனாதை இல்லை. நாங்கள்
இருக்கின்றோம்." அசரீரியாக அங்கிருந்த பணி
யாளர்களினதும், முதியவர்களினதும் இருதயங்கள்
ஓலியெழுப்பிக் கொள்கின்றன. நீங்கள்
கவலைப்படாதீர்கள், நாங்கள் இருக்கின்றோம்.
மேலும் நம்பிக்கைகள் வலுப்பெற்றுக் கொள்
கின்றன.

அறுபதாவது அகவையில் முதுமைய
டைந்து கொண்ட முதியோர் இல்லம் 2014 இல்
இப்போதும் யாருமற்ற முதியவரின் இறுதிப்
பயணிப்பில் ஒரு பதிவைச் செய்து கொண்டது.
துன்பங்கள் அனைத்தையும் விழுங்கிக் கொண்ட
இருளின் வருடல் இனி என்ன செய்யப் போகின்
து? கேள்விக்கான பதில்கள் இதமாக உருண்டு
கொண்டன. "நோயுடன் போராடிய எனக்கு
இத்தனை நாளும் உதவிய சுகலருக்கும் எனது
நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன். என் இறுதி
முச்சும் மகிழ்வாகத்தான் இருக்கும்" அந்த இறந்த
முதியவரின் கடைசிக் கடிதம் என் கரங்களுக்குள்
சிக்கி உயிர்பெற்றுக் கொண்டது.

கா வைக் கதிரவனின் ஓளிக் கீற்றுக்கள் பனித்துகள்களை ஊடறுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டன. புகை மண்டலமாகக் காட்சியளித்த பணிப்புகார்கள் பூமியின்மீது தரையிறங்கிக் கொண்டிருந்தன. கார்த்திகை மாதப் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கின. பணித்துளிகள் இவைகளில் இருந்து உருண்டு புரண்டு விழுந்து கொண்டிருந்தன. குருவிகளின் ஒலிகள் அன்றைய விடியலை ஆர்ப்பாட்டமாக வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தன. அலுவலக நேரம் ஆரம்பித்துக் கொண்டது. வெள்ளை நிற வேட்டியும், சட்டையும் அணிந்த ஒரு முதியவரின் வருகை என் கண்களினுள் காட்சியாகிக் கொண்டது. புன்முறுவல்களின் தரிசிப்பில் வார்த்தைகள் உருவாகிக் கொள்கின்றன.

"என்னைத் தெரியுமோ? தம்பிக்கு, நான் முன்னரும் வந்தனான்" எனக் கூறிக்கொண்டு என் முன்னால் உள்ள நாற்காலியில் அமர்ந்து கொள்கின்றார். வந்து அமர்ந்தவர் முதியவர்களின் நல ணோம்புப் பணிகளில் அக்கறை கொண்டவர். அவர்களின் ஓவ்வொரு அசைவுக்கும் அர்த்தம் கற்பிப்பவர். முதியவர்களின் மன மகிழ்வுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து புதிய தேடலில் ஈடுபட்டவர். தனது எண்ணங்களை வண்ணங்களாக வடிப்பதில் கைதேர்ந்தவர். இன்றும் ஏதோ ஒரு தூக்கலான விடயத்தை சுமந்து வந்திருக்கின்றார். அவரைப் பற்றிய முன்னுரை என்னுள் ஓடிக் கொண்டது. பதிலுக்கு நானும் வரவேற்றுக் கொள்கின்றேன்.

முகத்தில் மலர்ச்சியை வரவழைத்துக் கொண்டு, இருக்கையைச் சரிசெய்து கொள்கின்றார். "இன்றைக்கு ஒரு செத்தவீட்டுக்குப் போனான். உங்கட முதியோர் இல்லத்தில் இருந்தவராம். இறந்தபின் வீட்டுக்குக் கொண்டு போயிருக்கினம்" எனக் கூறிக்கொண்டார். நானும் ஆர்வமாக எங்களுடைய முதியவரின் செய்தி என்றதும் உற்சாகமாகிக் கொள்கின்றேன்.

"சொல்லுங்கள்"
எண்ணங்கள் கிரகிப்
புக்குத் தயாராகிக்
கொள்கின்றன. தனது
தகவல் பெட்டகத்திலி
ருந்து விடயங்களை வார்த்தைகளாக்கிக் கொள்கின்றார்.

இறந்த முதியவரின் படம் பெரிய கட்டவுட்டாக ஒழுங்கை வாசலில் கட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. தென்னை ஒலைகள் வாழைகள் என்பன நிறைந்து கிடந்தன. இறந்தவரின் படம் நான்கு மூலைகளிலும் கட்டப்பட்டு, காற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. படத்துடன் கண்ணீர் அஞ்சலிக்காக வாசகங்கள் கோர்க்கப்பட்டுக் கிடந்தன. பிளாஸ்ரிக் கதிரைகளில் குழு நிலைக் கலந்துரையாடல்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. குடும்பங்களின் கதைகள் பல அலசி ஆராயப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. குழுக்களின் தலைவர்கள் சில தீர்ப்புக்களையும், ஆலோசனைகளையும் வழங்கிக் கொண்டிருந்தனர். மனம் விட்டுச், சிரித்துக் கதைத்தபடி வெற்றிலை பாக்கை அவ்வப்போது உற்சாகத்துக்காக வாயினுள் தள்ளிக்கொண்டும் இருந்தார்கள். எத்தனையோ குடும்பக் கதைகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. இதில் இன்னொரு விடயமும் கண்றாவியாகிக் கிடந்தது. கதைத்தவர் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றதும், அவரது குடும்பத்தைப் பற்றிய அலசல்கள் அரங்கேறிக் கொண்டன.

நான் ஓரமாக தனித்துக் கிடந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டேன். இப்போது அரசியலும் இடையிடையே வந்துபோனது. கம்பீரமாகத்தான் கதைக்கின்றார்கள். நாட்டுப் பிரச்சனைகள் இன்னமும் ஏன் தீரவில்லை? என்பது வெட்டிப் பேச்சுக்களின் சாராம்சத்தில் இருந்து விளங்கிக் கொண்டது. எனது தலை சுற்றியது. நானும் இப்போது மரணவீட்டில் இருப்பதை

மறந்து விட்டேன்.

'பளார்' என்ற ஆரம்பத்துடன் முழங்கிய பறைச்சத்தும் என்னை மீண்டும் மரண வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தது. புதிய வர்களின் வருகையின் வரவேற்புக்குப் பறை மேளம் பாத்திரமாக நின்றது. பின்னப் பட்ட தென்னம் ஓலைகளில் அமர்ந்திருந்தவர்களின் பறைமேள் ஓசை காது களைப் பியத்துக் கொண்டு முழங்கியது. சூரிய ஒளிக்கீற்றுக்கள் அங்கிருந்தவர்களைத் துரத்திக் கொண்டிருந்தது. சங்கீதக்கதிரை போல அனைவரும் கதிரைகளுடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். இறந்தவரைப் பார்க்க அனைவரும் அங்கலாய்ப்புக்களுடன் ஓடிக் கொண்டிருந்தனர்.

இறந்தவரைப் பற்றிய கண்ணீர் அஞ்சலிகள் கைகளுக்குள் திணிக்கப்பட்டன. அதையும் சிலர் வாசிக்காது கசக்கியபடி, கதிரைகளைத் துடைக்க கண்ணீர் அஞ்சலி காகிதத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். எனது பார்வை வீச்சு விரிந்து கொள்கின்றது. கொள்ளி வைப்பது இறந்தவருக்கு உடை மாற்றுவது தொடர்பில் விவாத அரங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. கோபித்துக் கொண்டு ஓடுபவர்கள்; பிடித்து இழுத்து மன்றாடி நிறுத்தப்படுகின்றனர். காட்சி களைப் பார்த்துப், பார்த்து தலைகளை அசைத்த படி, கண்களை சிமிட்டியபடி, வெற்றிலை மென்ற வாயின் புன்னகையுடன் மேளச்சத்தம் மேலோங்குகின்றது. மரண வீடுகளில் சண்டையில் எத்தனை வாய்த்தர்க்கங்களை இவர்கள் பார்த்திருப்பார்கள். அநுபவம் மேளச் சத்தமாகப் பேசிக் கொண்டது.

இறந்தவரின் உடலுடன் சில பெண்கள் சூழ இருந்து கொண்டனர். தனது கணவன் பிள்ளைகளின் சாதனைகளை அழுகுரா

லுடன் பட்டியலிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சில வாக்குவாதங்கள், மனத்தாங்கல்களாக மாறிக் கொள்கின்றன. கோபமுடன் பாதிப்புக்குள்ளான வர்கள் இடம் மாறிக்கொள்கின்றார்கள். ஓப்பாரி பாடியபடி இருப்பவர்களின் பக்கம் மீது என்பார்வை நிலையாகிக் கொள்கின்றது. தனது குடும்பத் துயர்கள், மற்றவர்களை மறைமுகமாக சீண்டும் வார்த்தைகள், ஊர்க்கதைகள் முப்பாரி மாணத்தில் புதுக் கவிதையாகவும், மரபுக் கவிதையாகவும் மரணித்தவருடன் சங்கமமாகிக் கொண்டன.

இவ்வளவு காலமும் இருந்தவனைப் பார்க்கேல்லை, தூக்கேல்லை, இப்பசனம் எல்லாம் திருவிழா மாதிரி ஏற்பாட்டில் இருக்குதுகள். இனிமே சாகேக்க இரண்டு இலட்சம் வைச்சுக் கொண்டு தான் சாகோணும்" வார்த்தை ஒன்று அசரீயாகிக் கொண்டது. தங்களுடைய சொந்தக் கதைகளைப் பேசி, மனதினை ஆறுதல் படுத்தும் இடமாக மரணவீடுகள் அமைந்து கொண்டாலும், ஆடம்பரத்தை நோக்கிய நகர்வு பயமாக இருக்கின்றது. வெளியில் சுடுகாட்டுக்கு செல்ல தயாராக நின்ற அலங்கரிக்கப்பட்ட கார் அற்புதமாக செலவின் தன்மையை உறுதிப்படுத்தி நின்றது. பான்ட் வாத்திய இசைகளுடன் ஊர்வலம் ஆரம்பமாவதற்காக, காத்திருப்புக்கள் தொடர்ந்தன. கடைசியில் அவங்கள் போட்ட வெடியில், வேட்டியை தூக்கிப் பிடிச்ச ஓடினநான், இப்ப இங்க வந்து நிற்கிறன் தம்பி! எனக்கூறிக் கொண்டு முகத்தில் பரவிக் கொண்ட வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

"ஒரு மனிதன் பிறப்பின்போதும் முதல் காற்றை சுவாசிக்கும்போது பயத்தினால் அழுகின்றான். இந்த உலகில் படப்போகும் வேதனையை நினைத்து அந்த உயிர் அன்றே அழுதுவிடுகின்றது. கடைசியில் இறக்கும்போதும் அப்பாடி தப்பிவிட்டோம்" என அதே உயிர் அழுகின்றது. இதனால் தானோ என்னவோ கண்களைக்கூட மூட மறந்து மனிதன் இறந்து விடுகின்றான். பிறப்பிலும் இறப்பிலும் அழுகை என்பது நிரந்தரமாகி விடுகின்றது. மனிதர்களில், முதுமை மனிதர்கள் இதை உணர்ந்து விடுகின்றார்கள். முதுமையில் இவை எல்லாம் காலம் கடந்த ஞானமாகி விடுகின்றது. எனக்கூறியபடி வந்த முதியவர் மனதில் சுமைகள் குறைந்த நிலையில் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றார்.

மாட்டு வைநேரத்தின் மணிப் பொழுதுகள் மரணித்துக் கொண்டிருந்தன. மார்கழி மாதத்தின் குளிர்காற்று உத்வேகமாக வீசிக் கொண்டது. மரங்களின் இலைகள் நீரினால் கழுவப்பட்டு பளபளத்துக் கொண்டன. அசுத்தங் கள் எல்லாம் கழுவப் பட்டு மழைநீரின் சாதனை முற்றத்தில் தெரிந்தது. மரக்கொப்புகளின் இடைகளுக்குள் காணப் பட்ட குருவிகள் தமது இறக்கைகளை விரித்தபடி குளிர்காற்றை விரட்டியடித்துக் கொண்டன. ரீங் காரமான இசை யொலிகளை தவளைகள் மீட்டுக் கொண்டிருந்தன. வீதியில் தேங்கி நின்ற தண்ணீரை வாரியிறைத்தபடி முச்சக்கரவண்டி ஒன்று முதி யோர் இல்ல வாயிலில் தஞ்சமடைந்து கொண்டது. வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த இருவர் ஆணும் பெண்ணுமாக இறங்கிக் கொள்கின்றார்கள். சம்பிரதாய பூர்வமான வரவேற்புக்களுடன் அலுவலக நாற்காலிகள் அவர்களைத் தாங்கிக் கொள்கின்றன.

புன்முறுவலுடன் வரவேற்புக்கள் சங்கம மாகிக் கொள்கின்றன. "நாங்கள் ஜேர்மனியில் இருந்து வருகின்றோம். இலங்கை முதியவர்கள் ஜேர்மனியில் ஓய்வுதியம் பெறுபவர்களாக இருக்கின்றார்கள். எவ்வளவு வசதியிருந்தும் தற்போது முதுமையில் சொந்த நாட்டில் வாழும் ஆசையில் இருக்கின்றார்கள். தமது மண், தமது ஊர், என்ற நுகர்ச்சிக்காக ஏங்குகின்றார்கள். இங்கு அவர்களைப் பார்க்க யாரும் இல்லை. இருந்தாலும் இங்கு தமது ஊர்க்காற்றை சுவாசிக்க விரும்புகின்றார்கள். இது விடயமாகக் கதைக்க வந்துள்ளோம். தமது அறிமுக உரையில் வருகையின் நோக்கங்களைக் அவர்கள் கூறிக்கொண்டார்கள்.

"முதியோர் பராமரிப்பு சேவைத் தொண்டர்களை உருவாக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும், இதன் நிலைத்த தன்மைக்காகவும் அனுசரணையாளர்களாக இருக்க விரும்புகின்றோம். எனக் கூறிக் கொண்டார்கள். முதியோர் பராமரிப்பில் ஆர்வமும், முதியோர் பராமரிப்புத் தொடர்பான அறிவும் அவர்களிடம் மேலிட்டிருந்தது.

வெளிநாட்டில் இந்தத் தேவை இருப்பது போல இங்கும் அவசரமாகவும், அவசியமாகவும் இருக்கின்றது. உள்மனது ஆமோதித்துக் கொண்டது. முதுமை என்பது பழைய நினைவுகளை மீட்டுக் கொள்ளும் பருவமாகும். இத்தகைய நினைவு மீட்டலுக்கு பிறந்த ஊர் தான் பொருத்தமானது. நியாயமான கருத்துக் கள்கூடவே பகிரப்படுகின்றன.

புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் முதியவர்கள் எல்லாம் இப்போது தமது உறவுகள் வாழ்ந்த ஊர்களிலேயே இறுதிக் காலத்தை இருப்புக் காலமாக்க முயல்கிறார்கள். தமது முதாதையரின் எண்ணங்களை மீட்டுப் பார்க்க விளைகின்றார்கள். முதுமையின் தனிமையைப் போக்க விரும்புகின்றார்கள். தமது உறவுகளை விட்டுவிட்டு; தாம் வாழ்ந்த இடத்தின் தரிசிப் பிற்காகக் காத்துக் கிடக்கின்றார்கள். இப்போது என் எண்ணங்களின் வேட்கைகள் மனதில் இதமாகிக் கொள்கின்றது. கன்னங்களில் பனித்தகண்ணீர்த் துளிகள் புறப்பட்டுக்கொள்கின்றன. கூடவே எண்ணங்களின் விரிகைகள் மேலோங்கிக் கொள்கின்றன. விருந்தினர்களின் தேடல்கள் கூர்மையாகிக் கொள்கின்றன. விடயங்கள் விவரணமாகி மனதுக்குள் உள்வாங்கிக் கொள்ளப்படுகின்றன.

முதியோர் பராமரிப்புத் தொண்டர்கள் வீட்டிற்கும் வைத்தியசாலைக்கும் தேவை. முதி யோருடன் மகிழ்ச்சிப்படுத்தலுக்கும், கலந்துரை யாடலுக்கும் தேவை. விருந்தினர்கள் தமது ஆதங்கத்தைப் புதுப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

முதியவர்களின் அடம் பிடிப்பும், தமது எண்ணங்களைப் பகிரத் துடிக்கும் சம்பவங்களும் குறுக்கீடுகள் செய்து கொள்கின்றன. வயதின் போக்குகளின் குணங்கள் இவை.

சுருக்

க மா க

இவை எண்
னப்பட்டு எல்
லோராலும்
ஜிரணிக்கப்படுகின்
றன். முதியோர் இல்
லத்தில் முதியவர்களின்
மாறுபட்ட நிகழ்வுகள்
ஆங்காங்கே படமாகிக்
கொள்கின்றன.

பூமரங்களின் பூக்களை இரசித்
தல். பூக்களை கோவிலுக்காகப் பறித்
தல், பூமரங்களுக்கு பரிவோடு தண்ணீர்
ஊற்றுதல். வாழைத் தோட்டத்தில் நீர்
பாச்சுதல், பொம்மைகள் செய்தல், பன்ன
வேலைகள் செய்தல், புதினப் பத்திரி கைகள்
வாசித்தல், உடற்பயிற்சிகள் செய்தல், உள்ளக
விளையாட்டுக்களில் ஈடுபடுதல், தியானம்
செய் தல், மெதுவாக நடைப்பயிற்சி செய்தல்
போன்ற காட்சிகள் ஒவ்வொன்றும் கண்களுக்குள்
சிறைப்பட்டு மகிழ்வுட்டின. முதுமையின் தேடல்
களில் மெய்மறந்து போன வெளிநாட்டுத் தம்
பதிகள் நிறைவான திருப்தியுடன் எழுந்து கொள்
கின்றனர்.

நீண்ட காலமாகப் படுக்கையில் இருந்த
முதியவர் ஒருவரின் இறைபதமடைந்த செய்தி
காவு கொள்ளப்படுகின்றது. வழைமை போன்று
மரணச் செய்தியைத் தாங்கியபடி தாதியின்
வருகை காணப்பட்டது. இறந்த முதியவரின் உற்ற
நண்பனின் உள்வருகையும் இணைந்து கொள்
கின்றது. மரணத்தின் வாசலில் நின்ற முதியவரின்
மரணம் இப்போது உறவினர்களின் அழைத்து
வருகைக்காகவும், உறவுகள் பற்றிய தேடலுக்
காகவும் வியாபித்துக் கொள்கின்றது. மரண
பயம் எல்லாம் மறந்த நிலையில் உற்சாக
மாக வலம் வந்து கொண்டிருந்த முதியவர்
களின் முகங்களும் ஒருகணம் கருகிக் கொள்
கின்றன எண்ணங்கள் ஊர்வலமாகிக் கொள்
கின்றன. முதியவரான இறந்த அம்மாவின்
உடல் ஆயிரமாயிரம் சிந்தனைகளை என்
மனதில் விதைத்துக் கொண்டது. வைத்திய
சாலைகளில் பரிசாரகராக நீண்டகாலம் பணி
யாற்றியவர். தனியார் மருத்துவமனைகளில்
தனது சேவையை வழங்கியவர். இடம்
பெயர்வுகளின் ஆர்ப்பரிப்புக்களில் சிக்

குண்டு, குடும்பங்களின் சிதறல்களுக்குள் ஆட்
கொள்ளப்பட்டு முதியோர் இல்லத்தை நோக்கிய
பயணிப்பில் இங்கு வந்தடைந்தவர்.

வாழும் காலத்தில் ஏனையவர்களுக்கு
உதவியாக இருந்தவர், இறப்பிற்கு முன்னரான
காலத்தில் மனநிலை பாதிப்புக்கு உள்ளானவராக
காணப்பட்டார். எத்தனையோ வேதனைகளை
சுமந்து கொண்டு, உறவுகளின் வருகைக்காக
வழிமேல் விழிவைத்து காத்துக்கிடந்து தமது
வாழ்வியலின் பக்கங்களைக் கண்ணீரால் நனைத்
துக் கொண்டிருந்தார். எவருமே வரவில்லை.
இறுதி நாட்களில் இவர்கள் அனைவரும் இறந்து
விட்டனர் என்று முடிவு எடுத்துக் கொண்டார்.
தெரிந்தும் வரவில்லையா? அல்லது உண்மையில்
இடம் பெயர்வுகளுக்குள் அகப்பட்டுக் காணா
மல் போய் விட்டார்களா? என் மனதில் எழுந்த
கேள்விகள் புரியாதவையாகவே இருந்தன. முதியோர்
இல்லத்தில் இருபத்திரண்டு வருடங்கள்
வாழ்ந்து, கடைசிவரை உறவுகளைத் தேடித்
தேடியே களைத்துப்போன அவரது கண்கள்
இன்னமும் திறந்தே கிடந்தன. பணியாளர்களால்
கண் இமைகளை வருடிவிட்டு கால்கள் இணைக்
கப்பட்டு, கைகள் கூப்பப்பட்டு இறுதிப் பயணத்
தின் பயணிப்புப் பணிகள் முனைப்பாக்கிக்
கொள்ளப்படுகின்றன.

தூரத்தில் நின்றிருந்த உணர்வுகள் எல்
லாம் எனக்குள் ஈர்க்கப்படுவது போன்ற உணர்வு.
ஆதங்கத்துடன் புறப்பட்ட என் பெருமுச்சுக்
களின் வெப்பத்தில் அந்த இடம் சூடாகிக் கொள்
கின்றது. இங்கு வருவோரையும், போவோரையும்
ஆசீர்வதித்த கரங்கள் இன்று சூம்பிய நிலையில்
இறுதி வணக்கத்தில் சூம்பிக் கிடந்தன. முதியவர்
களின் ஆழ்மனதின் செய்திகள் புறப்பட்டு மெளன
மாக ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தன. மரணித்துக்
கிடந்த தென்றலும் மெதுவாக விடைபெற்றுக்
கொண்டது. பூமியின் இயற்கைச் சுழற்சியின்
துடிப்புக்கள் மீண்டும் உணரப்பட்டுக் கொள்ளப்
படுகின்றன. ஏக்கங்கள் தொக்கி நிற்கும் முதியவர்
களின் கண்கள் பனித்துக் கொள்கின்றன.

இறுதி ஊர்வலம் இல்லத்தின் வாயில்
கதவுகளைக் கடந்துகொள்கின்றது. புதிய உள்
வருகைக்காக காத்து நிற்கும் முதியவர் ஒருவரின்
விண்ணப்பத்தைத் தாங்கிய கடிதம் தபால்
காரரின் கரங்களில் இருந்து விடுபட்டுக் கொள்
கின்றது. புதுவரவுக்கான உறுதிப்படுத்தலுக்காய்
என் முன்னால் மேசையில் உள்ள கோவை உரு
மாறிக்கொள்கின்றது.

பயணம் - 28

நீண்ட என் சிந்தனையின் வெளிப் பாடாக புறப்பட்ட நிம்மதிப் பெருமூச்சில் குடான் தென்றலின் பயணிப்பில் திரும்பிக் கொண்ட சூரியகாந்திப் பூவின் திருப்பத்தில் அன்றைய இல்லச்சுழல் அழகுபட்டுக் காணப்பட்டது. இதமான தென்றலின் பிறப்பெடுப்பில் தவழ்ந்து வந்த என் சிந்தனைகள் வளரத் தொடங்கின. வாகனங்களின் இரைச்சல் சத்தங்களும் இப்போது இணைந்து கொள்கின்றன. மேலும் கீழுமாக தனது கொப்புகளை அசைத்தபடி முற்றத் தில் நின்ற வாகைமரம் சிலிர்த்துக் கொண்டது. வயிரவர் ஆலயத்தின் மணி ஓசை என் சிந்தனைகளை வழிப்படுத்தி நெறிப்படுத்தியது.

"நீங்கள் நேரத்தை அனுசரித்துப் போனால் நேரம் உங்களை அனுசரித்துச் செல்லும்" என்ற பொன்மொழி ஒன்று ஓடிவந்து என்னுள் அமர்ந்து கொண்டது. ஓலிவந்த திசையில் முதியவர் ஒருவரின் வருகை தெரிந்து கொண்டது. அவர் சலிப்புடன் முதுகில் தொங்கிய துவாயை உதறியபடி நாற்காலியில் அமர்ந்து கொள்கின்றார். அடர்ந்து படர்ந்திருந்த தாடியை கைகளால் வருடியபடி கண்களை மேல்நோக்கி செருகிக் கொண்டு நிமிர்கின்றார். மன உழைச்சவின் வெளிப்பாடுகள் பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கியது.

நீண்ட நாட்கள் மருத்துவமனையில் நோயால் வெந்து, நொந்து போன முதியவரின் மரணச் செய்தியின் விமர்சனங்கள் அட்டகாசமாக அரங்கேறிக்கொள்கின்றன. நீண்ட நாட்கள் முதியோர் இல்லத்தில் வாழ்ந்து வைத்தியசாலையில் இரண்டு மாதங்கள் வரை அனுமதிக்கப்பட்டு, உறவினர்கள் எவரும் வராத நிலையில் மரணச் செய்தி வந்து நின்றது. பெரும் அளவு பணவிரயத்தில் சிகிச்சைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. எந்தவித பயனும் ஏற்படாத நிலையில் இன்று அவரது வாழ்வின் முடிவுரை அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த முதியவரின் உறவுகள் உலகின் எந்த மூலையில் ஒழிந்துகொண்டார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஒழித்து நின்ற செயற்பாட்டு விளைவினை அவருள் வெகுமதியாக தீராத நோய் தஞ்சமாகியது. இறந்துபோன முதியவரின்

நிலைப் பாட்டை நாற்காலியில் இருந்தபடி முதியவர் முனகிக் கொண்டார்.

இனியேனும் யாரா வது உறவுகள் வருவார்களா? கேள்விக்குறி பெரிதாகிக் கொண்டு. என்ன நடந்தது? கேள்வி உலாவரத் தொடங்கியது. இன்றெந்றில் கூடசெய்தி வைரஸ் காய்ச்சல் போல நொடிப் பொழுதில் தாவிக் கொண்டது.

இப்போது கூடி ஓடிக் கொண்டிருக்கும் செய்தியின் தார்ப்பரியம் விரிந்து கொள்கின்றது. இறந்து போன மனிதனுக்கு முகவரி ஒன்றை தேடி அவையும் இறுதிக்கட்டம் இருளாக இருந்து நேரங்கள் கரைந்து கொண்டிருந்தன. ஆவேசமான ஒரு மனிதனின் உருவம் உள்வருவது தெளிவாகிக் கொண்டிருந்தது. வந்தவர் நெஞ்சைப் பொத்தியபடி மேலும் கீழுமாக மூச்சை உள் இழுத்துக் கொண்டார். இவ்வளவு காலமும் வராமல் விட்டமைக்கு மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். நாங்கள் இவரை வைத்து வீட்டில் பார்க்குமளவிற்கு சூழல் இருக்கவில்லை. வெட்கத்தை விட்டு சொல்லுவதென்றால் எனக்கு வீட்டில் குசினி சரியில்லை. எனக் கூறிக்கொண்டு நிமிர்ந்தார்.

'எத்தனையோ தடவை நீங்கள் அறிவித்திருந்தீர்கள். எனது இயலாமையாலும், பொறுப்பை ஏற்கவேண்டி வந்து விடுமோ என்ற எண்ணத்தாலும் எனது சுயநலத்துக்காக இருந்து விட்டேன்' எனக் கூறி யபடி தலையை தொங்கப் போட்டுக் கொண்டார்.

உயிருடன் இருக்கும் போது முகம் கொடுக்க முடியாத பிரச்சினைகளுக்கு சாவில் முகவுரை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். வந்த உறவினர். "இப்போது ஏன் வந்தனீங்கள்?" முதியவர் ஒருவரின் கேள்வி அவர்

யான காலங்களில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சந்தர்ப்பம் இப்போது புதுமையாகிக் கொண்டது.

முன்னி
வையில்
எறிகணையா
கிக் கொண்டது.
அவரிடம் அழுகை
யும், சிரிப்பும் உதடு
களில் தடுமாறிப்
பிறந்து கொண்டு
விடையாகின.

"சரி, என்னவோ செய்
திட்டுப் போங்கோ செத்தவன்
செத் திட்டான். வியாக்கியானம்
கதைச்சுப் பயனில்லை. கடவுளிட்ட
பாரம் குடுத்திட்டு ஆகவேண்டியதை
கவனியுங்கோ" துவாயை மீண்டும் ஆக
ரோசமாக உதறியபடி இப்போது சலிப்புடன்
நாற்காலியிலிருந்த முதியவர் எழுந்து கொண்டார்.

வந்தவரின் ஓப்புதல்கள் ஏற்கப்படவில்லை. தனது உறவினரான முதியவரை உற்றுப்பார்க் கின்றார். இறந்து போன முதியவருக்கு கூடதனது வருகையை அவரால் நியாயப்படுத்த முடிய வில்லை. கண்ணீர் கண்ணங்கள் இரண்டிலும் கோடுகளாகிக் கொண்டது.

இறுதியாத்திரை ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றன. வந்த உறவினர் வெட்கத்தில் நானிக் கோணிக் கொண்டார்கள். தன்னை மன்னிக்கும்படி கதறிக் கொண்டார். இல்லத்தின் நாய்களும், பூனை களும் மட்டும் அவரை சுற்றி சுற்றி வந்தன. அவற்றை கலைத்து விட்டபடி மீண்டும் மரண ஏற்பாடுகளின் கூட்டத்திற்கு செல்கின்றார்.

உத்தியோகத்தர்களின் வேகமான செய் கைகளும், இறந்த முதியவரை சூழ்நின்று ஆற்றிய கடமைகளும் முன் நிகழ்வுகளும் உறவுக்காரரான மனிதனுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. "இத்தனை அன்புடன் பொறுப்புடன் நான் நிச்சயமாக செயற்பட்டிருக்கமாட்டேன். அவரது மனச்சாட்சி மௌனமாக அவருக்குள் பேசிக் கொண்டது. உறவுகளின் பிறழ்வுகளில் அலங்கோலமாகிய இந்த முதியவரின் வாழ்வின் பக்கங்கள் இறுதி

இறுதிக் கிரியைகளின் ஏற்பாடுகளில் தினறிப் போயிருந்த நிலைமைகள் கட்டுப்பாட் டுக்குள் வந்தன. இப்போது மரண ஊர்வலம் சுடு காட்டை அடைகின்றது. தீயுடன் சங்கமிக்கும் முதியவரின் உடலின் பாகங்கள் அசைவுகளுடன் சாம்பலாகிக் கொள்கின்றன. வானத்தை மூடுவதற்காக எரியும் சிதையில் இருந்து எழும் கரும் புகை மேலெழுந்து கொண்டிருந்தது.

முதியவரின் உறவினர் என அடையாள அனிவகுப்பில் அடையாளப்படுத்தப்பட்டவர் என முன்னால் வருகின்றார். கண்களில் தேங்கி நின்ற கண்ணீர் நிலத்தில் விழுமறுத்து முடிக் கிடந்தது. உதடுகள் மட்டும் அசைந்து ஆடியது. வார்த்தைகள் உருவாகவில்லை. தனது புரிதலின் வெளிப்பாட்டை சைகை மொழியில் கூறிக் கொண்டார். கரங்களை கூப்பியவாறு அவர் விடை பெற்றுக் கொள்கின்றார்.

"ஓவ்வொருவரும் தவறுகளை உணரும் போது நிச்சயமாக அமைதிப்படுகின்றார்கள். பாவச் சுமையில் இருந்து விடுபடுகின்றார்கள். மனிதன் பிழைகள் செய்தாலும் திருந்தி விடுவான் அல்லது உணர்ந்து விடுவான் என்றால் அதுதான் சமூகத்திற்கு செய்யும் சேவையாகும். சேவையின் மேன்மையில் நீங்களும் இணைந்துள்ளீர்கள். இறந்த முதியருக்காக நீங்கள் வந்த பொழுதே உங்கள் மீதான சுமைகள் குறைந்து விட்டன" எனக் கூறிக் கொண்ட ஒரு முதியவரின் குரலுடன் ஆலயத்தின் மணியோசையும் இணைந்து கொண்டது.

வருகை தந்த உறவுக்கார மனிதனின் முகம் இப்போது மலர்ந்து கொள்கின்றது. தனது வலது கரத்தால் நெஞ்சை தொட்ட படி ஆழமான முச்சுக் காற்றை வெளிவிட்டுக்கொள்கின்றார். சுமைகளுடன் வந்து சுமைகளை இறக்கிவிட்டுச் செல்லும் தோறனையை தாங்கியபடி அவரது விடை பெறுகை நடையில் கம்பீரமாகத் தெரிந்தது. மனிதத்தின் தேடல்களில் புதிய பாதை ஒன்று பரினமித்துக் கொண்டது போன்ற பிரமை எனக்குள் மின்னலாகிக் கொண்டது.

பயணம் - 29

மின் விளக்குகள் கண் சிமிட்டிக் கொண்டன. கார்மேகங்கள் அணிவசுத்துக் கொண்டன. காரிருளின் கீற்றுக்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. வாகனங்களின் முகப்பு விளக்குகள் திரண்டு கோடுகளாகிக் கொண்டன. சுவர்களில் பூச்சிகளுடன் பல்லிகள் கபடியாட்டம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. இருளின் வருகையுடன் அன்றைய ஆதவன் விடை பெற்றுக் கொண்டான். இரவு நேரப் பொழுதின் காட்சிகளை தெருமுனை மின்விளக்குகள் பட மாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

உறவுகளைத் தேடிக் களைத்துப் போயிருந்த அந்த முதியவரின் கைகள் இரண்டும் கொக்கிபோல் வளைந்து கொண்டிருந்தன. கரங்கள் இரண்டும் மணிக்கட்டுடன் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டன. கால்கள் இரண்டும் உணர்ச்சியற்று சூம்பிக்கிடந்தன. கண்கள் மட்டும் அங்கும் இங்குமாக உருண்டு கொண்டிருந்தன. செந்நிறமான பற்கள் வெளித்தெரிந்தன. உதடுகளில் மெதுவான சிரிப்பொன்று ஊர்ந்து கொண்டது. கண்கள் மட்டும் கதை பேசிக் கொண்டன.

எழுதுமட்டுவாள் தொடங்கி புதுக்குடியிருப்பு வரை கோவில்கள் என அலைந்து, ஆலயங்களில் தஞ்சமடைந்து நெஞ்சம் நிறைந்த வேதனைகளுடன் திரிந்து கோயில்குறை, செய்வினை, சூனியம் என்றெல்லாம் நினைந்து வேதனையில் வாடி, இன்று ஒட்டத்தை நிறுத்தியபடி முனகிக் கொண்டிருந்தார்.

நண்பர்களின் அரவணைப்பும், ஆகரவும் இவரை நிறைத்துக் கொண்டது ஜந்து பிள்ளைகளும் மனைவியும் என அவர்வாழ்வு ஆனந்தமாக அமைந்தது. பிரிவின் தன்மையால் இவரது நாடிச் செல்கைகள் எல்லாம் தேடிச் செல்கைகளாகவே அமைந்தது. வெளிநாட்டு பிள்ளையின் தொடர் புக்கும் உள் நாட்டு பிள்ளையின் தொடர்புக்கும் தாயின் தடுப்பணை தடுப்பாக இருந்தது. துடுப்பாக இருக்க வேண்டிய பிள்ளைகளின் இருப்புக்கள் எல்லாம் வெறுப்பாக மாறியிருந்தன. தனது மனைவி பிள்ளைகளை சந்திக்கச் சென்று அவமரி

யாதைப்பட்டு மனம் பேதலித்து நொந்து கொண்ட வேளைகள் எல்லாம் அவர் முன் நிழலாகிக் கொண்டன.

உறவுகளைத் தேடி புதுக்குடியிருப்பு வரை சென்றும் பலனில்லை. பல உதவிகள் பெற்ற வர்களும் பக்கம் வருதலைக் கண்டு ஓடி ஒளிந்து கொண்டார்கள். உயிர்கொடுப் போம் என்று வீர வசனம் பேசிய காவியத் தலைவர்கள் எல்லாம் துண்டைக் காணோம் துணியைக் காணோம் என ஓட்டம் பிடித்தனர். இயலாமையின் தோற்றம் அனைவரையும் ஓடச் செய்தது. உற்ற தோழன் என இருந்தவர் கூட ஏற இறங்கிப் பார்த்து விட்டு காணாமல் போனவர்கள் பட்டியலில் வெகு வேகமாக இணைந்து விட்டார் இந்த முதியவரின் வெளித்தொடுகையில் உறவுகள் சிக்கிவிடாமல் தப்பிக் கொண்டதை இன்னுமொரு முதியவர் மீட்டுக் கொண்டார். தொலைபேசியில் உறவுகளுக்கான தொடர்புகளும் இல்லாதுபோயின. ஒரு முறை பேசியவர்கள் மறுமுறை வையுங்கள் நான் திருப்பி எடுக்கின்றேன். என பதிலுக்கு கூறி விட்டு மௌனித்துக் கொண்டார்கள். மூடநம்பிக்கையின் உச்சத்தில் இவரை நோயின் கொடுமை வாட்டியது. பிள்ளைகளின் வருகைக்காகவும், தொடர்புக்காகவும் ஏங்கிய நாட்களும், வடித்த கண்ணீரும் எல்லையற்றுக் கிடந்தன.

"இன்று யாராவது வருவார்களா? என அவர் படுத்த படுக்கையில் கிடந்து முனகிக் கொள்கின்றார்" எனக் கூறியபடி அம்முதியவரின் சகோதரி என்று இல்லத் தாதியால் அறி முகப் படுத்தப்பட்ட ஒருவர் என்முன் வருகின்றார். கணவனுடன் மனஸ்தாபப்பட்டு ஒழித்து ஒழித்து வருகின்றேன். வந்தவர் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். அவரையும் மீறி உணர்வுகள் கொப் பளிக்க அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டது. வார்த்தைகள் மடிந்து மடிந்து பிறந்தன. துன் பப்பட்டுப்போன தனது அண்ணனான

அன்புடன் புறப்படப் போகும் முதியவரின் கரங் களைப் பற்றி விடை பகிர்ந்து கொள்கின்றார்கள்.

முதிய
வரின்
நினைப்புக்
கள் பற்றிய
வெளிப்பாடுகள்
இருளோடு இரு
ளாக சேர்ந்து கொண்டன.

குடும்பத்தில் ஒரு வரும் பராமரிப்பதற்கு தயாரில்லை. வந்த தமக்கையாரையும் தொலைபேசி அழைப்புக்கள் நிலைகுலைய வைக்கின்றன. இந்த முதியவரைப் பொறுப்பேற்று அழைத்து வரவேண்டாம். என உறவுகளின் ஆவேசமாக குரல்கள் மேலோங்கிக் கொண்டிருந்தன.

"நாங்கள் படுகின்ற பாட்டில் இன்னு மொரு ஆள் இங்க வேண்டாம்" முதியவரின் தம்பியார் ஆவேசமாகத் தொலைபேசியில் கட்டளையிட்டுக் கொண்டார்.

மீண்டும் ஒரு அழைப்பு தொலைபேசியில் இணைந்து கொண்டது. "எனது அப்பாவை கூட்டி வாருங்கள் நான் பணம் அனுப்புகின்றேன். யாரையுமாவது வைத்து அவரைப் பாருங்கள்" அவரது மகள் வெளிநாட்டில் இருந்து தொலைபேசியில் பேசுகின்றார்.

"எனது அம்மாவின் சொல்லைக் கேட்டு இத்தனை நாளும் அப்பாவுடன் கதைக்காமல் இருந்து விட்டேன். கடைசி நேரமாவது எனது கடமையை செய்யப் போகின்றேன். மாமி. எப்படியும் அப்பாவை அழைத்துச் செல்லுங்கள்" மகளின் பரிவான வேண்டுகை இறுதித்தீர்மானத்திற்கு வலுச்சேர்க்கின்றது.

முதியவரின் வருகை தந்த தமக்கையார் திடமான மனதுடன் எழுகின்றார். அவரை அழைத்து செல்வதற்கான தீர்மானம் எடுக்கப் படுகின்றது. முச்சக்கரவண்டி ஒன்றை அழைக்குமாறு வேண்டுகைகள் செல்கின்றன. இப்போது புறப்படும் படலம் அரங்கேறுகின்றது. அருகில் இருந்த முதியவர்கள்

மறு நாள் மலர்ந்து கொள்கின்றது. முதியோர் இல்லத்தின் முற்றத்தில் தாய், தந்தை பிள்ளைகள் என மூன்று காகங்கள் தரையிறங்கிக் கொண்டன. "பறவைகளில் சாகசங்கள் தான் ஒற்றுமையானவை. பாருங்கள் எவ்வளவு அன்பாக உணவை வாயில் வைத்து பரிமாறிக் கொள்கின்றன. கூடுகட்டுவது ஆண் காகம், பெண்காகம் அடைகாக்கும் காலத்தில் ஆண் காகம் தான் இரைதேடி வந்து பெண் காகத்திற்கு கொடுக்கும். இதை விட கூடமைக்கும் ஆண் காகம் எவ்வளவு மெத்தை போன்று அமைத்து விடுகின்றது" முதியவர் ஒருவரின் வர்ணனையில் அந்தக் காட்சிகள் அரங்கேறிக் கொள்கின்றன.

முதுமையில் ஆறுதலாக இருந்து இயற்கையை இரசிக்க முடிகின்றது. வாழ்க்கையின் தத்துவங்களை மீட்டிப்பார்க்க முடிகின்றது. முதுமை என்பது முடிந்தவற்றை மீட்டிப்பார்க்கும் பருவம்' என்ற என் சிந்தையில் பொறி தட்டிய எண்ணத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பது போல் நேற்றைய நிகழ்வின் தொடர்ச்சி தொடரானது.

நேற்று ஆட்டோ பயணத்தில் பயணித்த முதியவர் உறவினருடன் சென்றிருந்த வேளை அவரது பிறந்த ஊரெல்லையை அடையும்போது மரணமடைந்து விட்டார்.

செய்தியைத் தாங்கியபடி வருகை தந்த ஒருவரின் செய்தி எம்மை நிலைகுலைய வைத்தது. சொந்த ஊரிலேயே இறக்க வேண்டும் என்ற அம் முதியவரின் கடைசி ஆசையை அந்த ஓட்டோப் பயணம் நிறைவேற்றிக் கொண்டது. அச் செய்தி என் மன ஓரத்தில் நிறைவான எண்ணத்தைத் தந்தது. உறவினரும் அவரது மகள் இறுதிக் கணத்தில் திரும்பிப் பார்த்தது புது விடயமாகவும் ஆத்ம திருப்தியையும் அந்த எமது முதியவருக்கு கொடுத்திருக்கும். என் எண்ணங்கள் அச் சம்பவங்களை நினைத்து திருப்திப்பட்டுக் கொண்டன.

அந்த முதியவரின் கடைசி ஆசையை நிறைவேற்றி வைத்த ஆண்டவனுக்கு நன்றி கூறுவதற்காக முதியவர்களில் இருவர் இல்லத்தின் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு புறப்படத்தயாராகினார். ஆலயத்தின் கதவுகள் அகலமாக திறந்து கிடந்தன.

பயணம் - 30

உடை வெளையின் மந்த மாருதம் 'சில்' என்று வீசிக்கொண்டது. யாரி காலத்தின் இசையொலிகளை, மழைநீரில் மிதந்து கொண்டிருந்த தவளைகள் மீட்டுக்கொண்டிருந்தன. குளிர்காற்றின் வருடல் கள் எங்கும் நிறைந்து கொள்கின்றன. ஈசல்களின் பறந்தடிப்பில் இன்னொரு மழை வருகையின் - வருகையை உறுதிப்படுத்தப்பட்டு நின்றது. மழை நீரில் மரங்கள் அனைத்தும் கழுவப்பட்டு தூய்மையாகிக் கிடந்தது. மழைக் கூதலில் சிக்கித் தினறிய குருவிகள் இரண்டு பனை மரத்தின் வட்டுகளுக்குள் ஒழிந்து கொண்டன. மெதுவாகத் தமது தலையை வெளிநீட்டிய வாறு "கீச்சு" "கீச்சு" என்று ஓலியெழுப்பிக் கொண்டன.

சாய்வு நாற்காலியில் கிடந்தவாறு காட்சிகளை இரசித்துக் கொண்டிருந்த முதியவர், தனது காதுகளை மூடிக்கிடந்த போர்வையை விலக்கிய படி, நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொள்கின்றார். அவரது உதடுகள் விரிந்து குவிகின்றன. கண்கள் இலோசாக மலர்ந்து கொள்கின்றன. காதுகளுக்குள் தனது கைகளை அணையாக்கிக் கொண்டு சுத்தம் வந்த திசையை உற்று நோக்குகின்றார்.

இப்போது பாடசாலை மாணவர்களைச் சுமந்து கொண்டு வந்த பேருந்து பலமாக உறுமி விட்டுப் பெருமிதாக நின்று கொண்டது. முதியோர் இல்லத்தின் நுழைவாயிலின் அருகே மலர்ந்திருந்த மார்கழிப் பூக்கள் தலைசாய்த்து அந்த மாணவர்களை வரவேற்றுக் கொண்டன. வரிசை வரிசையாக மாணவர்கள் இறங்கியபடி முதியவர்களின் இடங்களை நோக்கி நடைபயிலத் தொடங்கினார்கள். தமது பேரப் பிள்ளைகளைக் கண்டது போன்ற மகிழ்வில் முதியவர்கள் குதாகலித்துக் கொள்கின்றார்கள். எனது பார்வைக்குள் சிக்கிய அந்த சாய்வு நாற்காலி முதியவரின் மடியில் ஒரு சிறுவன் செல்லமாகச் சென்று அமர்ந்து கொள்கின்றான். இருவரும் மிகுந்த மகிழ்வுடன் சம்பாசித்துக் கொள்கின்றார்கள்.

"தம்பி! இப்ப நீங்க ஒன்பதாம் வகுப்பில் படிக்கிறீங்க. மிகவும் கவனமாகவும், ஆனால்

மகிழ்வாகவும் இருக்க வேண்டும். இதுதான் தடை தாண்டும் கட்டம். நிறைய ஆசைகள் வரும், கெட்ட சினேகி தங்கள் என்று தெரியாமல் சேருவீங்கள். கவனமாக இருக்க வேண்டும். பெற்றோரை மதிக்க வேண்டும். குழம்பிற வயது இது. யோசிச்சுப் பார்க்க வேணும்." அந்த முதியவரின் வார்த்தைகள் சிறுவனின் இருபுருவங்களையும் உயர்த்த வைத்தது. ஆச்சரி யத்திற்கு விடையை அவரே கூறிக்கொண்டார்.

"தம்பி! சிந்திக்காமல் எல்லாத்தையும் செய்யச் சொல்லும். பெற்றோரை வேதனைப் படுத்தாமல் கௌரவமாக இருப்பதற்கு ஒன்பது, பத்தாம் வகுப்புக் காலங்கள் கவனமாக இருக்க வேண்டும். என்ற அனுபவத்தில் சொல்றன். அன்பாகப் பழக வேண்டும். கடவுளை நம்புங்கோ, நல்ல வழி பிறக்கும்" எனக் கூறிக்கொண்டே சிரிக்கின்றார்.

"என்ற பேரனுக்கும் உதையெல்லாம் சொன்னான். அவன் கேக்கேல்ல, இன்டைக்கு படிப்பையும் குழப்பிப் போட்டு சாப்பாட்டுக் கும் வழியில்லாம் நேற்றும் வந்து அழுதிட்டுப் போனான்" எனக் கூறிக்கொண்டே கண்களை கசக்கிக் கொண்டார். "எங்கட அதிபர், இப்படியான அனுபவப் பாடங்களை முதியோர் இல்லத் தில படிச்சிட்டு வாங்கோ என்று அனுப்பி யிருக்கிறார் தாத்தா".... அந்த மாணவன் உற் சாகமாகக் கூறி முடித்தான்.

"உங்கட அதிபர் நல்லவர் தம்பி! அந்தக் காலத்தில் தாத்தா, பாட்டி குடும்பங்களோடு இருந்தார்கள். அறிவுரைகளைக் கூறினார்கள். கஸ்டம் என்றாலும் கூழையோ, கஞ்சியையோ குடிச்சிட்டு நிம்மதியாகக் கிடந்தோம். இன்றைக்கு நிம்மதியும் போச்சு. முதியவரின் கதையை யார் இப்ப கேக்கினம். பின்வினைவு

தெரி
யாத
வாழ்க்கை
தானே வாழு
றம். உதவிக்கு
வாறதுக்கு ஆரும்
இல்லை" தனது
ஆதங்கத்தை நீட்டிக்
கொண்டிருந்தார்.

தாத்தா, நான் என்ன
செய்தால் மகிழ்ச்சியாக இருக்
கலாம்? சிறுவனின் கேள்வி அந்த
முதியவரை ஏற்றுத்துப் பார்க்க
வைத்தது."பெற்றோரையும், வயதுக்கு
முத்தவர்களையும் மதியுங்கள்... அதுவே
உங்களை வாழுவைக்கும். மகிழ்ச்சிப்படுத்
தும்." இறுக்கமாகவும், அழுத்தமாகவும்
சூறிக்கொண்டார்.

அந்த மாணவனின் இதயம் நிறைந்து
கொள்கின்றது. இருதயத் துடிப்பின் லப் டப்
ஒலிகள் சுரமேறிக் கொண்டு இதமாகிக் கொள்
கின்றன. அனைத்து மாணவர்களும் ஏதோ ஒன்றை
றைப் புதிதாகப் பெற்றுக் கொண்ட மகிழ்வில்கை
கோர்த்தபடி குறுக்கும் மறுக்குமாக நடந்து
கொண்டார்கள். முதியவர்களின் கெக்கட்டம்
விட்டு சிரிக்கும் சிரிப்பொலிகள் இல்லத்தில்
ஆங்காங்கே தோன்றி மறைந்து கொண்டன.

முதியவர்களின் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில்
இல்லம் ஒரு கணம் சிலிர்த்துக் கொள்கிறது.
முதியவர்கள் தங்களின் உடமைகளைப் பற்றி
விமர்சித்துக் கொள்கின்றார்கள். சிறுவர்
களைப் போல சேமித்து வைத்திருக்கும்
பொருட்களை முதியவர்கள் காட்டிக்
கொள்கிறார்கள். முடிந்த பொருட்களின்
பெட்டிகள், பேணிகள், போத்தல்கள், பிறப்
புச் சாட்சிப் பத்திரம், உறவுகளின் படங்கள்,
உணவுக் கோப்பைகள், தெய்வப்படங்கள்,
பழுத்த நிறப் பேப்பரைக் கொண்ட பழைய
புத்தங்கள்... இவ்வாறாக ஒவ்வொன்றும்
அறிமுகத்தில் பிறப்பெடுத்துக் கொள்கின்றன.

மாணவர்களும் ஆர்வமாகப் பார்வை
யிட்டு விட்டு நகர்ந்து கொள்கின்றார்கள்.

நீண்ட நாட்களாக படுத்த படுக்கையில் வசித்து
வந்த முதியவர் ஒருவரின் மரணச் செய்தி எங்கும்
பரவிக் கொள்கின்றது. மாணவர்களின் உற்சாகங்
கள் உருமாறிக் கொள்கின்றன. மரணம் நடை
பெற்ற பிரத்தியேக பராமரிப்பு இல்லத்தின்
அறையை மாணவர்கள் நிறைந்துக் கொள்
கின்றனர். பெருவிரல்கள் இரண்டும் மரணித்த
முதியவரின் கால்ப் பகுதியில் கட்டப்படுகிறது.
தாடையைத் தலையுடன் இணைத்துக் கட்டப்
படுகிறது. கைகள் நெஞ்சுப் பகுதியில் சேர்க்கப்
படுகின்றன. வெள்ளைத் துணி ஒன்று இவை
அனைத்தையும் போர்வையாக்கி மறைத்துக்
கொள்கின்றது. மெளன் அகவணத்திற்காக ஒலி
பெருக்கிகள் உயிர்பெற்றுக் கொள்கின்றன.

அதிர்ந்து போன மாணவர்களின் கண்கள்
பனித்துக் கொள்கின்றன. சிலரின் கண்களில்
கண்ணீர் ஊற்றாகி உருண்டு கொண்டது. முதிய
வர் ஒருவர் பொல்லு ஒன்றை ஊண்டிய வாறு
வருகிறார். "பிள்ளைகள் இதைப் பற்றிப் யோசிக்
கக்கூடாது, ஏனென்றால் இறந்தவர் இங்குள்
முதியவர்களுக்காக பல நன்மை களைச் செய்தவர்
தனது நடமாடும் காலத்தில் அன்பாக நடந்தவர்.
அவர்களது விதிப்பயன் முடிந்து விட்டது." எனக்
சூறிக் கொண்டார். இன்னொரு முதியவர்! "நாங்
கள் உயிருடன் இருக்கும் போது நன்மைகள்
செய்ய வேண்டும். மற்றவர்களை மதிக்க வேண்
டும், முக்கியமாக மனிதனாக நடக்க முயல வேண்
டும், இனி ஆண்டவன் எல்லாம் பார்த்துக்
கொள்வான்" என அண்ணாந்து மேலே பார்த்த
படி சூறிக் கொண்டார்.

"மரணம் என்பது அனைவருக்கும் பொது
வானது. இதை அடையும் வரை மகிழ்வாகவும்,
மற்றவர்களை மதித்தும் நன்றியுடையவர்களாக
நாம் வாழ வேண்டும். எமது பெற்றோரை மனம்
நோகாது பார்க்க வேண்டும்" வருகை தந்த
மாணவன், ஒருவரின் பேணா முனைகள் சம்ப
வத்தை குறிப்பாக்கிக் கொள்கின்றன. வருகை
தந்த மாணவர்கள் சபதத்தை நிறைந்துக் கொண்டு
சமூகத்தை நோக்கிச் செல்லும் பயணத்தின் கந்தி
விரிந்து கிடந்தது. இப்போது வாகனத்தின் உயிர்
பெறுகையின் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டது. முதி
யோர் இல்லத்தின் சமூகப் பணியும் மாணவர்
களுடன் பேருந்தில் ஏறிக்கொண்டது. அறிவின்
சிதறல்கள் கதிர்வீச்சுக்களாகிக் கொள்கின்றது.

LDT வை வேளையில் மாரி மழையில் நனைந்து கொண்டிருந்த மரங்களின் இலைகளில் இருந்து நீர்த்துளிகள் நிலத்தை நோக்கி கோடுகளாகிக் கொண்டன. சூரியனும் சந்திரனும் வானில் காணாமல் போயிருந்தன. கருமேகங்களைப் பிரித்துத் தள்ளியவாறு சூறாவளிக் காற்று தேடுதல் வேட்டையில் இறங்கியிருந்தது. மண்ணினுள் நீர்த்துளிகள் ஊடுருவிச் சென்று உறங்கல் நிலையிலிருந்த வித்துக்களை துயில் எழுப்பிக் கொண்டது. புழுதி விதைப்புக்குள் புதையுண்டு கிடந்த நெல்மணிகள் புளகாங்கிதத்துடன் புரண்டு படுத்துக் கொண்டன. இயற்கையின் அரவணைப்பில் சிக்கிமகிழ்ந்து கொண்ட மனதின் ஓரத்தில் இலேசான கீறல் ஒன்று எண்ணமாகிக் கொண்டது.

“எல்லா மனிதனுக்கும் மூன்று விடயங்கள் முக்கியமானவையாக உள்ளன. ஒன்று அறிவு. இதனை தேடுதல் மூலம் போதுமான அளவு எல்லோரும் நிரப்பிக் கொள்ளலாம். மற்றையது திறன்கள். இது சந்தர்ப்பங்களின் போதும் வாய்ப்புக்கள் வழங்கலின் போதும் மெருகூட்டப்படுகின்றது. மூன்றாவது முக்கியமானது. இதைத் தேடுதலில் பெறமுடியாது. அனுபவமானவர்களின் ஊட்டவின் மூலம் பெருக்கிக் கொள்வது. அதுதான் மனப்பான்மை. இந்த மனப்பான்மையின் விளைவாக நடத்தைகள் இருக்கும். நடத்தைகளின் தன்மை நேரான எண்ணங்களின் வீச்சு எண்ணிக்கையில் தங்கியுள்ளது. மனப்பான்மை ஜம்பது வீதமேனும் இருப்பவன் தான் மனிதன் என்ற வரைவிலக்கணத்திற்குள் வருவான்...” நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இறந்து போன இல்லத்து முதியவரின் தோற்றம் மௌனமாக இதைப் பேசிக் கொண்டது போல் எனக்குள் ஓரு உணர்வு.

நீண்ட கால வரலாற்றில் இங்கு மனிதர்களின் வருகையும் செல்கையும் சாதாரண

மானவை. குடும்பத்துடன் மீள் இணைப்பின் பயணம் மகிழ்வைத்தந்தது. புரிதல்மூலமான அறிதல் இங்கு மேலோங்கிக் கொண்டது. நொந்து வெந்தவர்கள் எல்லாம் உறவுடன் இணைப்புப் பயணத்தில் நின்று மகிழ்ந்தார்கள். சமூகத்தை நோக்கிய மீள் பயணத்தில் கலங்கரை விளக்காகத் திகழ்ந்த முதியவரின் பணி திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. நிர்வாகத்தின் நிழலாகி இருந்தவர். நிர்க்கதியான நிலையின் இரட்சிப்பவராக உயர்ந்தவர். இன்று அமைதியான உறக்கத்தில் கிடக்கின்றார். மீளாத் துயிலில் தொடர்கின்றார்.

மரணத்தின் காரணத்தை வைத்தியர் உறுதிப்படுத்திக் கொள்கின்றார். வெள்ளைச் சீலை போர்வையாகிக் கொள்கின்றது. உடல் விறைப்பேறி மரக்கட்டையாகிக் கொள்கிறது. வந்தவர்களின் வினாக்கணைகள் தொடர்கின்றன. சாவைப் பற்றிய காரணங்கள் உய்த்துணரப் படுகின்றன. அபிப்பிராயங்கள், சரி பிழைகள் முன்மொழியப்படுகின்றன.

இவற்றை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர் வாயில் சொத்திப்பிக் கொண்டிருந்த வெற்றிலையைத் துப்பியபடி புன்முறுவல் ஒன்றை உதிர்த்துக் கொண்டார். அவரின் மீது அனைவரின் பார்வையும் திரும்பிக் கொண்டது. மரணவீட்டின் அழுகை ஒலியுடன் பறை மேளங்கள் போரிட்டுக் கொண்டன. சத்தங்கள் பட்டங்களாகிக் கொண்டன. மரணச் செய்தி நீண்டு கொண்டது.

“தம்பி மோன, என்னவாம்? வெட்டி விழுத்தினம். உதில ஆர் ஆர் சாகக் கிடந்தவனைப் பார்க்க வந்தனீங்கள்” அவரது முதலா

வது
கேள்வி
அவையை
ஊமையாக்கி
யது. “உவன் பாவி
வயித்துக்கு வழியில்
லாமை கிடக்கேக்க
எல்லாரும் எங்க
போன்னீங்கள்?” இரண்
டாவது கேள்வி தலை
குனிய வைத்தது. முதியோர்
இல்லத்தில் போன உயிரை இஞ்ச
கொண்டு வந்து அவரது வார்த்
தைகள் சூடாகி தடம்புரண்டு கொண்
தது. காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு
தலை மறைவாகிக் கொண்டார்கள் விவாத
அரங்கின் நாயகர்கள்.

“முதியோர் இல்லத்தில் நான் வாழ்ந்த
நாட்கள் மகிழ்வானவை. என் போன்ற முதிய
வர்களுக்கு உதவி செய்தேன். அன்பு காட்டி
னேன். உத்தியோகத்தர்களின் பண்பைப் போற்றி
னேன். சமூகத்தில் நான் கண்ட காட்சிகளுக்கும்
வேதனை களுக்கும் விடை தேடிக் கொண்டேன்.
முது மைக்கு ஆத்மீகமும் அரவணைப்பும்,
அன்பும், பாதுகாப்பும் தான் தேவை என உணர்ந்
தேன். அதை இங்கு அனுபவித்தேன். ஆனாலும்
என்ன புரிந்தவர்கள் அறிந்தவர்கள் எட்டாத
தூரத்தில் இருந்தது நெருடலைத் தந்தது. நான்
வாழ்ந்த சூழலின் மீட்டல் காட்சிகள் ஏக்கமாகத்
தெரிந்தது. தனிமை இல்லாத முதுமை எனக்குள்

தெரிந்தது. வாழ்வை உணர்ந்தேன். செய்ததவறு
களை அறிந்தேன். கடைசிக் காலத்தில் என்னை
வெறுத்த உறவுகளையும் என்னிக் கொண்டேன்.
அதன் மூலம் கிடைத்த வைராக்கியம் தான்
என்னுள் மீதமாகியது.” முதியவரின் நாட் குறிப்
பில் இருந்த பகுதிகள் பிரசரமாகி கரங்களுக்குள்
தாவிக் கொண்டிருந்தது.

என்னுள் இந்த முதியவரின் நிலைப்பாட்
டில் நிலைத்திருந்த எண்ணம் இப்போது இலே
சாகிக் கொண்டது. இறப்பின் நினைவுகள் கீறலா
கிக் கொண்ட கோலங்கள் ஊர்ந்து கொள்கின்
றன். கண்களின் ஓரங்களில் இலேசான கண்ணீர்க்
கசிவு தெரிந்து கொண்டது. எத்தனையோ பேர்
இறந்தபின் நீத்தார் நயப்புரையில் இம் முதிய
வரும் இணைந்து கொள்ளப்போகின்றார்.
அவரது வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் தேடப்படு
கின்றன. முதியோர் இல்ல வாழ்க்கையும் சேர்க்
கைக் குறிப்பில் இணைந்து கொள்கின்றது.

இறப்பும் பிறப்பும் நிலையானது இதில்
வளர்ப்பும் நிலைப்பும் சிலையானது. நடிப்பும்
துடிப்பும் இயல்பானது. இதை உணர்ந்தவர்
வாழ்வு சுவையானது. இந்த வார்த்தை வரிகள் சுவ
ரொட்டியாக சிரித்துக் கொண்டன.

வான வெளியில் இலத்திரன்களின் பாய்ச்
சல் போட்டியில் இடியும் மின்னலும் பரிசுகளாக
வந்து கொண்டிருந்தன. காற்றின் விசையில்
கையில் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த விரிந்த குடை
யைக் காற்றுடன் போரிட்டுப் பிடித்துக் கொள்கிறேன். என் கைப்பிடியின் இறுக்கத்தில் மனமும்
கல்லாகிக் கொள்கின்றது.

இரவு வேளையின் நிச்பதங்கள் எங்கும் எழுந்து கொண்டன. பூமியின் காட்சிகள் ஓவ்வொன்றும் மறைக்கப்பட்டன. இருளின் வரவுடன் மின்குமிழ்கள் போட்டியிட்டுக் கொண்டன. மின்னொளிகளில் மறைந்து போயிருந்த காட்சிகள் துலங்கத் தொடங்கியது. பறவைகள், கூடுகளிலும் மரக்கொப்புகளிலும் தஞ்சமடைந்து கொண்டன. பறவைகளின் ரீங்கார ஓலிகள் ஓய்ந்து கொண்டிருந்தன. அலுவலக மேசையில் இருந்த தொலைபேசி உயிர்ப்புடன் எழுந்து கொண்டது.

பட்டதாரியாக இருந்து தனியார் நிறுவனங்களில் வேலைகள் செய்து உழைத்து; பிள்ளைகளை வளர்த்து அவர்களுடன் முரண் பட்டு வீதியையும் ஆலயத்தையும் வீடாக்கி வாழ்ந்து வந்த முதியவர். இன்று முதியோர் இல்லத்திற்கு வருகைதந்து ஒரு வருடம் வாழ்ந்து மகிழ்ந்து பல உறவுகளின் அன்பைப் பெற்று இப்போது இறந்துவிட்டார். நோய் வாய்ப்பட்ட நிலையில் சிகிச்சைகள் பலனளிக்காமல் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார். நடப்பு நிலைமையை தொலைபேசி தெரிவித்து விட்டு உறங்கிக் கொண்டது.

ஜோதிடக் கலையில் விற்பன்னராகி இருந்து ஆலயத்தில் பிரபலமாகியிருந்தார். ஆலயத்தில் இவரின் வருகைக்காக பூஜை முடிந்ததும் மக்கள் காத்திருந்து சேவையைப் பெற்றனர். இவரது மனைவி பிள்ளைகள் இந்தியாவில் வசிக்கத் தொடங்கினார்கள். நாள்டையில் இவர் மறுத்த நிலையிலும் மீண்டும் ஒருவரை அனுப்பி அழைத்து வரமுயற்சித்தார்கள் இவரது முடிவில் மாற்றம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. மறுத்தார். வெராக்கியமான பிடிவாதத்தில் செயற்பட்டார். காலம் செல்லச் செல்ல முதுமையின் தனிமை தாண்டவமாடியது. மிகவும் சிரமப்பட்டார். மன நிலை பாதிக்கப்பட்டு வேதனைப்பட்டார். உறவினர்களுக்குப் பாரமானார். சமூகத்திலுள்ள பொது அமைப்புக்கள் விடைகாணும் படலத்தில்

ஈடுபட்டன. பராமரிக்க சமூகத்தில் உள்ள எவரும் தயாராக வில்லை. உறவினர்களில் இருவர் இணைந்து செயற்பட்டனர். ஆலயத்தின் தூய்மையைப் பேண வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டில் அவரை முதியோர் இல்லத்தில் உறவினர் யாரும் இல்லை என்ற முத்திரையை சொந்த மாக்கி அனுமதித்தார்கள்.

பராமரிப்பு உத்தியோகத்தர்களை மிகுந்த சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்கச்செய்தார். ஓடுவார், ஓடுவார். இதுதான் அவரது பிரதான பணியாக இருந்தது. ஒரு இடத்தில் இருப்பதில்லை, தினமும் தேடுதல் வேட்டைகளில் உட்படுத்தப்பட்டார். சாப்பாடுகள் ஊட்டிவிடப் பட்டன. மனநிலைபாதிப்பின் சுமையில் அவரது காலங்கள் கழிந்தது. பின்னர் இறுதிக் காலங்களில் நிதானமாகச் செயற்பட்டார். எங்களது உத்தியோகத்தர்களுடன் கதைத்து மகிழ்ந்தார். தனது அநுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார். ஒத்திசெந்து நடக்கும் நிலைப்பாட்டில் இருந்தார். அவரை இணைத்த இருவரும் அடிக்கடி வந்தார்கள். அவரை சந்தித்து மகிழ்வார்கள். இறப்பிற்கு முதல் நாளும் வந்தார்கள். அவர்களை கண்ணீருடன் வரவேற்றார். சைகை மொழி மூலம் பேசினார். வடை வாங்குமாறு கட்டளையிட்டார். அவர்கள் கையால் ஊட்டி விடுமாறும் வேண்டினார். அவரது இறுதி ஆசை அது வென்று தெரியாமல் அவருக்கு அது ஊட்டப் பட்டது. அவரது அங்புக்குரியவர்களும் வருகையுடன் அவரது கோவை புரட்டப்படுகின்றது.

நான் மரணித்ததும் என்னுடைய உடலை மருத்துவபீடத்திற்கு ஒப்படையுங்கள். அவரது கைப்பட எழுதிய காகிதம் கண்களுக்குள் சிறைப்பட்டது. தனது உடலில்

பலர்
படித்து
சிறந்த மருத்
துவர்களாக உரு
வாக வேண்டும்
என்ற சிறந்த என்
ணம் அவருள் ஆதங்
கமாகிக் கிடந்துள்ளது.
அற் புதமான அந்த மனி
தனின் எண்ணம் எல்
லோருக்கும் ஏற்படாது.
என்னதான் துன்ப துயரங்களி
லும் வேதனைகளிலும் துவண்ட
போதும் அவரது சமூகச் சிந்தனை
அனைவரையும் திரும்பிப் பார்க்க
வைத்தது. அவரது உடல் பலரது அறி
முகத்துக்கும் நன்மதிப்புக்கும் ஆளாகி ஆக்
மீக இறுதி யாத்திரைக்கு ஒரு உன்னதமான
பணிக்காகப் பயணிக்கத் தயாரானது.

அனைவரின் மௌன வணக்கம் ஆழ
மாகப் பதிவாகியது. அனைத்து முதியவர்களும்
எழுந்து கொள்கின்றார்கள். ஆழமான அர்ப்
பணிப்பு நிறைந்த ஓர் ஆத்மாவுக்காக இல்லம்
தலைநிமிர்ந்து கொள்கின்றது. பட்டதாரியாக
படித்த மனிதனின் சிந்தனையில் இத்தகைய
சமூகச்சிந்தனை தோன்றியது. கல்வியின் வெளிப்
பாடாகி நிற்கின்றது.

ஜோதிடம் என்பது ஒரு மனிதனை
உள்தீயில் பலமுள்ளதாகவும் பலமற்றதாகவும்
ஆக்கும் கலையாகும். இவரது பார்வையில்
"காலம் கூடாது என்பதைக் கூட பிராயச்சித்தம்
செய்து வாருங்கள். எல்லாம் சரிவரும்" என
ஆறுதல் அளிக்கும் விதத்தில் செய்திகளைத்
தெரிவிப்பாராம். அப்படிப்பட்ட மனிதன்
கூட இறுதியில் மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட
வராகக் காணப்பட்டார். எத்தனையோ
அநுபவங்களைப் பகிர்ந்த போது அவரது
உணர்வைலைகளின் கூறுநிலை வெளிப்பட்டுக்
காணப்பட்டது.

மனிதர்களின் வாழ்வில் ஏற்றமும் இறக்
கமும் ஏற்படுகின்றது. அதன் தாக்கமும் வீக்கமும்
வெளிப்படும் நிலையில் சமூகத்தின் நிலை
குழப்பமடைகின்றது. குழப்பத்தின் வழியில்
ஒதுக்கிவிடுதல் மேலோங்குகின்றது. எங்காவது
விட்டு விடுவோம் என்கின்ற சுயநலம் மீதமா
கின்றது. இத்தகைய போக்குகளால் அதிகப்படி
யான வாக்குகள் சமூக நிறுவனங்களுக்கு விழு
கின்றன. அவர்களும் இப்படியானவர்களுக்கு ஒரு
இடத்தில் கண்டுபிடிப்புடன் விட்டு விடுவதை
சாதனை என்பதோடு சமூக சேவை செய்த
பெருமையையும் பெற்றுக் கொள்கின்றார்கள்.

சமூகநிறுவனங்கள் இத்தகையவர்களை
சமூகத்தில் வைத்து பராமரிப்பதற்கு ஏற்பாடு
செய்யும் பணிதான் உயர்ந்ததாக அமையும்
சிறந்த சமூக மேம்பாட்டின் அறிகுறியாக சமூகப்
பொறுப்பேற்றல் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய
நிலையின் எழுச்சி ஒன்று ஏற்பட வேண்டும் என்ற
எண்ணங்கள் இல்லத்தின் கூரைகளைப் பியத்துக்
கொண்டு புறப்படுவது போன்ற மனப் பிரமை
எனக்குள் ஏற்படுகின்றது.

மருத்துவ பீடத்திற்கான பயணிப்பில்
ஏற்பாடுகள் களைகட்டி நிற்கின்றன. கெளரவ
மான முறையில் அவரது இறுதி ஊர்வலத்துக்கான
பிரேத ஊர்தி காத்து நிற்கின்றது. சுய அறிமுகப்
படுத்தலுடன் அவரது உறவுகள் என வந்தவர்
களும் ஊர்வலத்தை நிறைத்துக் கொள்கின்
றார்கள்.

புதிய சிந்தனையுடன் வித்தியாசமான
செய்கைக்குரிய அந்த ஆத்மாவின் பயணம்
ஆரம்பிக்கின்றது. உயரிய சிந்தனையும் நல்லெலன்
ணமும் கூடிய நிலையில் முனைப்புப் பெற்றிருக்
கும் புதிய வடிவங்கள் சாந்தி நிலையத்திற்கு
மகுடம் சூட்டி நிற்கின்றன. இல்லத்தை சமூகத்
திற்குப் பயனுள்ளதாக்கும் உயரிய சிந்தனையின்
நடைமுறை வடிவம் ஒன்று நாட்தனமாடியபடி
மேலெழுந்து நிற்பது என் மனதிற்கு மனதிற்கு
இதமளிப்பதாக இருந்தது.

பயணம் - 33

காலை வேளையின் பரிமாணங்கள் இல்லச் சுற்றாடலில் நிலைபேறாகிக் கிடந்தது. வெண்மேகங்கள் திரைகளை வான்வெளியில் இருந்து விலக்கிக் கொண்டிருந்தன. ஆதவனின் கதிர்கள் பூமியை நோக்கிப் படையெடுத்துக் கொண்டன. இளவேனில் காற்று மிதமான தென்றலாய் வீசிக்கொண்டது. முதியோர் இல்லத் தில் பணிபுரியும் உத்தியோகத்தர்கள் வரவு இயந்திரத்தில் தமது கைவிரல் களைப் பதித்து வரவை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர். வழைமை போன்று தினப்பணிகளுக்காக ஏற்பாடுகள் அரங் கேறிக் கொண்டிருந்தன.

"ஒரு மனிதனுக்கு உணர்ச்சியைக் கட்டுப் படுத்தத் தெரிய வேண்டும், சும்மா உணர்ச்சியில் தவறான முடிவுக்குப் போகக்கூடாது" என என்முன் இருந்த ஆசனத்தில் வந்து அமர்ந்த ஒரு முதியவரின் வார்த்தைகள் என்னுள் ஊடுருவிக் கொண்டன. அவரை நோக்கித் திரும்பிக் கொள்கிறேன். அவரது வார்த்தைகள் தொடர்கின்றன.

தினசரிப் பத்திரிகைச் செய்தியின் விமர்சனமாக அவரது வார்த்தைகள் தொடர்ந்தன. "இன்றைக்கு மனுசனுக்கு நான்கு குணங்கள் இருக்கின்றது. முதலாவது; நல்ல விடயங்களைப் பற்றி சிந்தித்து செயல்படுவது, மற்றையது கெட்ட விடயங்களைப் பற்றி சிந்தித்து செயற்படுவது. மூன்றாவது வீணான எண்ணங்களைப் பற்றி சிந்திப்பது. நான்காவது நடுநிலையான சிந்தனைகள். இவற்றில் வீணான சிந்தனைகளை சுமப்பவர்களால் தான் பெரிய பிரச்சனைகள், நிம்மதியின் மைகள் ஏற்படுகின்றன. அதிகமானவர்களின் மனக்குழப்பங்களுக்கு வீணான எண்ணங்கள் தான் காரணமாக அமைகின்றது. என்று கூறிய வாரே. தனது கையில் இருந்த அந்தியேட்டி கிரியைகள் அழைப்பிதழ் ஒன்றை என்னிடம் நீட்டிக் கொண்டார்.

காற்றாடியின் விசையில் அந்தியேட்டி அழைப்பிதழ், துள்ளிக் கொண்டது. இறப்பு நிகழ்வின் வாசகங்கள் என்னுள் ஊர்வலமாகிக் கொண்டன. இறந்தவர் இங்கு வாழ்ந்த வர்; பலருக்கு உதவிகள் புரிந்தவர். பலவிதமான நிகழ்வுகளுக்கு முன் உதாரணமாக விளங்கியவர். உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்த ஒரு மனிதனுக்கு விளையாட்டு அல்லது இலக்கியத்துறை ஈடுபாடு கட்டாயம் தேவை" என பல சம்பவங்கள் மூலம் நிருபிப்புக் கதைகளைக் கூறியவர்...

இவ்வாறாக அவரைப் பற்றிய சிந்தனைகள் என்னுள் நிறைந்து கொண்டன. பதினெண்து வருடகாலமாக முதியோர் இல்லத்தில் வாழ்ந்து விட்டு இறந்துவிட்டார். இறப்பின் பின்னரும் அவருக்கு யாரும் வரவில்லை. மனைவி பிள்ளைகள் இருவர். எல்லோரும் இன்று எங்கேயோ இருக்கின்றார்கள் என்ற தகவல் மட்டும் பதினெண்து வருடங்களுக்கு முன் தெரிந்தது. தற்போதும் அந்தத் தகவல் ஊர்ஜிதப்படுத்தப் படாமல் கிடப்பில் போடப்பட்ட நிலையில் இருக்கின்றது. வாழும் போது இந்த முதியவரும் தேடல்களில் ஈடுபட்டு மனமுடைந்து காணப்பட்டார். என்னைப் பலதடவைகள் சந்திப்பார். அவரது வேதனைகள் பகிரப்பட்டன. நாள் டைவில் புதிய உறவுகளின் வருகை அவரைத் திருப்திப் படுத்தியது.

தனது இறுதிக்காலத்தில் உற்ற நன்பனுக்காய் என் முன்னால் அந்தியேட்டி அழைப்பிதழ் முடன் நிற்கும் ஐயாவின் ஆறுதல் அவரை ஆக்மாத்தமாகத் தொட்டது. இறந்துபோனவரின் இறுக்கமான அன்பினால், நெருக்கமாகிதானே

பனான முதியவர் கூறியபடி எழுந்து கொண்டார்.

ஓரு
அழைப்
பிதமைத்
தயாரித்த அவ
ரது நண்பன் என்
முன்னால் நிற்கின்
றார். உறவுகள் வெட
ப்பட்ட நிலையில்
நட்பின் வெளிப்பாடாக
அம்தியவரின் செயற்பாடு
உயர்ந்து நின்றது.

சர்வதேச ஆசிரியர் தினம் அக்
டோபர் 5 இல் அவரது நினைவலைகள்
மீட்கப்படும் திகதியாகக் குறிப்பிடப்
பட்டிருந்தது. இறந்த முதியவர் முன்னர்
ஆசிரியத் தொழில் ஈடுபட்டவர். எத்தனையோ அறிவாற்றல் மிக்கவர்கள் உருவா
வதற்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தவர். பலவிதமான ஆசிரியர்களை வளமூட்டுபவராக இருந்தவர். தனது மனநிலை பாதிப்புக் காரணமான தாக்கத்தால் அனைத்தையும் மறந்து வீதியில் விடப்பட்டவர். கற்பித்தலில் காலம் கடத்திய இவரின் வாழ்க்கை கடைசியின் நினைவுகள், கடந்தகால வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் அனைத்தும் மறந்த நிலையில் அவர் வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அவரைப் பற்றி அவரது நண்

"ஐயா! நீங்கள் விரும்பியவாறு உங்கள் நண்பனின் விடயங்களை ஆத்மசாந்திக்காக செய்யுங்கள். உங்கள் நன்றியுணர்வுக்காகவும்; நட்புணர்வுக்காகவும் நாங்கள் அனைவரும் வாழ்த்துகின்றோம். முதுமை என்பது நிச்சயமாக வேதனையில்லை" என நான் அவரிடம் கூறிக் கொள்கின்றேன்.

புன்முறுவலுடன் தனது பறக்கும் பஞ்சத்தலையினை விரல்களால் கோதிவிட்டபடி அவர் என்னிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொள்கின்றார். முதுமையின் புரிந்துணர்வும், தனிமையின் நட்பும், இரண்டறக் கலந்து அவரின் பின்னால் விம்பமாகத் தொடர்ந்து, புள்ளியாகிக் கொண்டன. இன்னும் ஒரு செய்தியைக் கொண்டு வரவிருக்கும் முதியவருக்காக எனது கண்கள் அகலவிரிந்து கொண்டு தேடுதல் வேட்டையில் ஈடுபட்டது. முடிந்து போன உறவுகளுக்காகவும். இறந்துபோன ஆத்மாக்களுக்காகவும், இல்லத்தின் தியான மண்டபத்தில் இருந்து தெய்வீக ஓவியங்களை வெளிக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தன. முதியவர்களின் ஊன்று கோலின் சத்தங்கள் இசையமைத்துக் கொண்டன. ஆத்மிக மானதெய்வு உறவுகளின் வருகைகள் என்னுள் உலாவத்தொடங்கின. இறந்துபோன ஆத்மா மூன்றாவது உலகிற்கான பயணத்தை இப்போது ஆரம்பித்துக் கொண்டது என எண்ணத் தோன்றியது.

பயணம் - 34

LDT லைப் பொழுதின் சாயல்களில் முதியோர் இல்லம் காட்சிப்படுத் தப்பட்டது. மூன்றாம் விடுதியில் கடைசி அறையில் சனக் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. இறுதி யாத்திரைக்குத் தயாரான மனிதனை சுற்றி உறவினர்கள் அணிவகுத் தனர். இதுவரை காலமும் அயலில் இருந்த முதிய வர்களுக்கு உதவிய அந்த உடல் இன்று முன்கிய படி கட்டிலில் விரிக்கப்பட்ட வலையினுள் சுருண்டு கிடந்தது. அவரது உதவிகளைப் பெற்ற வர்கள் சூழ்நின்று மௌனமாக அழுதுகொண்டனர். வழைமை போன்று ஆலயத்தின் மணி ஒங்கி ஓலித்தது. மரணங்களைப் பார்த்துப் பழக்கப் பட்ட அந்த விடுதியின் நாய் ஏன் ஏன்று அலட்சியமாக அனைவரையும் ஊறுத்துச் சென்றது.

இப்போது உறவினரில் ஒருவர் பேசத் தொடங்குகின்றார். "இனியும் சும்மா கதைக் காதையுங்கோ எங்களை மன்னிச்சுக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு போவும் வாங்கோ. நாங்கள் எல்லாம் வடிவாச் செய்யிறும்" என்று அவர்கூறி முடித்தார்.

அலட்சியமான பார்வையில் அவரது வார்த்தைகள் எல்லாம் எரிந்து சாம்பலாகியது. உன்னதமான உறவுகளாக இன்று முகம் காட்டி நிற்கும் மனிதர்கள் வெட்கித்து தலை குனிந்தனர். அமைதி தொடர்ந்தும் தனது நிலையை தக்க வைத்துக் கொண்டது. உறவுகளின் சாடல்களில் அலுத்துக் கொண்ட அவர் திரும்பியபடி இல்லத் தின் உத்தியோகத்தரை அழைத்து தனது கரங்களால் அவரது முகத்தைத் தழுவியபடி கண்ணீரைச் சொரிந்தார். உறவினர்கள் இப்போது மெல்லப் பின்வாங்கினர். தன்னைப் பராமரித்தவருக்கு தனது நன்றிக் கடனை வார்த்தைகளால் மனதார அந்த மனிதன், புனிதமாக காணிக்கையாக்கினார்.

யாழ் வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துக் கொண்டு அம்புலன்ஸ் வண்டி வந்து நின்றது. தான் இருந்த சூழலை ஒருதரம் பார்த்துக்

கொள்கின்றார். இவரது உதவி பெற்ற முதியவர்கள் கைகளைக் கூப்பி வணக்கம் செலுத் திக் கொள்கின்றனர். கண்கள் மட்டும் அகல விரிந்து அணைத்துக் காட்சிகளையும் விழுங்கிக் கொண்டு மூடிக்கொள்கின்றன.

இல்லத்திற்கு தன்னால் முடிந்த உதவி களைச் செய்து, சக முதியவர்களின், நடமாட்டத்திற்கு பங்களிப்புக்களைச் செய்த அந்த மனிதனின் இறுதி ஊர்வலம் என்று எண்ணாது அனைவரும் சிலையாகி நின்றனர். இப்போது அம்புலன்ஸ் வண்டி மீண்டும் உயிர் பெற்றுக் கொள்கின்றது. உறவுகள் ஓடிந்த நிலையிலும், மடிந்த நிகழ்வுகளைச் சுமையாக்கிய அந்தக் காட்சி மனத்திரையில் இன்னமும் மீண்டும் மீண்டும் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

உடுத்திய உடைக்குள் உயிரின் உயிர்ப்புப் போராட்டம் உருவாகி, கருவாகி, நிழலாகிக் கொண்டிருந்தது. மனைவி, பிள்ளைகள் அனைவரும் அம்புலன்ஸ் வரை வந்து நின்று செய்வதறி யாது நின்றனர். அவரால் உதவி பெற்றவர்கள் இன்னமும் அழுது கொண்டே இருந்தனர். அனைத்து சோகங்களையும் விழுங்கி விட்டு உறுமியபடி அம்புலன்ஸ் வண்டி A9 வீதி வழியே சென்றது.

மனிதர்களின் விசித்திரமான நடத்தை களைப் பார்த்துச் சலித்த அந்தத் தென்னை மரத்தின் ஒலைகள் காற்றில் பலமாக உறுமியபடி ஒரு முறை அசைந்து கொண்டது. தொலைபேசி அழைப்புக்கள் இப்போது உயிர் பெறத் தொடங்குகின்றன. சுகநலம் விசாரிக்கும் தோற்றைகள் தொலைபேசியில் ஓலித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஆஸ்பத்
 திரியில் அம்
 புலன்ஸ் வண்டி
 நின்றதும் பணி
 யாளர்கள் பரபரப்
 பாக ஓடிவந்தனர்.
 அவசர சிகிச்சைப் பிரி
 வுக்கு அந்த மனிதனின்
 ஊர்வலம் நகர்த்தப்படு
 கின்றது. ஒளிச் சமிக்கைகளில்
 சிகிச்சை ஏற்பாடு தீவிரமாகின்றது.
 அவரது கண்கள், இலோசாகத் திறந்து
 கொள்கின்றன. திறந்த கண்மடல்கள்
 மூட மறுத்து விரிந்து கிடந்தன. டாக்டர்
 களின் சிகிச்சை தேவையற்றதாகி விடு
 கின்றது. அந்த மனிதனின் மூன்றாம் உலகத்
 திற்கான பயணம் இப்போது ஆரம்பித்து
 விட்டது.

தொலைபேசியில் இறப்பின் செய்தி இடியாக இறங்கிக் கொண்டது. ஒரு மணி நேரத்தில்

பரீட்சைப் பெறுபேறு கிடைத்தது போல
 அனைத்தும் பூச்சியமாகிக் கொண்டது. முதி
 யோர் இல்லத்திலிருந்து உறவினர்கள் திடசங்
 கற்பமான எண்ணங்களுடன் ஓவ்வொரு அடியாக
 வைத்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர்.

பிள்ளைகளே பெற்றோரைப் பேண வேண்டும்,
 தங்கள் வீடுகளில் வைத்து பராமரிக்க வேண்டும். அவர்
 களின் உணர்வுகளையும் மதிக்க வேண்டும், மனிதத்
 தீன் புனிதத்தைப் பேண வேண்டும். உணர்வுகள்
 மைல்ல மைல்ல துளிர்த்துக் கொண்டன.

புதிய விழிப் புணர்வைப் பிரசவித்த
 களிப்பில் இல்லத்தின் பாதை பரிணமித்துக்
 கொண்டது.

காவு கொண்ட உயிரற்ற உடலின் வருகைக்
 காக முதியவர்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.
 சடலத்தை சுமந்த வாகனத்தின் ஒலி சூடிக்
 கொண்டிருந்தது. வெள்ளை நிறப் போர்வைக்குள்
 உறங்கிக் கொண்ட மனிதனிடம் இப்போது
 அமைதி தங்கிக் கொண்டது. நிசப்தம் நிரந்தர
 மாகிய பெருமிதத்தில் இறப்பின் மகத்துவம்
 புதுப்பாடமாகிக் கொண்டது.

கா வைப் பொழுதின் வர்ன ஜாலங்கள் இங்கிதமாக உருமாறிக்கொண்டிருந்தன. மழைவெள்ளங்களின்மீது பிரசவமாகின்ற தென்றல் வீதி வழியே வலம் வரத்தொடங்கியது. அடி வானில் கதிரவனின் வருகைக்காக ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. கருமேகங்களைப் புறம்தள்ளிவிட்டு சூரியக் கதிர்கள் வெளிவரத் தொடங்கியது. மனிதர்களின் முகங்கள் இருநாட்களின் பின்னர் சூரியனைக் கண்ட களிப்பில் மகிழ்வாகிக் கொள்கின்றன.

தொலைபேசியின் வருகை ஓலியலைகள் எனது கையடக்கத் தொலைபேசியை உயிர்பெறச் செய்கின்றன. இன்று காலை மூன்று இருபது மணிக்கு முதியவர் காலமாகிவிட்டார். "உறவினர் களுக்கு அறிவித்து விட்டோம். கொழும்பில் இருப்பவர்கள் மனைவி உட்பட எவரும் வரமறுத்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சகோதரர் வருவார்." தாதியின் குரல் மரண அறிவித்தலாக மாறிக் கொண்டது. நடந்து முடிந்த சம்பவத்தின் ஓலியலைகள் என்னுள் நேற்றைய தினம் பதிலாகிக் கொண்ட இறுவெட்டை மீட்டெழுந்தது.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் இங்கு வந்தவர். முப்பது வருடத்திற்கு மேலாகக் குடும்ப உறுப்பினர்களிடமிருந்து தனது ஒவ்வாத செய்கைகளால் தனிமைப்படுத்தப்பட்டவர். ஓவியத்தில் தலைசிறந்து விளங்கியும், மதுவின் மோகத்தால் தன்னை வித்தியாசமாக முத்திரை பதித்துக் கொண்டவர். தனது மூன்று பிள்ளைகளுடனும் சிறுவயது முதலே உறவைத் துண்டித்துக் கொண்டார். இன்று பிள்ளைகளுக்கே தந்தையின் முகம் தெரியாத நிலையில் வாழ்வை வாழ்ந்து முடித்த வர். அவரது சகோதரன் கூறிய வார்த்தைகள் உயிர்பெற்றுக் கொள்கின்றன.

மனைவி, பிள்ளைகள் தனிமையில் வாழ்ந்து விட்டமையால் இறப்பின் செய்தியையும் ஏற்றுக்

கொள்ள வில்லை. தனது வாழ்வியல் கோலத்தை வெறுமையாக்கிய நிலையில் சகோதரன் ஒருவர் இவருக்காக பின்நிற்கின்றார். சகோதரரின் பிள்ளைகளும் பச்சைக் கொடி காட்டியமையால் சகோதர னுக்காக தோள் கொடுத்து நிற்கின்றார். நேற்றுக் கூட இறுதியாகப் பார்க்க வந்த வர். சைகை மூலம் பேசிவிட்டு கண்களை முடிக் கொள்கின்றார். வார்த்தைகள் அனைத்தும் நேற்றைய தினமே மரணித்து விட்டன. அவரது நேற்றைய கோலம் இன்னமும் என்னுள் வியாபித்துக் கொள்கிறது.

குடும்பத்தை வெறுத்து மனித தக்குவங்களை வெறுத்து, அமைதியின்மையை நிறைத்து, ஆனந்தமாய் வாழ்வதைத் தவிர்த்து வாழ்ந்த இந்த முதியவரின் வாழ்வு வித்தியாசமாக அமைந்துள்ளது. குடும்பப் பிரச்சினைகள் நீண்டு சென்று கொண்டமையால் சுமைகள் நிறைத்துக் கொண்டன. விளைவாக இருண்ட வாழ்வில் அவரது வாழ்வு தொடர்ந்து சென்றது.

தனது செயல்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாக தான் அனுபவித்த தனிமை போதும் என அடிக்கடி கூறிக் கொண்டவர். இன்று அமைதியான நிரந்தர உறக்கத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கின்றார். இப் போது மரண ஊர்வலத்தை முன் நகர்த்து வந்த சகோதரன் காரியங்களில் இறங்குகின்றார். மரண ஊர்வலத்தின் இறுதிக் காட்சிகள் அலங்கரிக்கப் படுகின்றன. மரணப்படுக்கைகளுக்காக தயார்ப் படுத்தப்பட்ட அறைக் கதவுகள் ஆரவாரமின்றி திறந்து கொள்கின்றன. பின்தைக் குளிப்பாட்டுவதற்கும் கிரியைகளை மேற்கொள்வதற்கும் ஒழுங்கமைக்கப் பட்ட கட்டிடத்தின் தோற்றப்பாடுகள் வியாபித்துக் கிடந்தன. ஐயரின் வருகையுடன்

கிரி
யைகள்
சம்பிரதாய
பூர்வமாக ஒப்
பேறு கி ன் ற ன .
சகோதரனும் உத்தி
யோகத்தர்களும் அக
வணக்கம் செலுத்த
நிகழ்வுகள் இறுதிக்
கட்டத்தை அடைகின்
றன.

தன்னை இதுவரை காலமும் தாங்கிக் கொண்ட முதியோர் இல்லத்தை விட்டு உடல் ஊர்வலமாக முன் நகர்ந்தது. ஆங்காங்கே முதியவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்போது ஊடகத்துறையில் இருந்து முதியோர் இல்லத்தைத் தரிசிப்பதற்காக ஒருவர் வருகிறார். நடந்த சம்பவங்களை கமராவுக்குள் சிறைப் பிடித்துக் கொள்கின்றார். காட்சிகளின் தாற்பரியங்களை கேட்டறிந்தவர். என்னருகில் வந்து தொடர்கிறார்.

நான் எண்பதாம் ஆண்டளவில் எனது அம்மம்மாவை இங்கு இறுதி ஊர்வலத்தில் பார்த்தேன். எங்களுடைய குடும்பம் அப்போது மிகவும் கஸ்டம். அம்மா அரிசி இடித்துத்தான் நாங்கள் சீவித்தோம். தந்தைக்கும் உழைக்க முடியாத நிலை. வறுமையின் கொடுமையில் எனது அம்மம்மா இங்கே விடப்பட்டார். எனது பெற்றோரின் துணையுடன் சிறுவனாக நான் அப்போது வந்திருந்தேன்.

அவரின் இறுதி ஊர்வலத்தை இங்கேயே நடாத்தினோம். எனக் கூறிக் கொண்டேயிருந்த வரின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பொல பொல வென ஓடியது. நிமிர்ந்து பார்த்த எனது பார்வை அவரை மீண்டும் பேசவைத்தது.

இப்பவெண்டால் நான் அம்மாவை விட்டிருக்க மாட்டேன். மூக்குப் பேணியில் அம்மம்மா எனக்கு பால் பருக்கியது இன்னும் ஞாபகம் இருக்கிறது. எனக் கூறிக்கொண்டே உதடுகளை மட்டும் அசைத்துக் கொண்டார்.

வார்த்தைகள் பிறப்பெடுக்க மறுத்து நின்றன. இந்த இடம் மனிதம் வாழும் புனிதமான இடம். பணியாளர்களின் சேவை பெறுமதியற்ற ஒன்றாகி விடாமல் அவர்களுக்கு மறுமையில் புண்ணியம் கிடைக்கும் இல்லத்தின் தூய்மை எம்மை மேலும் தூய்மையாகி இருக்கச் செய்து விட்டது. முத்தோரின் ஆசிர்வாதம் எதற்கும் நிகரற்றது... கூறிக் கொண்டே காட்சிகளை சிறைப்பிடித்தபடி விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

"கூழ்நிலைகளும் சந்தர்ப்பங்களும் மனிதர்களை கிங்கு வரவழைத்துள்ளது. அந்த வகையில் அடுத்த பரம்பரைக்கேளும் விழிப்புணர்வு வந்துள்ளது"

என்ற எண்ணம் என்னுள் உருவாகி கருவாகிக் கொள்கின்றது.

ஓவ்வொரு மரணங்களிலும் புதுப்பாடங்கள் புதுமையாகி இளமையாகிக் கொள்கின்றன. இளமையின் இருப்பிடமாகவும் முதுமை அமைந்து கொண்டது. விழிப்புணர்வும் பயணத்தின் மைல் கற்களில் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அடுத்த மரணத்தில் மலரப் போகும் புதுப்பாடத்தை பிரசவிப்பதற்காக பேனா முனையின் காத்திருப்புக்கள் தொடர்கின்றன.

ஞன்னையும் அறியாமல் அன் றைய பொழுது வலுக்கட்டாயமாகப் பிறப் பது போன்ற உனர்வை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. காலைக் கதிரவனின் இளம் கதிர்கள் ஆவேசமாகச் சுட்டெரிப்பது போன்ற உனர்வை மேலிட வைத்தது. தந்தையின் வாழ்வின் இறுதிப் பந்திகள் எழுதப்படும் நாளென்று எனக்கு உனரவில்லை. இருப்பினும் வழிமைக்கு மாறாக இருந்தது. அனைத்து அலுவலக இலட்சனைகளையும் விட்டுச் செல்லும் நாளாகவும் அமைந்து விட்டது. வீட்டிலும் தனிமை உனர்வு மேலிட அவசரமாக கிளிநொச்சிக்குப் புறப் பட்டுச் சென்று விட்டேன். மனதில் அமைதியின்மை அறுதியிட்டுக் கொண்டது. பெரிதாக விடயங்களை அலட்டிக் கொள்ளும் தன்மை அன்றுமட்டும் அடம் பிடித்து நின்றது.

நடுமதியத்துடன் வீட்டுக்குப் புறப்பட மீண்டும் தயாராகின்றேன். பளையில் வரும் போது தொலைபேசி அழைப்பு வருகிறது. என்னை சந்திப் பீர்களா? நண்பரின் அழைப்பு ஒன்று கிடைத்தது. திருவண்ணாமலை சென்று வந்து விழுதி பிரசாதம் தருவதற்காக எங்கின்றார் அவர். நானும் அவரைச் சந்தித்து விட்டு வீட்டை அடைகின்றேன்.

ஓரு மாதமாக வீட்டினுள் சிறு நடமாட்டத்துடன் நோயற்றிருந்த தந்தையின் முன்னால் அமர்கின்றேன். தம்பி, வந்திட்டியோ? கையெழுத்து வாங்க வேண்டியது எல்லாம் வாங்கு. பெங்சனை அம்மாக்கு மாத்திக் கெதியா எடுக்க வேணும். இனி எனக்கு ஏலாது. போகப் போகிறேன். இந்த ஸெட்டைக் கழட்டி விடு. என்னைப் பல்லிழித்து வெருட்டுகின்ற மாதிரிக் கிடக்குது. நான் இனி... கூறியவாறு மூச்சிரைத்து நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

வரிசையாக அனைவரையும் விசாரித்த படி “என்னைக் கதிரையில் நிமிர்த்திவிடு” என்று

சூறி அமர்ந்து கொண்டு தலையைச் சரித்துக் கொண்டார். கண்ணை இலேசாக மூடித் திறந்தார். கரண்டியால் சற்று பானங்கள் தருமாறு சைகையால் வேண்டினார். இப்போது இருள் சூழ்த் தொடங்கியது. காகங்கள் கூட்டங்க் கூட்டமாகக் கரைந்தபடி சென்று கொண்டிருந்தன. திருவண்ணாமலை திருநீற்றை தனது நெற்றியில் பூசிக் கொண்டு “நீயும் வீட்டை கொண்டு போ” என்றவாறு இலேசாகக் கண்களை அசைத்துக் கொண்டார். நிறையக் கதைகளை முன்னுழைப்பது போல் உதடுகள் விரிந்து குவிந்தன. கதைகள் மொத்தமாக உரு மாற வில்லை. நிசப்தம் ஓடிவந்து இடம் தேடிக் கொண்டது. எழுபத்து நான்கு வயதில் கடைசி வரை நடமாடிக் கொள்ள வாய்ப்பளித்த இறைவனுக்கு நன்றி தெரிவிப்பது போல சுவாமிப் படத்தை நோக்கிக் கைகளைக் குவித்துக் கொண்டார்.

“தம்பி என்னைக் கட்டிலில் வளத்து விட்டு நீபோயிட்டு வா. நான் நித்திரை கொள்ளப் போகின்றேன். இதுதான் அவரது இறுதி வார்த்தை என அப்போது எனக்குத் தெரிய வில்லை. நான் விடை பெற்று வீட்டிற்குச் சென்று விட்டேன்.

நேரம் இரவு பதினொரு மணியாகின்றது. வீட்டின் தொலைபேசி அதிர்கின்றது. நித்திரையின்றி உழன்று கொண்டிருந்த நான் தொலைபேசியைத் தூக்குகின்றேன். “அப்பாக்கு உடம்பெல்லாம் குளிர்கின்றது” தொடரும் வார்த்தைகள் எனக்குக் கேட்கவில்லை. நெஞ்செல்லாம் விறைத்துக் கொண்டது. கரவெட்டியிலிருந்து பருத்தித்துறை நோக்கி

நட
நிசைய
கி ஸி த் து க்
கொண்டு எனது
மோட்டார் சைக்
கிள்பறந்து சென்றது.

அப்பா கதிரை
யில் சாய்ந்தபடி இருந்
தார். “அப்பா, அப்பா”
உடலை அசைக்கின்றேன்.
நாடியைப் பார்க்கின்றேன். ஒன்
றையும் நம்ப முடியவில்லை. முதிய
வர் ஒருவர் வருகின்றார். நாடியைப்
பார்த்து விட்டு “அப்பா கஷ்டம் தராமல்
போய் விட்டார்”என்றபடி நகர்ந்து கொண்
டார். அனைவரும் வாய்விட்டுக் கதறினார்.

எல்லாரையும் கூப்பிட்டு வைட்டை
நிப்பாட்டுங்கோ எண்டு சொல்லிட்டு, தேவாரம்

பாடிவிட்டு, “ஐயோ” அம்மாவின் குரல் ஆணி
அடித்தது போல் என்னுள் இறங்கியது. தனது
இறுதித் துடிப்பைப் பார்த்து வேதனைப்படக்
கூடாது என்பதற்காக வைட்டை நிற்பாட்டிய
அவரது செயல் என்னுள் சிலையாக எழுந்து
நின்றது.

முதுமையில் இறக்கும் தறுவாயிலும்
பிறரைத் துன்புறுத்தக் கூடாது என்ற எண்ணம்
பற்றி இன்னமும் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.
மரணம் முதுமை என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்ட
ஒன்று. இருப்பினும் அதனை வரவேற்கத் தயா
ராகும்போது சுமைகள் குறைகின்றன. மரணத்தை
சுகமாக எதிர்கொள்ளும் பக்குவம் மனிதர்களுக்கு
அவசியம். அதற்காக அலட்டிக் கொள்ளாது
இறுதி நாள்வரை உற்சாகமாக வாழ்வது இயல்
பான வாழ்வுக்கு உதவும் என்பது ஆழமான
உண்மையாகும். இறுதி ஊர்வலத்தின் நடைப்
பயணம் உற்றார் உறவினருடன் சுடுகாடு வரை
சென்று மரணித்து நின்றது.

அ திகாலையின் அடிவானம் ஆர்ப்பரித்து விரிந்து கிடந்தது. சாவுக் குருவிகளின் குரல்கள் போட்டிபோட்டுப் பிறந்து மடிந்து கொண்டி ருந்தது. வைரவர் ஆலயத்தின் மணியோசை ஓங்கி ஒலித்துக் கொண்டது. பல விதமான வாகனங்களின் இரைச்சல்கள் காதினுள் வந்தமர்ந்து கொண்டன. முதியோர் இல்லத்தின் ஓலிபெருக் கியும் உயிர்பெற்றுக் கொண்டு வார்த்தைகளைக் கொட்டித் தீர்த்தது. “எம்முடன் வாழ்ந்து உயிர் நீத்த முதியவருக்காக இரு நிமிடம் மௌன அஞ்சலி செலுத்துங்கள்.” என்ற அறிவிப்பு என்னுள் இரும்பாக இறங்கிச் சென்று எனது பேனாவிற்கு உயிர்கொடுத்துக் கொண்டது.

எலும்பும் தோலுமாக இருமல் ஓலியுடன் வரவேற்கும் முதியவரின் தோற்றம் என்னுள் நிழலாகிக் கொண்டது. சகோதரன் ஒருவனின் வெளிநாட்டு தொடர்பும், சில உறவுகளின் தொலைபேசித் தொடர்புகளும் அவரின் துயரங்களுக்குத் தீனியாக அமைந்திருந்தது. தினமும் தொலைபேசி அழைப்புக்காக ஏங்கிக் கொண்டி ருந்த அவது கண்களின் ஏக்கமும் தூக்கமும் துக்கமாகி; அவர் பக்கமாகி எந்நேரமும் காத்திருப்புக்களாகவே காணப்பட்டது. நோயின் கொடுமையினால் அவரது உடல் சாய்மனைக் கதிரையில் துள்ளித் துள்ளி விழுந்து கொண்டே இருந்தது. வலிந்து கைகளைக் கூப்பி வணக்கம் கூறும் அவரது தோற்றம் இன்னமும் சிலையாகிக் கிடக்கிறது.

தனிக் கட்டையாக வாழ்ந்தவர். இல்லறத் திற்குள் நுழைவதற்கு விரும்பாது ஒதுங்கியே வாழ்ந்துவிட்டார். ஒருமுறை நான் உரையாடிய போது “சமூகத்தை நல்லாப் படிச்சிட்டன். தம்பி பிரச்சினையை வாங்கக் கூடாது என்டுதான் இருந்திட்டன். எனக்கு நிம்மதி வேண்டும். இங்க கிடைக்குது. ஊருல சனம் பிச்சுப் புடுங்கிப்

போட்டுது.” வில்லங் கமாக முச்சை இழுத் துப் பிடித்த வண்ணம் கூறி முடித்தார்.

அண்டியிருந்தவர்களின் அன்பு அறுந்து போனமையா ஹம் என்ற குணத்திற்கு ஒத்துவராத தாலை யும் வந்திட்டன். அவன் தம்பி ஒருத்தன் தான் ஏன் எண்டு கேக்கிறான், அதாலதான் என்ற உயிர் கிடக்குது என அடிக்கடி அவர் கூறும் வார்த்தைகள் என்னுள் உருண்டு விளையாடின. தொலைந்து போன உறவுகளும் வளர்ந்து வந்த உறவுகளும் இன்று ஒரமாக நிற்கின்றன. உணர்வுகள் மட்டும் உறங்கிய நிலையில் உருமாறிக் கொள்கின்றன.

மௌன வணக்கம் முற்றுப் புள்ளியா கின்றது. உறவுகளின் நெருடல்களில் உயிரான தொலைபேசியின் முனைகள் அலறித் தீர்த்தன. “சேர்! நாங்கள் உறவினர், அவரது உடலைப் பார்க்கலாமா? ஐயா அவர் எங்களுக்கு வேண்டிய வர். எங்களுக்கு உதவியவர். அவரை ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும். உதவுவீர்களா?” இது வந்த இன்னொருவரின் வேண்டுகை.

கருணையான வார்த்தைகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு முதியோர் இல்லத்தினை ஆக்கிரமித்தன. உயிரற்றுக் கிடந்த அந்த மனி தனின் உடல் மனிதர்களின் மனம்போல வைரமாகிக் கொண்டது. அசைவற்றுக்கிடந்த சடலத் தின் மீது அசரீரியான ஓலிகள் பட்டுத் தெறித்துக் கொண்டிருந்தன. உறவுகளின் வட்டம் இப்போது பரிணாம வளர்ச்சியில் உப்பித் துக் கொண்டது. பத்து மணிக்கு அனைவரும் வருகின்றோம் என்றவாறு அடக்கத்தை விமர்சயாக சமூக உணர்வுடன் கொண்டாட ஏற்பாடுகள் விழிப்படைந்த சமூக உறவுகளால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

உயிர்
 வாழ்தலின்
 போது பங்
 களிப்பு செய்யத்
 தவறிய சமூகம்
 இன்று மரணத்தில்
 பங்களிப்புச் செய்கின்
 றது. அங்குமிங்குமாக
 அலை மோதும் மனிதர்
 களின் நடுவில் அமைதியா
 கக் கிடக்கும் மனித உடல் உர
 மேறி விறைத்துக் கிடந்தது.

ஆக வேண்டியதைப் பாருங்கோ,
 ஜியரைக் கூப்பிடுங்கோ, பெட்டியை
 எடுங்கோ, அண்ண, கெதியா வாங்கோ...
 என வார்த்தைகள் வேகமாக மரண மேடை
 யில் அரங்கேறிக்கொண்டன. இறுதி ஊர்வலத்
 தில் இணைந்து கொள்வதற்காக உறவுகள்
 கங்கணங்கட்டியபடி நின்றன.

“ஜியா எனக்குத் தெளிவு ஊத்தி விடுங்கோ”
 கடைசியாக என்னிடம் அண்ணாந்து பார்த்துக்

கூறிய வார்த்தைகள் என்னுள் உருக்குலைந்து
 நின்றன. மரணத்தின் நேரம் உணரப்பட்டு இறுதி
 யாத்திரைக்கு தயாராகும் கணத்தில் மனிதனின்
 வார்த்தைகள் கனதியானவையாகவே இருக்கின்
 றன. நாடக மேடையின் மரணக் காட்சி தத்துவ
 ரூபமாக மனிதனின் பரினாமங்களை பற்றி பறை
 சாற்றி நின்றன. இந்தக் கூட்டத்திலிலுள்ளவர்கள்
 திருந்தி விட்டார்களா? புரிய வில்லை எனக்கு.

எனது எண்ணங்களைக் கலைப்பது போல
 ஜியரின் மந்திரத்தின் ஒலிகள் என்னுள் ஓடிவந்து
 அமர்ந்து கொள்கின்றன.

“நீ உழைப்பதில் பத்து வீத்ததையேனும் நவி
 வுற்றவனுக்கு கொடு”

என்ற வார்த்தையிலும் அசரீரியாக என்
 னுள் இறங்கி உறங்கிக் கொள்கின்றது.

இன்று விடுமுறை தினமாக இருந்து
 விடுவதனாலோ என்னவோ மனிதர்கள் நட
 மாட்டம் முதியோர் இல்லத்தினுள் வியாபித்துக்
 கொண்டே இருந்தது. முடிந்த காட்சிகள் எல்
 லாம் ஒளிப் படமாக என்னுள்நாறு நாட்களையும்
 தாண்டி ஓடிக்கொள்ளப் போகின்றது.

வா

னில் படையாக வந்திருந்த கரு மேகங்கள் பூமிநோக்கிய தமது பயணத்திற்கான ஆயத்தத்தில் ஈடு பட்டிருந்தன. ‘சில்’ என்ற குளிர் காற்று வளி மண்டலத்தை நிறைத்துக் கொண்டது. நான்கு இலக்கத்துடன் கடிகாரத்தின் சின்ன மூளைம் பெரிய மூளைம் போட்டி போட்டு இணைந்து கொண்டன. மனிதர்கள் மழைக்கு அஞ்சி அங்கு மிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். தேக்க மரத்தின் சருகுகள் காற்றில் சமூன்று எழுந்து நின்று நடன மாடிக் கொண்டிருந்தன. அலுவலக நேரம் முடிந்தமையால் பேருந்துக்களின் நடத்து னர்கள் ஒலி எழுப்பியபடி எட்டிப் பார்த்துப் பயணிகளை தேடிக் கொண்டிருந்தனர். ‘சர்’ என்று ஆட்டோ ஓன்று வாயிலில் வந்து நின்று கொண்டது. மூன்று சில்லு வண்டி ஒன்று, முச்சக்கர வண்டியில் இருந்து உருவாகி வெளிவந்தது. இரு சில்லுகளும் இணைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. மெல்லென அந்த மனித உருவும் எட்டிப் பார்த்தது

எனது கண்கள் அகல விரிகின்றன. அந்த மனிதனின் நரைத்த முடியும், வரண்ட பார்வை யும் உணர்வுகளை கத்தரித்துக் கொண்டன. சாளரத்தின் வழியே காட்சிகள் விரிந்து கிடந்தன. ஒரு மாதமாக இங்கு வாழ்ந்து தனது விருப்பத்தில் வெளியில் சென்று இன்று மீண்டும் வந்துள்ளார். புதுக்குடியிருப்பில் இருந்து கிராம அலுவலரால் அழைத்து வரப்பட்டவர் இன்று, அழுக்கான உடையில் அந்த முதியவரின் தோற்றும் என்னுள் கறுப்பு வெள்ளைப் படமாக ஓடிக்கொண்டது.

அவரது வருகை தொடர்பில் நீண்ட நேரமாக விசாரணைகள் தொடர்ந்தன. அவரது பதில்கள் திருப்தியளிக்கவில்லை. சட்டைப்பையினுள் கிடந்த சில்லறைச் சாகுகள் இவர் பிச்சை எடுத்து வாழ்ந்தமையை உறுதிப்படுத்தி நின்றன. இப்போது அவரது உதடுகள் வார்த்தைகளைப் பிரசவித்தன.

“நான் அம்மா வைப் பார்க்க வந்திருக் கிறேன்” என்ற அவரது வார்த்தைகள் எங்களைத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. கனதியான எண்ணங்கள் பட்டமாகிவட்டமிட்டபடி அந்த இடத்தை நிறைத்துக் கொண்டன.

ஆச்சரியத்துடன் பார்வைகள் சந்தித்துக் கொண்டன. “ஐயா! என்ற பிள்ளைகள், மனைவி எல்லோரையும் நான் பறிகொடுத்து விட்டேன். இப்போது எனது மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட சகோதரியையும் கண்டு விட்டேன். எனது அம்மா இங்கு இருப்பதாக இங்கு வந்து சென்ற பொலிஸ் ஐயா கூறி னார்” கூறி முடித்து விட்டு நிமிர்ந்தார்.

தாயின் பெயர் பார்வதி. 95 வயது. சித்தங் கேணியில் இருந்து வந்தவர். தகவல்கள் உறுதிப் படுத்தப்பட்டன. நீண்ட காலமாக படுத்த படுக்கையில் கிடக்கும் அம்மாவைத் தேடி அவரது இரண்டாவது மகன் சின்னத்தம்பி வந்துள்ளார். சந்திப்பின் தகவல்கள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டன. ஒரேயிடத்தில் ஒரு மாத காலமாக ஆண்கள் பகுதியில் வாழ்ந்தும். தாய் பெண்கள் பகுதியில் வாழ்ந்தும் ஒருவரையொருவர் சந்திக்கவில்லை. என்றோ வந்து சென்ற அந்த பொலிஸ் உத்தி யோகத்தர் இன்று தாய் மகன் சந்திப்பிற்கு இணைப்புப் பாலமாக இருந்து விட்டார். அவரது உதடுகள் வார்த்தைகளைத் தேடித் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. கண்களின் இருந்து கண்ணீர் முத்துக்கள் கண்ணங்களில் உருண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. சக்கர நாற் காலியில் அந்த மனிதன் தாயின் வருகைக்காகப் பிரார்த்தனை மண்டபத்தின் சந்திப்புக் கூடத்தில் சுழன்று கொண்டிருந்தார். பணியாளர்களும், முதியவர் களும் பூமிப்பந்தில் நிகழப்போகும் அற்புதக் காட்சிக்காக காத்துக்

கிடந்
தார்கள்.

பூமிப்பந்தில்
ஓரேயிடத்தில்
இருந்தும் சந்திக்க
முடியாத நிலைமை
தகர்ந்து போன நிகழ்வு
இப்போது காட்சியா
கியது.

“ஐயோ! அம்மா எங்க நிக்
கிறாய்” என்ற குரல் ஒலி அந்த
பார்வதி அம்மாவின் சக்கரநாற்கா
லிக்கு முன்பாகவே ஓடிவந்து கொண்
தது. இரு கண்களிலும் பார்வை
தொலைந்து போய் முதுமையின் கீறல்கள்
தாராளமாக வியாபித்துக் கிடந்தன. குரலில்
மட்டும் கம்பீரம் உரமேறிக் கிடந்தது.

“அம்மா, நான் சின்னத்தம்பி வந்திருக்
கிறேன்.” சத்தமாக வார்த்தைகள். “ஐயோ கேக்
கேல்ல, காது கேக்கேல்ல” அந்த அம்மாவின்
குரல் ஈனமாக ஒலித்தது. “சின்னத்தம்பியோ,
ஐயோ, எங்க இருந்து வந்தனி. அவ சுகமே?”
மனைவி. பிள்ளைகள், சகோதரர்கள் பற்றிய
அந்தத் தாயின் தேடல்கள் நீண்டு கொண்டு
சென்றன.

இறந்தவர்களின் பட்டியலிலும் காணா
மல், போனோர் பட்டியலிலும் உறவினர்
அனைவரும் இடம்பிடித்துக் கொண்டனர்.

அந்த அம்மாவிற்கு புரியத் தொடங்கியது.
மகள் ஒருவர் மன நோயாளி பட்டியலிலும்
இணைந்து கொண்ட அச் செய்தி மேலும் அவரை
நிலைகுலைய வைத்தது.

“ஆறைப் பெத்தன். எல்லாம் போச்சது,
சின்னத் தம்பி, நீ வேலவனை நம்பி நட. அவர்
கைவிட மாட்டார்.” இந்த நிலையிலும் ஆறுதல்
வார்த்தைகள் அவருள் கருவாகி, உருவாகி வாய்
வழி உதிர்ந்து கொள்கின்றன.

தாயும், மகனும் எழுப்பிய ஒலிகள்
இன்னமும் என்னுள் அதிர்ந்து கொண்டிருக்
கின்றன. தாயின் கரங்களைப் பிடித்து கண்களில்
ஒற்றியவாறு அதே வார்த்தைகள் சுரமேறிக்
கொண்டன. வார்த்தைகள் இப்போது ஒடி
ஒழிந்து கொண்டன. உதடுகள் மட்டும் விரிந்து
குவிகின்றன. இருவரின் கண்களும் கண்ணீரில்
மிதந்து கொண்டிருந்தன. பார்த்துக் கொண்டிருந்
தவர்களின் எண்ணங்கள் விக்கித்துக் கிடந்தன.
எல்லா நிம்மதிகளையும் இழந்தாலும் இருக்கும்
உறவுகளைக் காண வேண்டும் என்ற எண்ணம்
அந்த முதியவரினுள் நிலையாகக் கொண்டது.
முச்சக்கரவண்டியில் தனது உடலை நிமிர்த்துக்
கொண்டு நம்பிக்கையை கைகளில் சக்தியாக்கிய
படி சில்லுகளை சுழற்றுகின்றார். மூன்று சில்லு
களும் இப்போது பூமியில் உருட்டப்படுகின்றன.

“எனது எல்லா மனச் சுமையையும் நீக்கி
விட்டு இந்த இல்லத்திற்கு வருகின்றேன்.”
கைகளை கூப்பியபடி அவரது விடைபெறுகை
கண்களுக்குள் சிலையாகிக் கொள்கின்றது.
தேடல்கள் என மனதில் சுமையாகாமல் சுகமாகிக்
கொள்கின்றன.

அந்தியின் மந்தமாருதப் பொழுது வான் வெளியில் படமாகிக் கொண்டது. இல்லத்து மரங்களில் கூடமைத்து வாழ்ந்து வந்த பறவைகள் தமது வருகையை உறுதிப்படுத்தியபடி கீச்சிட்ட வாறு தமது கூடுகளுக்கருகில் அமர்ந்து கொண்டன. ஆலயத்தின் மணியோசை அன்றைய பொழுது மறைவின் செய்தியை உணர்த்துவது போல் ஒலித்து ஓய்ந்தது. மரங்களிலிருந்து உதிரப்பட்ட இலைச் சருகுகள் காற்றின் வேகத்துள் சிறைப்பட்டு துடித்து ஓய்ந்து கொண்டன. அங்குமிங்கும் நடமாடித் திரிந்த நாய்கள் கால்களை நீட்டியபடி ஓய்யாரமாக படுத்துக் கொண்டன. இறைவனின் படைப்புக் களில் அல்லாடிப் போன முதுமையின் உறவுகளின் வாழ்விடக் கூரைகளை கருமேகங்கள் அணைத்துக் கொண்டன. இப்போது தென்னை மரத்தின் மீதிருந்த நத்து ஒன்று ஒலமிட்டு ஓய்ந்துகொண்டிருந்தது.

என்னுள் புள்ளியாகிக் கிடந்த உணர்வைகள் விஸ்வரூபம் எடுத்துக் கொண்டன. வழைமை போன்று காற்றில் வந்த மரண அறி வித்தல் ஒன்று என்னுள் இறங்கிக் கொள்கின்றது. பதின்நான்கு வருடங்களாக இங்கு வாழ்ந்து மகிழ்ந்து சென்ற முதியவர் ஒருவரின் மரண அறிவித்தல் கோர்வையாகிக் கொள்கின்றது. அண்ணன் முறையான ஒரு உறவு மட்டும் இந்த முதுமையின் உறவுடன் இணைப்புப் பாலமாக இருந்து கொண்டது. இப்போது இறுதி அறி வித்தல் அவரிற்கும் வழங்கப்படுகின்றது. "உயிருடன் பார்த்து வந்த எனக்கு, இனி பார்க்கும் தொரியம் இல்லாமல் இருக்கின்றது. தயவு செய்து மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் எனது சகோதரியை இதுவரை பார்த்தமைக்கு மனமார்ந்த நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்." என்றார் அவர் தொலைபேசியில்.

வார்த்தைகளில் சோகத்தின் நெளிவு சூழ வுகள் புரையோடிப்போய்க் கிடந்தன. அவரது வருகையும் இல்லை என்பது அறுதியாகின்றது. இப்போது கோவை களுக்குள் உறவுகளைத்

தேடும் படலம் தொடர் கிறது. தேடலின் விளைவு பூச்சியமாகின்றது. ஒரு வரையொருவர் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். இறுதி ஏற்பாடுகளை செய்யும் வேலைகள் முனைப்புப் பெறுகின்றன. அனைவரும் எழுந்து நின்று அகவணக்கம் செலுத்துகின்றனர். சுறுசுறுப்பான இயக்கங்களின் காட்சிகள் கண்களிற்குள் சிறைப்பட்டுக் கொள்கின்றன.

அனைத்து உறவுகளும் சமூகத்தில் அறுந்த நிலையில் இப்போது புது உறவுகள் புடைக்குழு அவர் இறுதிப்பயணம் தயாராகின்றது. அலறித் தீர்க்கும் தொலைபேசி சத்தம் மீண்டும் உயிர் பெற்றுக் கொள்கின்றது. தொலைபேசியின் இரு முனைகளும் உயிர்பெற்றன. "ஐயா" வணக்கம்! நாங்கள் இறந்த முதியவரின் உறவினர்கள் அவரது சம்பவம் வேதனையை அளிக்கின்றது. எங்களா லும் வரமுடியவில்லை. அவரை இதுவரை காலமும் அன்பாகப் பார்த்தமைக்கு மனமார்ந்த நன்றியை கூறிக்கொள்கின்றோம். எங்களுக்கு உண்மையில் பார்க்க மனமிருக்கின்றது. எங்களது இயலாமை காரணமாக முடியவில்லை. உங்கள் சேவையை நினைவில் வைத்துக்கொள்வோம். எனது கணவரும் நோய்வாய்ப்பட்டு நடக்க முடியாமல் இருக்கின்றார். இந்த நிலையில் எங்களை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். வார்த்தைகள் மரணித்துக் கொள்கின்றன.

புது உறவுகள் தம்மை அறிமுகப்படுத்தலுடன் நிறுத்திக் கொள்கின்றன. இப்போது ஒரு முதியவர் ஊன்று கோலை ஊன்றி நடந்தவாறு அருகில் வருகின்றார்." ஐயா வணக்கம் மரணங்கள் நடக்கின்றன. தலை விதிப்படி தானே எல்லாம் நடக்கும். இறந்தவர் என்ற பாரிய நன்பர் ஐயா! எனக்கு இப்ப ஒருகை போன மாதிரிக் கிடக்கின்றது. அவரின் அங்பு எனக்கு இன்னமும் மகிழ்ச்சியாய் இருக்குது

எனக்கு
கனக்க உத
விகள் செய்தவர்.
நாங்கள் இருவரும்
எத்தனை முதியவர்
களுக்கு உதவியிருப்ப
ம் இந்த காலம் கவ
லையை மறந்து இருந்தன.
உங்களிட்டசொல்லி
அழவேண்டும் போல
இருந்தம். அதுதான் வந்த
னான். சரி தம்பி வாரன். எனக்
கூறிக் கொண்டு கண்ணீருடன் விடை
பெற்றுக் கொண்டார்.

பதிலுக்கு நானும் வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். "வாழும் காலத்தில் பிற ருக்கு உதவியவர் அவரது வரலாற்றில் சம்பாதிக்க முடியாத சொத்தை சேகரித்து விட்டார். இப் போது அவரின் வரலாற்றின் மைல்கற்கள் பளிச் சென்று தெரிந்தன. எண்ணங்கள், உணர்வுகள், பெருமைகள், திறமைகள், அனைத்தும் சாதனை என்பதை உருவாக்க வேண்டும் என்ற மனுதர் மத்தின் "போதனை" இன்று நிஜமாகிக் கொண்டது. அத்தோடு இல்லத்தை சுத்தமாக வைத்திருப்பதில் பெரும்பங்கு கொண்டு உதவியவர் அவரது இயலாமையில் கூட இந்த எண்ணக் கருவுலத்திற்காக உழைத்தவர்.

எனது நினைவுகளில் மின்னிய அவருடைய நேரிடையான நடத்தைகள் ஒளிக் கீற்றாகிக் கொண்டது. ஆறடி நீளமான பிரேதப் பெட்டி புதுவரவுக்காக திறந்து கொண்டது. எத்தனையோ உடல்களை காவிக் களைத்த இல்லத்து பணியாளர்களின் பணி இமயமலை போல் காட்சிகளுக்கு நடுவில் உயர்ந்து தெரிந்தது. அர்ப்பணிப்பும் தியாகமும் சேவையாகி, ஒவ்வொருநாளும் இங்கு புதுப்பிரசவங்களாக உருவாகின்றது. நெருடல்களும், துன்பங்களும் முதுமைக்கு துணைநிற்கின்றன. சுகமான அனுபவங்களாக அனைத்தும் புதுப்புது பிரசவங்களாக மலர்ந்து கொள்கின்றன. இங்கு ஒவ்வொரு வருகைகளும் புதுப்பிரசவங்களாகவே காணப்படுகின்றன.

தனிமையைத் தவிர்த்தல், சொந்தக்காலில் நிற்றல், பற்றற்ற வாழ்வு, தியானம், மெளன் விரதம், உண்ணாவிரதம், வாரம் ஓருமுறை குடும்பம் போல் நினைத்து முதியவர்களுக்கு உதவுதல், ஐம்புலன்களையும் அடங்கி நிதானமாக வாழ்தல் தொண்டுகளை சேவையாக செய்தல், ஆன்மீக சிந்தனைகளின் தூண்களாக இருத்தல், மருத்துவ பரிசோதனை மூலம் தேக ஆரோக்கியத்தை காத்தல், உடற்பயிற்சி செய்தல், உழைப்பும் ஓய்வும் என நாட்களை ஒழுங்கமைத்தல் போதைப் பொருள் பாவனையை தவிர்த்தல், உறவையும் நட்பையும் வளர்த்தல் என இவரது வாழ்வின் இரகசியங்கள் நீண்டு இருந்தன. ஆரோக்கியமான முதுமையை இம் முதியவர் அடைந்தார். இதனால் ஆயுள் அதிகரிப்பின் வீரியத்தை உணர்ந்தார். பதின் நான்கு வருட முதுமை வாழ்வில் மகிழ்ந்தார்!

முதுமையில் உறவுகள் ஒட்டா விட்டாலும் தெட்டத் தெளிவான மனதின் வலிமை இவரை நின்று நிலைக்கவும், வென்று பிழைக்கவும் வைத்தது. இவ்வாறான நினைவுகள் என்னுள் சுற்றிச் சூழன்றிடத்துக் கொண்டன. விதியினை முடிவில் இப்போது முடிவுரை எழுதும் நேரம் எட்டிப் பார்த்தது.

முதுமையில் ஆரோக்கியமாக முதுமை அடைதல் என்பது இன்றியமையாதது. அதிலும் வாழும் முறைகளை முனைப்பாக்குதல் என்பது மிகவும் முக்கியமானது என்ற என்னங்களின் மனத்திரையில் இறுக்கமாக இணைந்து கொள்கிறேன்.

இறுதி ஊர்வலத்தின் சமிக்கைகள் தெரிகின்றன. வாழும் போது குறுக்கறுத்து நின்று குழப்பியடித்த மனிதர்கள், இன்று ஊர்வலத்திற்கு விலத்தி நின்று வழிவிட்டுக் கொண்டனர். உயிருடன் இருக்கும் போது சூழ்நிதிராத மனிதர்கள் எல்லாம், இறந்த மனிதனின் முகம் காண விரைந்து சென்றனர். இவற்றிற்கு ஆப்பு வைத்தால் போல் சட்டென பிரேதப் பெட்டி யின் மூடி அடித்து மூடப்பட்டது. கொடுமையான வாழ்கை போதும் என்பது போல நான் மூலைகளிலும் ஆணிகள் வைத்து அறையப்பட்டன. அதிர வைத்த அழுகை ஒன்றின் சத்தம் என்னை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. முதியவர் ஒருவர் தேம்பி தேம்பி அழுது கொண்டிருந்தார்.

கடிகாரத்தின் முட்கள் ஆறு இலக்கத்தைத் தொடுவதற்கு முன்டியடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஆகவன் அடிவானில் அமர்ந்து கொள்ள இடம் தேடிக்கொண்டது. மாலைப் பொழுதின் சாயல்கள் ஆங்காங்கே மண்டியிட்டு நின்றன. வானத்தின் முகில்கள் கருமுகில்களாக மாறிக் கொண்டிருந்தன. 'சேடம்' இழுக்கின்றது. பரிசாரர்களும், தாதியரும் சுறுசுறுப்பாகிக் கொண்டனர். 'புலவர்' என எல்லா முதியவர்களாலும் அழைக்கப்படும் முதியவர்; மரணித்துக் கொண்டிருக்கும் முதியவரின் அருகில் வந்து மௌனமாக நிற்கின்றார். சோகத்தின் வெளிப்பாடாக முகங்கள் இறுகிக்கொண்டன. நிமிர்ந்து பார்க்கின்றார். கண்களில் கண்ணீர் பொலபொலவென்று ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்தது... ம! என்ற பெருமுச்சை, அனைவரையும் நோக்கி விட்டெறிந்தார். இப் போது போராடிய அந்த முதியவரின் உடலில் இருந்து ஆக்மாபிரிந்துவிட்டது.

தொலைபேசியின் அலறல்கள் ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்குகின்றன. உறவினர்களுக்கு அறிவிக்கப்படுகின்றது. இறப்பின் செய்திகள் பரந்து விரிகின்றன. முதியவர்கள் எழுந்து நின்று மரியாதை செலுத்தினர். இயற்கை மரணமடைந்த முதியவரின் வருகையின் தோற்றம் என்னுள் கோர்வையாகிக் கொண்டது.

மகனின் இறப்பின் பின்னர் மருமகளுடன் வாழ்ந்தவர். உறவுகள் கைவிட்ட நிலையில் தனது முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்கி வாழ்ந்தவர். 79 வயதில் பாரிசவாதம் வந்தமையால் வைத்திய சாலைக்கு வந்து ஆயுள்வேதம் நாடிவந்து, வீதியில் நின்றவருக்கு வழிகாட்டல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. வறுமையின் இருப்பினால் வைத்தியம் தொடரமுடியாதநிலை. பராமரிப்பின் இருப்பை உறுதிப்படுத்த முதியோர் இல்லம் பின்புலமாக நின்றது. பூரணமான வைத்தியம் பெற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. வைத்தியத்தின் நிறைவு விழா நடந்த தேறிவிடுகிறது. இப்போது இயலாமையின் பராமரிப்பு முழுவீச்சில் வழங்கப்படுகின்றது. தனது வறுமை நிலையால் வீட்டில் வைத்துப் பராமரிக்க முடியாத மருமகள், தினமும் இல்லத்திற்கு வருகைதந்தார். தனது கணவனின் தந்தைக்கு உதவினார்; ஆறுதல் வழங்கினார். வைத்தியத்தில் தேறியதும் நாங்கள் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வோம் என்ற எண்ணத்தில் இக் குடும்பம் இருந்தது. என்னுள் ஆச்சரியமாக இருந்தது. இயலாமையில் இல்லம் வழங்கிய மனிதாபிமானப் பணியை நன்றியுடன் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். வருகைதந்திருந்த மருமகளின் வார்த்தைகள் என்னுள் ஓடிக்கொண்டிருந்த எண்ணங்களுடன் இணைந்து முற்றுப்புள்ளியாகின்றது.

சுடுகாட்டில் விறகுகள் அடுக்கப்பட்டு தகனக் கிரியைகள் ஆயத்தமாகின்றன. சுடுதியான ஓர் சலசலப்பு நாங்கள் இவர் வாழ்ந்த இடத்தில் அடக்கம் செய்ய விரும்புகிறோம் மார்த்தடிக் கொண்டு இதுவரை தொலைந்து போன உறவினர்கள் காணாமல் போனோர் பட்டியலில் இருந்து மீண்டெழுந்து வந்து நின்றனர். வார்த்தை களில் உரிமைக்குரலை ஆக்ரோசமாக சூடேற் றிக் கொண்டனர். இறந்த உடலை அடக்கம் செய்வது இங்கா? அங்கா?... பட்டிமன்றம் ஆரம்பமாகியது. நடுவர்கள் பலர் தோன்றி மறைந்து கொண்டனர். செய்த தவறை உணர்கின்றோம். அவரது இறுதிக் கிரியைகளை முறையாகச் செய்து ஆக்ம சாந்தி பெற விரும்புகிறோம். சந்தர்ப்பம் தாருங்கள். வேண்டுகைகள் வினயமாகிக் கொண்டன. புதிய முகங்களுடன் முகமூடி களுடன் மனிதர்கள் தெரிந்தார்கள்.

இது
வரையும்
பார்த்த மரு
மகள் அழுகை
யுடன் சம்மதிக்கின்
றார். தன்னிடம்
பணம் இல்லாமை
யால் இவரது இறுதிக்
கிரியைகளைத் தான்

செய்ய முடியவில்லை என்ற ஏக்கமும் கூடவே
வெளிப் பட்டது. இல்லத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட
ஏற் பாடுகள் நிறுத்தப்படுகின்றன. முதுமையில்
சமுகத்தில் வைத்து பராமரிக்க வேண்டும் என்ற
கருத்தை, முதியவரின் உடலுடன் சுமந்து செல்
லும் காட்சி நிஜமாகிக் கொண்டது. தனது பிறந்த
ஊருக்கு உன்னதமான கருத்தை, இறந்த பின்பும்
சுமந்து செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைத்த முதியவர்
இவர்! சுமையுடன் வந்தவருக்கு வழிகாட்டியாகி
இன்று சமுகத்திற்கு இல்லம் திசைகாட்டியாகி,
இவரைதூதனுப்பிக் கொண்டது.

Lந்த மாருதத்தின் இளம் தென்றலின் வருடியனைப்பில் காட்சிகள் விரிந்து கிடந்தன. மலர்கள் வாசனையை வாரியிறைத்துக் கொண்டன. இயல்பான நெருடலில் இறுமாந்து கிடந்த என்உள்ளத்து உணர்வுகள் ஊர்வலமாகிக் கொண்டன. மென்மையான இருதயமும் தன் பங்கிற்கு இசையமைத்தக் கொண்டிருந்தது. சுவாசப்பையினுள் உட்புகுந்த காற்று, அனல் காற்றாகி வெளிக்கிளம்பிக் கொண்டது. எனது வீட்டில் இருந்து கடமைக்காக விரைந்து கொண்டிருந்த மோட்டார் சைக்கிளை தலைக் கவசத்துடன் காத்து நின்றவர் மறித்துக் கொண்டார். பேருந்தை மறிப்பது போல் வழிமறித்தவர்ச்சயமாகவே நின்று இயல்பாகவே வரலாமா? என்றார். இன்றைய மனிதர்களின் போக்குகள் என்னுள் "பகீர்" என்று மின்னலாகிக் கொண்டது. எனது தலையசைவுக்கு கூட காத்திராமல் பின்னால் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார்.

அருகே பயணித்த வாகனத்தின் இரைச்சலில் எனது மோட்டார் வண்டியின் சத்தம் விழுங்கப்பட்டுக்கொண்டது. இப்போது பின்புற மிருந்தவர் மெதுவாக பேசத் தொடங்குகின்றார். "நான் ஒரு செத்த வீட்டுக்கு போகின்றேன்" என்று பெருமிதமாகக் கூறிக்கொண்டார். இறந்தவர் எனது மாமா மிகவும் நல்லவர். பாவம் கடைசி நேரம் ஒருதரும் பார்க்காமல் கவலைப் பட்டிருப் பார் என்று மேலும் கூறிக்கொண்டார்.

நான் அவரை ஏற இறங்க பார்த்துக் கொண்டேன் "நானும் தான் பார்க்கேல்ல" கூறிய வர் நாணிக் கோணி சுதாகரித்துக் கொண்டார். குற்ற உணர்வின் ஊர்வலம் அவருள் ஊர்ந்து கொண்டது. இப்போது இறந்த முதியவரின் விடயங்களை திரைப்படக் காட்சிகள் போல விபரித்துக்கொண்டிருந்தார். உள்ளத்தின் இருப்புக்கள் அனைத்தும் இயலாமையின் பெட்டகத்தில் இருந்து வெளிவந்து உலாவிக் கொண்டிருந்தன.

தூரத்தில்
பறை மேளம் முழங்கிக்
கொண்டிருந்தது. மரண
ஊர்வலம் தயாராகிய
நிலையில் ஆயத்தங்கள்
கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.
மரணவீடு அண்மித்துக் கொண்டது என்னுடன் ஏறி வந்தவர் இறங்கிக் கொள்கிறார் எனது பார்வை ஆச்சரிய மேலீட்டில் நிலைத்துக் கொண்டது என்ன? இவரும் நிற்கின்றார்? என்னியபடி இறங்கிக் கொள்கின்றேன்.

இன்று காலை முதியோர் இல்லத்துக்கு வந்து இறந்த முதியவரின் உடலத்தை பொறுப் பேற்றுச் சென்றவர் தான் இவர். என்னுள் அடையாள அணிவகுப்பில் அடையாளப்படுத்தப்பட்டார். "வாருங்கள்" வரவேற்புடன் வலிந்த புன்னகையையும் இணைத்துக் கொள்கிறார். முதியோர் வாரமும் வரப்போகுது. இந்த வேளையில் இந்த முதியவரின் இறப்பின் பின்னரான மரியாதை களும், ஏற்பாடுகளும் இனி முதியோர் வாரம் விழிப்புணர்வுக்காக கொண்டாடப்பட வேண்டுமா? என்ற ஐயப்பாட்டை என்னுள் ஏற்படுத்தியது.

என்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு திரும்பிக் கொள்கின்றேன். உற்சாகமான ஏற்பாடுகளுடனும் தடல்புடலான ஏற்பாடுகளுடனும் அந்த மரண வீடு களைகட்டி நின்றது. நட்பு ரீதியான கதைகளும், ஊரவர்களுடனான கதைகளும் சகல ஊர்ப்புதினங்களையும் புதிதாக்கிக் கொண்டிருந்தன. வீடுகளின் சம்பவங்கள் கூட அலசி ஆராயப்பட்டு உய்த்துணரப்பட்டு சில பெண்களால் தீர்ப்புகள் கூட வழங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. மரணித்துக்கிடப்பவர் நிம்மதியாக கிடக்கின்றார். உயிருடன் இருப்பவர்கள் ஊரவர்களின் பிரச்சினைகளைத் தம் தலைமீது போட்டுக் கொண்டு பட்டிமன்றம் நடாத்திக் கொண்டிருந்தனர். ஐயரின் மந்திர ஒலி

அனை
வரையும்
மீண்டும்
மரணவீட்டுக்குள்
அழைத்துச் சென்
றது. இருந்தும் இன்
நும் சிலர் சாலமன்
பாப்பையா வின் பட்டி
மன்றம் போல் விவா
தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.
வார்த்தைகள் உஷ்ணமாகியும்
வெளிவந்தன.

இருந்த ஒரு முதியவர் சால் வையை ஆவேசமாக உதறிக் கொண்டு எரிச்சலுடன் அந்த இடத்தில் இருந்து எழுந்து கொண்டார். " தன்ற முதுகை பார்க்காம கதைக்குறாங்கள்" கோபத்தில் வார்த்தைகள் பிறந்து வந்து என் செவிகளுக் குள் அடைக்கலமாகிக் கொண்டது.

யார் என்று அறியாமல் இருந்த முதிய வருக்கு இன்று உறவு முறைகள் தாம் இரத்த உறவுகள் என அடையாளப்படுத்தியபடி மரண

ஊர்வலத்தில் மார்த்தடி நிற்கின்றார்கள். முதி யோர் இல்லத்தில் தமது உறவுகளின் வருகைக் காக அந்த முதியவர் வாரியிறைத்த ஓவ்வொரு கண்ணீர் துளிகளும் என் முன்னால் இன்று கோர்வையாகி வரிசையாகக் கிடக்கின்றன. இவை அனைத்தும் அன்றும் பதில் தேடும் படலத்தில் காத்திருப்புக் களைச் செய்திருந்தன. காத்திருப்புக்கள் எல்லாம் இன்று என் முன்னால் காட்சிகளாகிக் காணப்பட்டது. இறந்த முதியவர் ஏதோ ஒலியெழுப்புவது போல என்னுள் அசரீயாகிக் கொண்டது.

"ஐயா! வணக்கம் என்னட்டை தேடி வந்திட்டங்கள். நான் உயிரோட வாழப்பட்டபாடு உங்களுக்குத் தெரியும் உங்களுக்கு நான் நன்றிக் கடன் பட்டனான். என்னை இந்த பாசாங்கு காரர்களிடமிருந்தும் காப்பாற்றுங்கோ..." அந்த இறந்த முதியவரின் அங்பு நிறைந்த இருதயம் மௌனமாக அழுது இரந்து கொள்வது என்னுள் ஒலிப்பதிவாகிக் கொள்கின்றது.

நானும் மௌனமாக அழுதவாறு சுற்றும் முற்றும் பார்க்கின்றேன். கண்கள் கண்ணீரை கொட்ட மறுத்து நிற்க வாய் பிளந்தவரின் அழுகைகள் மட்டும் ஆர்ப்பரித்து நின்று கொள்கின்றது. சுதந்திரமான சிந்தனைகளைத் தேடி எனது பயணத்தின் பார்வை ஓடிக்கொள்கிறது.

அந்திப் பொழுதின் சாயல்கள் ஆங்காங்கே கோலமிட்டுக் கிடந்தன. இயற்கையின் சீற்றத் தில் இறுமாந்து கிடந்த தாவரங்கள் தங்களது இலைகளைப் பொலபொல வென்கொட்டித்தீர்த்தன. கொட்டிய மழையில் நிறைந்து கிடந்த வெள்ளம் மண்ணினுள் மரணித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது. நான் இந்த இல்லத்திற்கு வந்து ஒரு வருடம் என்பதை நாட்காட்டியின் பக்கங்கள் பறைசாற்று கின்றன. 10.01.2013 நாளின் இறுதி இருபத்து நான்கு மணித்தியாலங்கள் கடந்து கொள்கின்றன.

இல்லத்தின் வைத்தியர் புன்முறுவலுடன் வரவேற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றார். "பொலீஸ் கந்தையா கெதியில் போப்போறார்." சொல்லிக் கொண்டே வந்தமர்கின்றார். நான் அவரை பாத்திட்டு வாறன். "அவர் சைகை மொழியில் வழைமை போல் சோடாவைத் தருமாறு கேட்டார். கொடுத்து விட்டு வருகின்றேன்." எனத் தாதியும் கூறிக்கொண்டார். சற்று நேரத்தில் அவர் இறந்த செய்தி இல்லத்தை நிறைத்துக் கொள்கின்றது. அனைவரும் மௌன அஞ்சலிக்காக எழுந்து கொள்கின்றார்கள்.

மௌனித்துக் கிடந்த அவரது அறையில் இருந்த முதியவர்களின் கண்களில் கண்ணீர்த்துளிகள் பனித்துக் கொள்கின்றன. இல்லத்தின் வரலாற்றில் (1954இலிருந்து) இன்று தான் அதி கூடிய வயதுடைய முதியவர் இறந்தநாள். இங்கு வந்து எட்டு வருடங்களை நிறைத்துக் கொண்ட இவர் தனது 96 வயதில் மரணமடைந்துள்ளார். தனது இடத்தை மிகத்தூய்மையாக வைத்திருந்த மைக்காக பல தடவை பரிசில்களைப் பெற்றவர். இறுதிவரை நடமாடியவர். இவரது இந்த நிலைக்கு அவருள் இருந்த மகிழ்ச்சி தான் காரணமாகத் தெரிந்தது. அத்தோடு எந்தநேரமும் சோடா அருந்துபவர். தனது உயிர் போகும் தருவாயிலும் சோடா கேட்டவர். "கலோரி கூடிய சோடா இவரை இயக்கியுள் எது." என அவரது

நண்பர்கள் கூறிய வார்த்தை என்னுள் இப்போது எட்டிப் பார்க்கின்றது.

"திருமணமாகாமல் ஒண்டியாக வாழ்வதில் நிம்மதி யைக் கண்டேன்." என என்னிடம் அடிக்கடி கூறினார். இந்து முறைப்படி சமயக் கிரியைகளுடன் தன்னை அடக்கம் செய்யும் மாறும் அவரின் கோவையில் ஒரு கடிதம் வரையப்பட்டுக் கிடந்தது. முன்பு வேலை செய்த தியாகி அறக்கொடை நிறுவனம் மூலம் இதற்கான ஏற்பாட்டை செய்த கடிதமும் காணப்பட்டது. சேவையின் பக்கங்களுள் அவரது உறவுகளின் விபரங்களை விலாவாரியாகத் தேடுகிறேன். ஒருவரும் அகப்படவில்லை. யாருமற்ற வர் என்ற வசனம் மட்டும் பெரிதாகத் தெரிந்தது.

இலங்கை ஐனாதிபதியின் படத்தைத் தனது தலைமாட்டில் வைத்து இங்கு வருபவர் களின் தனிக்கவனத்தை ஈர்த்தவர். இறுதிவரை ஒரு மினி நூலகத்தை தன்னைச் சூழ அவரது கட்டிலின் அருகாமையில் கிடந்த மேசையில் ஏற்படுத் தியவர் அயலில் வாழ்ந்த முதியவர்களுக்கு கூட இடையூறு செய்யாமல் வாழ்ந்த அற்புதமான மனிதப் பிறவி. திருப்தியில் வாழ்ந்தவர். இதனால் முதிர்ச்சியிலும் மகிழ்வாக வாழ்ந்தார். மகிழ்வின் உச்சமும் குறை காணாத மனப்போக்கும் இவரின் ஆயுள் நீடிப்பிற்கு வழிகோலியது. எனது எண்ணங்களிற்கு இடை வெளி வழங்கியபடி நிமிர்கின்றேன்.

கிரியைகள் நடாத்துவதற்காக ஐயர் வந்துள்ளார். ஏற்பாடுகள் கூடாக முனைப்படை கின்றன. வழைமையான ஏற்பாடுகளின் நகர்வுகளின் தோற்றங்கள் பரிணமித்துக் கொள்கின்றன. உரிய கெளரவத்துடன் இந்த

களின் இரச்சல் எனது எண்ணங்களை
மற்றுப்புள்ளியாக்கியது.

முதிய
வரின் ஊர்
வலம் நகர்
கின்றது.

அமைதியாக
வாழ்ந்த மனிதனுக்கு
அனைவரும் வழி விட்டு
நின்றனர். மழையில்
சிலிரத்துக் கிடந்த பூ மரங்
கள் பாதையில் பூக்களை உதிர்ந்து
விட்டன. ஏ 9 வீதியின் வாகனங்

விழியும் வரை தெரிவதீல்லை
கண்டது கனவு என்று.
வாழ்க்கையையும் அப்படித் தான்.
முதியும் வரை தெரிவதீல்லை.
வாழ்வது எப்படி என்று ...

வாசகங்கள் என்னுள் ஒவ்வொன்றாக
இறங்கிக் கொள்கின்றன. நின்ற முதியவர்களின்
கண்களில் கண்ணீர் முத்துக்களாகி மண்ணில்
விழி மறுத்து நிற்கின்றன. இறுதிப் பயணத்தின்
தேடலில் இதயம் கனத்துக் கொள்கின்றது.

கா வைக்கதிவரவன் பிறப்பினில் வரண ஜாலங்கள் வானத்தில் சூரைகளில் சித்திரமாகிக் கொண்டிருந்தன. முதிய வர்களின் உலாவுதல்கள் ஆங்காங்கே காட்சிகளாகிக் கொண்டிருந்தன. காகம் ஒன்று நீர்க்குழாயில் வாயை வைத்து நீரை உறுஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்களை அகல விரித்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த முதியவர் ஒருவரின் தோற்றம் என்கண்களுக்குள் இருக்கை போட்டு அமர்ந்து கொள்கின்றது. அந்த அம்மாவின் அருகில்சென்று அமர்கின்றேன். இன்று வெள்ளிக்கிழமையாதலால் பிள்ளையார் ஆலயத்தின் மணி ஒலி காற்றில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அம்மா என்னை நோக்கி வரவேற்றுக் கொண்டு இருக்களாலும் கரம் கூப்பி "வணக்கம்" தெரிவிக்கின்றார். வார்த்தைகள் வாஞ்சையுடன் வெளிவருகின்றன.

தம்பி! நான் படித்த காலத்தில் காகம் கொஞ்சமாய் இருந்த தண்ணீரை குடிக்கிறதுக்கு பானைக்குள் கல்லுகளை போட்டு, பிறகு கீழே இருக்கிற தண்ணீர் குடத்தின் வாய் உயரத்தில் வரகாகம் தன் தாகம் தீர்ந்ததாம் என்ற கதை தெரிந்தது தானே. இப்ப பூட்டி இருக்கிற பைப்பில் அலகை வைத்து காகம் தண்ணீர் குடிக்குது, கூறிக்கொண்டு கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டார். என்ற மகனைப் படிப்பிக்க பட்டகஷ்டம் என்டா சொல்லேலாது தம்பி. தலையில் குசவு பிட்டியில் இருந்து பானையைச் சுமந்து கொண்டு வந்து, வித்து காசு சம்பாரிச்சன். நான் கஷ்டப் படுறத ஒரு நாள் மகன் கண்டு அழுதிட்டு, முற்றத்தில் போட்டு எல்லாப் பானையையும் உடைச்சான். அண்டையில் இருந்து இந்தத் தொழிலை விட்டன். அதற்குப் பிறகு மகனே உழைச்சு உழைச்சு படிக்கத் தொடங்கிட்டான். இப்ப வெண்டால் காசுக்குப் பெரிய கஷ்டப் படுகிறதா இல்லை. பொய் பிரளைய சொல்லி யெண்டாலும் மாறிச் சாரி செய்திட்டு வேண்டின

கடனையும் குடுக்கிறதில்லை. அந்தக் காலத்தில் கொஞ்சக்காசில சீவிக்கலாம். இப்ப எண்டால் ஒண்டும் ஏலாது. வாழ்க்கையைச் சலித்துக் கொண்டார். அந்தக் காலத்தில் இந்த குள்ளப் புத்தியள் இருக்கேல்ல. மனுசனை மனுசனாக மதிச்சாங்கள். இப்ப வயதுசு போனது களை மதிக்காத நிலையால் தான் இந்தச் சீரழிவுகள் எல்லாம் நடக்குதுதம்பி.

"நாங்கள் மற்றவன்ர கதையைக் கேக்கிறமோ? இல்லையே; மேதாவி மாதிரி இருக்கிறம். முதியவர்களின்ர முகத்தில் முழிச்சுக் கொண்டு அந்தக் காலத்தில் காலையில் எழும் புவம். இண்டைக்கு உதெல்லாம் கேட்டா சிரிச்சு மருப்பினம். நான் அப்பு, ஆச்சி வளர்த்த வழப் பாலதான் என்ற பிள்ளையளையும் பொறுப்பாய் வளர்த்தன். அப்படி மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் இருந்தது. ம!... இப்ப இதையெல்லாம் எங்க தேடுறது.... நீண்ட ஒரு பெருமூச்சு அவ்விடத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

என் எண்ணங்கள் முதியோர் இல்ல வளாகத்தைச் சுற்றி இறக்கைகள் முளைத்துப் பறந்து கொண்டிருந்தன. வாகைமரத்தின் அரவணைப்பில் நின்று கொண்டிருந்த தென்றல் மெதுவாக அனைவரின் உணர்வுகளையும் வருடிக் கொண்டது. இல்ல வைத்தியரின் வருகையின் தோற்றக் காட்சி தெளிவாகிக் கொண்டிருந்தது. படுத்த படுக்கையில் பல நாட்களாக இருந்த முதியவர் ஒருவரின் மரணச் செய்தி வைத்தியரால் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. இயற்கையின் காட்சிகளில் அலங்கரிப்புக் களின் மத்தியில் விரிந்து கிடந்த தோற்றம்

இப்
 போது
 அலங்கோல
 மாக மாறிக்
 கொள்கின்றது.
 கவலைகளின் படை
 யெடுப்புக்களில் அந்த
 இடம் உருக்குலைக்
 கப்படுகின்றது. இப்
 போது மரணத்தின்
 பயத்தில் எண்ணங்கள் நீர்த்
 துப் போகின்றன. என்னுடன்
 இருந்த முதியவரின் உதடுகள் ஒரு
 முறை வரண்டு போகின்றது. தன்னை
 சுதாகரித்துக் கொண்டவர் ஊன்று
 கோலுடன் எழுந்து கொள்கின்றார். அவரது
 பார்வைகள் என்னுள் இறந்த முதியவரின்
 வாழ் வியல் கோலங்களை இரைமீட்டுக்
 கொண்டன.

ஏற்தாழ ஐந்து வருட முதியோர் இல்லவாழ்க்கையில் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டவர். உறவுகள் என வருவதற்கு யாரும் இவருக்கு இருக்கவில்லை. முகம் காட்ட மறுத்த மனிதர்களைக் கூட நினைத்து நினைத்து அழுதிருக்கின்றார். "வாழும் காலத்தில் முடிந்ததைச் செய்வோம்" என்பதில் வெராக்கியமாக இருந்த வர் முதியோரின் ஆன்மீகச் சுற்றுலாக்களில் முன்வரிசையில் தன்னை நிலைப்படுத்தியவர். என்னுள் ஊர்வலமாகிய உணர்வுகள் இப்போது பகிஷ்கரிப்பில் குதித்துக் கொள்கின்றனர். இரு மனிதர்கள் தங்களை அடையாளப் படுத்திக் கொண்டு தயங்கித் தயங்கி உள்வருகின்றார்கள். அவர்களது புதுவரவு புதுமையாக இருந்தது. நானும் ஆவலுடன் வரவேற்றுக் கொள் கின்றேன். வெட்கத்துடன் நானிக் கோணிய வாறு "நாங்கள் இறந்தவரின் தூரத்து உறவினர் கள்" என அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள். "எங்களிடம் வசதிகள் இல்லை. இங்கேயே எல்லாவற்றையும் நின்று செய்கின்றோம்" இறுதி மரண ஊர்வலத்தில் பங்கேற்க வந்த இருவரும் தயாராகின்

றார்கள். "வந்தவரில் ஒருவர் இறந்த முதியவரின் மகன்" என்ற இச் செய்தி ஒன்று எனக்கு உறுதிப்படுத்து கின்றது. மகன்தான் என அறி முகப்படுத்த மறந்தவரின் மனநிலை என்னுள் 'பகீர்' என்ற அதிர்வலையைப் பிறப்பித்தது. நானும் அவரை நெருங்கிக் கொள்கின்றேன். அவரது வேதனைகளும், வெட்கங்களும் அவரையார் என்பதை அடையாளப்படுத்தி நின்று கொண்டிருந்தன.

"ஐயா" நான் கூலித் தொழில் செய்கின்றேன். எனக்கு மிகுந்த வறுமை, நான் தவறு செய்திட்டன். என்கு தெரியுது. என் தந்தையையும் நான் சரியாகப் பாக்கேல். "எனக்கூறிக் கொண்டே கண்களை முடிக்கொண்டார். நேரிடையாக அவரால் ஓத்துக் கொள்ள முடிய வில்லை. வெட்கம் அவர் முன்னால் திரை போட்டு அமர்ந்து கொண்டது.

முதியோர் பலருக்கு சினைல் டெமன் சியா என்னும் மாறாட்ட நிலை ஏற்படுகிறது. இவர்களால் மற்றவர்களுக் கூட அசோகரியங்கள் ஏற்படலாம் ஆனால் நாம் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சடுதியாக இறந்த முதியவரின் தோற்று நிலை என்னுள் கீறலாகிக் கொண்டது. அந்தக் கீறலிலும் சமூன்று கொண்டிருந்த அவரது கண்கள் இன்று அசையமறுத்துக் காணப்பட்டது. விழிமடல்கள் விரல்களால் அழுத்தப்படுகின்றன.

"நரைத்தவனுக்கு முன்பாக எழுந்து முதிர்வயதானவரின் முகத்தை கணம் பண்ணி உன் கிறைவனுக்கு நீ பயப்படுவாயாக...""

என் உதடுகள் வார்த்தைகளை நனைத்துக் கொண்டன. மகனாக நின்று மகன் என்று சொல்ல முடியாமல் வெக்கித்துப் போன ஆத்மாவின் நடமாற்றம் இறுதிக் கிரியைகளில் இறுதியில் அமர்ந்து போயிருந்தது. இறந்த தந்தையின் ஆத்மா மகனைக் கண்ட மகிழ்வில் குதுகலிப்பது போல என் மனக் கண் முன்னால் பிரமை ஒன்று பிறப்பெடுத்துக் கொண்டது. இறந்த முதியவரின் மகனின் கண்ணீர்த் துளி ஒன்று என் முன்னால் விழுந்து சிதறிக் கொண்டது. அடுத்த பயணத்தில் மீண்டும் சந்திப்போம்.

6 ஸ்னங்கள் சிறுகட்ட, உள்ளங்கள் ஏங்கி அழி, ஒங்கி ஓலித்த அந்த முதுமையின் குரல் என்னுள் ஊர்ந்து உணர்வுகளாகியது 'சில்' என்ற காற்று ஒன்று அகோரமாகச் சீண்டி விட்டுப் பறந்து சென்றது. முதுமையின் கீறல்கள் முகத்தில் பரிசாகிக் கிடக்க அங்குமிங்குமாக நின்ற முதியோர்களில் ஒரு வரின் குரல் கணீர் என்று காதினுள் பாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டது. "பசி, பிணி, முப்பு எல்லோருக்கும் சொந்தம், ஆனால் பசியில் லாத இடம் இதுதான்ராப்பா" குடாகிய குரல் கனத்த வார்த்தைகள் பரிமாறி என் காதில் விழுந்தன. குரலில் இடத்தைக் குறிவைத்த எனது கண்கள் படுத்த படுக்கையில் கிடந்த அம்மாவின் குழு வில்குளமாகியது.

உறவுகளைத் தொலைத்து உணர்வுகளை அறுத்து, துயரங்களால் பருந்து உழன்று கொண்டிருக்கும் அந்தப் பிறவியின் அந்தக் மரணப் படுக்கை கோலம் என் மனதை உலுக்கியது. நன் கொடை முகாமைத்துவக் குழு நிதியில் அடக்கம் செய்யப்படவுள்ள அந்த மனித உடலைச் சுற்றி சுறுசுறுப்பாக உத்தியோகத்தர்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கண்கள் மேலும் கீழும் ஓடியோடி உழன்று கொண்டிருந்தது. பிள்ளைகள், உறவுகள் எல்லாம் இன்று பறந்தோடிவிட்டன. மரணப் படுக்கையிலும் உத்தியோகத்தர்களின் பெயர் களை உச்சரித்த அந்த அம்மாவின் உதடுகள் அவர்களின் கைகளை முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தன. அந்த நன்றிக்காக அந்த மனித உடலின் உணர்வுகள் உருமாறிக் கொண்டிருந்தன.

கணவனின் மறைவுடனும், மருமக்களின் வரவுடனும் குழந்த துன்பங்கள் முதியோர் இல்லம் வரை அந்த முதியவரை துரத்தி வந்து விட்டது. சகலவைப்புச் செப்புக்களையும் ஏப்பம் விட்ட குடும்பம் இன்று மரணச் செய்திக்காக தொலைபேசியின் மறுமுனையில் தவம் கிடக்கின்றது. உறவுகளை மீள் பிரசவம் செய்து

மரணித்ததும் இல்லத் திலேயே மரண ஊர் வலம் நடாத்த அனுமதி கேட்டு அலறும் தொலைபேசி அழைப்புக்கள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அத்தியட்சகரின் பதிலுக்காக தவம் கிடந்த தொலைபேசிகள் ஆவேசமாக முழங்கித் தீர்த்தன. இல்லத்திற்கு வந்ததும் உயிரோடு உள்ள போது எடிப்பார்க்காத இவர்கள் மரணக் கோலம் காணத் துடியாய்த் துடிக்கின்றனர். வாழும் ஒவ்வொரு கணமும் நிம்மதியைத் தேடிய இந்த உயிர் இன்று புறப்படத் தயாராகின்றது. மறைந்து போன வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கோலமும் கல்லறையில் இருந்து எழுந்து வந்துகொண்டிருந்தது. படுக்கையில் இருந்தவரின் இதயத்தின் ஒலி சுரம்மாறிக் கொண்டது.

"இந்த மனுசி போய்ச் சேராதாம். கோயில் குளத்திற்கும் போகேலாது, கட்டிக் காத்தெல்லே கிடக்க வேண்டியிருக்கு" உறவு ஒன்றின் குரல் ஒங்காரமாக உதித்தது. "இந்த மனுசீன் கடன் களை அங்கனேக்கயே செய்ய வேணும்" இன் னொருவர் போட்டியாய் உறுமித்தீர்த்தார்.

அன்புடன் உணவைப் பரிமாறி, தலைவாரி விட்டு, நகம் வெட்டி விட்டு, குளிப் பாட்டி உடை மாற்றி விட்டு அன்பைப் பரிமாறிய உத்தி யோகத்தர்கள் மட்டும் வெறிச் சோடிய பார்வையில் அந்த அம்மாவைப் பார்த்தனர். உட்சென்ற காற்று வெளியேறுவதற்காக உடலினுள் யுத்தம் புரிந்து கொண்டிருந்தது. இல்லத்தின் மணியோசை காற்றில் மிதக்கத் தொடங்கியது. மேல் நோக்கி உயர்ந்த உடம்பு தொப் என்று கீழ் நோக்கி விழுந்தது. வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த வெற்றிக் களிப்பில்

கழுகுகளாக அல்லவா மாறிவிட்டார்கள். எனது கரங்கள் கோவைகளின் பக்கங்களைப் புரட்டிக் கொண்டது.

உதடு
கள் புன்
முறுவல் பூத்
துக்கிடந்தன.

மரணித்த உடல்
காவு கொள்ளத் தயா
ராகின்றது. தொலை
பேசியின் அலறல் மீண்
டும் தொடாங்கியது.

"அம்மாவின் உடல் வேண்
டும் எங்களுக்கு" அதட்டும் குர
லில் ஓலிச்சத்தம். "நீங்கள் யார்?"
என்றதும் உறவுகளின் பெயர்ப் பட்டி
யல் நீண்டு சென்றது. அப்பாடி! இவ்வளவு
உறவினர்கள் இந்தப் பூமியில் இருக்க இந்த
அம்மா இவ்வளவு நாளும் இங்க வேதனைப்
பட்டாரா? "இவ் வளவு பேரும் இருந்ததனால்
தான் அவர் இப்படி வேதனைப்பட்டார் போல"
அசார்த்தியாக எனக்குள் ஒரு குரல் ஓலித்தது ஓய்ந்து.
மனம் இல்லாத இவர்கள் இன்று பினம் திண்ணிக்

"நான் மரணித்ததும் உடலை மருத்து
பீடத்திற்கு வழங்குங்கள்" என்ற அந்த மனிதனின்
எழுத்துக்கள் உயிருட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. மறுமுனையின் தொலைபேசி அழைப்புக்கள்
மெளனித்துக் கொண்டன. இருபது மருத்துவனை
உருவாக்கப் போகும் மகிழ்வில் அந்த மனிதம்,
மருத்துவபீடத்தில் புனிதமாகிக் கொண்டது.

உறவுகளைப் புதுப்பித்து புனர்வாழ்வு
பெற விரும்பியவர்கள் இன்று புறமுதுகிட்டு
வெட்கித்துக் காத்துக் கிடந்தனர்.

"கற்றோராய் இருந்து சிறந்திட பெற்றோரை
மதித்திடுவோம்"

என்ற வாசகங்கள் என்னுள் இறங்கிச்
சென்று உறங்கிக் கொள்ள இடம் தேடிக் கொண்டன. அடுத்த முதியவருக்கு உதவி கோரிய அழைப்பு
ஒன்று என்னை நோக்கி அடியெடுத்து வைத்தது.

கா

லைக் கதிரவனின் கதிர்வீச்சில் சிலிர்த்துப் போய் நின்ற விதம் விதமான செவ்வரத்தம் பூக்கள் அங்கு மிங்கும் தலையசைத்தபடி நின்றன. பூவாளி யினால் தண்ணீரை இறைத்தபடி நின்ற முதிய வரின் புன்முறுவல் என்னை ஈர்த்தது. பெரிய ஒரு சந்தணப் பொட்டும், மூன்று குறி களில் திருநீரும் பளிச்சென்று அவர் நெற்றியில் மின்னியது. காதில் சொருகியிருந்த வெள்ளை நிற தேமாப்பு காற்றில் அசைந்தபடி இருந்தது. "தம்பி இன்டைக்கு என்ற மனுசி உயிருக்கு போராடிக் கொண்டிருக்கின்றா. கோவிலுக்கு போட்டு வந்து நிக்கிறன். பலாலி தான் தம்பி எங்கட இடம். வெளிக்கிட்டு கன காலமாகிட்டுது. மகன் யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரி யில டொக்டர், பிரச்சனையில வெளிக்கிட்டவர். கனடாவில இப்ப இருக்கிறார்" ம! நீண்ட ஒரு பெருமூச்சுடன் பூங்காவினுள் இருந்த வாங்கின் மேல் அமர்கின்றார்.

பார்வையால் நோக்கிய அவர் மீண்டும் தொடர்ந்தார். "என்ற மகனுக்கு நான் தான் கலியாணம் பேசினான். எங்கட ஊர்ப்பிள்ளை, ரொம்பக் கஷ்டம். சீதனம் ஒன்றும் தேவையில்ல, குறிப்பை மட்டும் தாருங்கோ" என்று வாங்கிப் பார்த்தன். வாங்கேக்குள்ளையே நினைச்சன் குறிப்பு நல்ல பொருத்தம், மகனைக் கேட்டன், அப்பா நீங்க சொன்னா சரி என்றார். பிள்ளையை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி கலியாணமும் முடிஞ் சது தம்பி! இப்பவும் மாமா எண்டா தேன் ஒழுகும் அப்படிப் பாசம் நல்ல பிள்ளை குடும்பம் சந்தோசமாயிருக்கினம் என்னையும் வரட்டு மாம். எனக்கு எள்ளளவும் விருப்பம் இல்லை.

ஊருல தோட்டத்தோட கிடந்து எத்தன பயிர்க்கொடியை வைச்சிருப்பம். இன்டைக்கு எல்லாம் நாசமாய்ப்போச்சது அந்த செல்வாக்கை சொல்லோலாது மோன. அப்படி காச பிழங்கிச்சது, அந்தத் தண்ணீயை குடிச்சாலே பசியெல்லாம் போயிடும் கண்டியளோ. மரவள்ளிக்

கிழங்கு, அந்த செம் பாட்டு மண்ணிலை அந்த மாதிரி விளைஞ் சிருக்கும். இன்டைக்கு எல்லாம் கனவுமாதிரிக் கிடக்குது. மகன் நல்லாப் படிச்சார் இதனால் நானும் தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறன். தேடி எடுத்த மருமகனும் நல்லா வாய்ச்சுப் போச்சு. அதனால் நாங்கள் ஊசாடித் திரிகிறம். என்ற மனுசியை இங்க இருக்கிற உத்தி யோகத்தர்கள் நல்லாப் பாக்கினம் வீட்டில் கூட இப்படியில்லை. இப்ப நான் கவலை தெரியாம இங்கை இருக்கிறன். என அவரது வார்த்தைகள் முற்றுப் புள்ளியாகின்றன. "ஜயா அவசரமாக வாங்கோ" இல்லத் தாதி ஓடி வருகின்றார். இதுவரை என் னோடு உரையாடிய அம் முதியவர் இதயத்தைப் பலமாகப் பொத்திப் பிடித்தபடி மனைவியின் விடுதியை நோக்கி ஒடுகின்றார். மனைவியின் உடல் வேதனையில் அங்குமிங்கும் அசைந்தது.

'அப்பா, நான் போகப்போறன் மகன்ர சந்தோசத்தையும் பார்க்காமப் போறன். நீங்கள் சந்தோசமாக நானிருந்த இடத்திலேயே இருங்கோ. நானும்... அவனைக் கேட்டதாய்... வார்த்தைகள் மரணிக்கத் தொடங்கின தேவாரங்களை அந்த முதியவரின் உதடுகள் உச்சரித்துத் தீர்த்தன. மெளனமாக அவரது இதயமும் அழுது தீர்த்தது.

கணவனும், மனைவியுமாக முதியோர் இல்லத்தில் வாழ்ந்து இன்று மனைவியை இழந்த நிலையில் அந்த முதியவரின் உடல் விம்மித் தணிந்தது. மனைவியிருந்த இடத்திலேயே தானும் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் வலுவாக வேறுன்றியது. அன்று விடுதிகளில் இருந்த அனைவரும் எழுந்து நிற்கின்றனர். வழைமை போன்று அனைவரும் எழுந்து

நின்று
மெளன
அஞ்சலி
செலுத்துமாறு
அறிவிக்கப்படுகின்
றது.

பிரேத அறையை நோக்கி அந்த முதிய வரின் உடல் பயணிக் கின்றது. திருமண வாழ்க்கையின் நாற்பத்து இரண்டு வருடங்களில் உருக்குலையாதிருந்த திருமண உறவு இன்று விரிசலாகி உடைந்து சிதறியது. "அப்பா" அம்மாவுக்காக என்னால் அழமுடியவில்லை. அந்தளவிற்கு நான் உங்களைப்பிரிந்த காலம் முதல் அழுது தீர்த்து விட்டேன் அம்மாவின் இறுதிக் கடன் களை கூட நான் செய்ய முடியாததையிட்டு கலங்கி அழுகின் ரேன் அம்மாவைப் பார்க்க நான் வந்து கொண்டிருக்கின்றேன். என் தாயின் உடலின்மேல் விழுந்து அழுதால் கூட என் மனம் இனி ஆறாது. வர நினைத்தும் வரமுடியாது இருந்த நான் இன்று என்ன நடந்தாலும் வர நினைத்து விட்டேன். இரண்டு நாட்கள் நான் வரும் வரை எனக்காக என் தாயை வைத்திருங்கள்" மகனின் புலம்பல் தொடர்ந்தது. தொலைபேசியில் வார்த்தைகள் வெடித்துச் சிதறியது.

கண்ணீர் எல்லாம் வெந்நீராக அந்தக் காட்சி நகர்ந்தது. முதியவரின் சட்டையெல்லாம் தொப்பையாக நனைந்தது. என்னைப் பார்த்து இலேசாக கையை அசைக்கின்றார். ஆடிப்போன அவரது மனதின் தோற்றும் கைகளில் தெரிந்தது.

சோகங்களை விரட்டியடிக்கும் பணியில் ஓலி பெருக்கி இணைந்து கொள்கின்றது.

"அற்புதமான இன்றைய நாளில் அன்புறை அர்ப்பணீப்புறை பணியாற்றி! உன்னதமான சேவையில் உயர்ந்து! இல்லத்தீன் சிறப்பை வளர்த்து! இனிதான் நாளாக நிறைந்து! இன்றைய பணியில் கிணைந்திடுவோம்!"

அரச முதியோர் இல்லத்தீன் காலை வேளையின் உறுதியிறை இல்ல அலுவலகப் பணியாளரால் ஓலிபெருக்கியினால் அறிவிக்கப்பட பணியாளர்களின் சேவை மீண்டும் உயிருட்டப்படுகிறது. மகனின் வருகையில் மகிழ்ந்த முதியவரின் நடை வீறு கொள்கின்றது. முதியோர் களின் நலனுக்காகவும், சுகமான முதுமையடைதலுக்காவும் சில துணுக்குகள் கொண்ட காகிதத்தாள் ஒன்று முதியவரின் சட்டைப் பையில் இருந்து காற்றில் பறந்து வந்து என் கால்களுக்குள் சிக்கிக்கொண்டது.

"குரியநமஸ்காரம், தியானம், அரைமணிநேர மெதுவான நடை, சீனி, தேயிலை 4 கரண்டி, உப்பு 5 கிராம், குருதியமுக்கம் 140 - 160 வரை பேணி கடைப்பிடித்தால் முதுமை புதுமையாகும். பாரிசவாதம் கூட வராது. துணுக்கின் சாராம்சம் 'நச்' என்று என் மூளையில் பதிவாகிக் கொண்டது. இப்பொழுது விரைந்து வந்த ஓட்டோ ஒன்று இல்ல வாசலில் மூச்சடைத்து நின்று கொள்கிறது. ஒரு டெனிம் ரவுசர் அணிந்த படி உருவும் ஒன்று இறங்கிக் கொள்கின்றது. மகனின் வரவுக்காகக் காத்திருந்த தந்தை ஓடிச் சென்று உன் அம்மா எங்களை விட்டுப் போய் விட்டார் என் வாய் விட்டு அழுதபடி கட்டி அணைத்துக் கொள்கிறார்.

மகனின் கண்களில் சோகங்கள் நிறைந்து கண்ணீராக உருமாறிக் கொண்டிருக்கத் தாயின் உடல் இறுதிப் பயணத்திற்குச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது. இறுதி ஊர்வலக் காட்சி இப்போது என் எண்ணங்களை வட்டமிட்டபடி புள்ளியாகிக் கொள்கின்றது.

காலை வேளையில் வர்ணஜாலங் கள் முதியோர் இல்லத்தை நிறைத்து நின்றன. இளம் வெய்யிலின் ஊடருப்பின் நடுவே தென்றல்க் காற்றின் இங்கித அரவணைப்பு பிறந்து நின்றது. காலத்தின் கட்டளை உறுதிப்படுத்தும் பிரமாண் டமான வாகை மரத்தின் கொப்புக்கள் கிறிஸ்தவ ஆலயத் திற்கு குடையாகிக் கிடந்தன. சாய்மனைக் கதிரையில் படுத்திருந்த முதியவரின் முகம் மகிழ் வில் மலர்ந்து கொண்டிருந்தது. அருகில் சென்று பேச்சுக் கொடுக்கின்றேன். இருகரங்களைக் குவித்து வணக்கம் செலுத்தியவர் தனது இரசனையின் வெளிப்பாட்டை விபரித்துக் கொள்கின்றார்.

இவை ஒரே குடும்பத்தை சேர்ந்த எட்டு அணில்கள், அப்பா, அம்மா, தம்பி, தங்கை, மாமா, மாமி, மச்சான், மச்சாள் உறவுமுறைகளுடன் அவற்றை விபரித்துக் கூறிக்கொண்டிருக்கையில் மரத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்டிருந்த பான்துண்டுகள் உண்பதற்காக அவை வந்து கொண்டிருந்தன. இரண்டு வருடமாக இந்த அணில்களை வளர்த்து வருகின்றேன். "அவரின் கைகளிலும், தோள்களிலும் ஏறி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. சகல உறவுகளையும் தொலைத் தீவையில் இன்று தன்னை மகிழ்விப்பதற்காக அப் பிராணி களிடையே உறவு முறைகளை ஏற்படுத்தி தன் மனதை அவர் மாற்றிய விதம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. நரைத்த முடிகள் மகிழ்வில் சிலிர்த்துக் கொண்டன. முதியவரின் உதடுகள் மகிழ்ச்சிக் களிப்பில் சிரிப்பலைகளை உதிர்த்துக் கொண்டன." இயற்கையில் வாழும் பிராணிகளை தனது உறவாய் நினைத்து வாழ முற்படும் அம் முதியவர் என் மனதில் உயர்வாய்த் தெரிய என் அலுவலக அறைநோக்கிநடக்கின்றேன்...

நான் கடமையில் மூழ்கியிருந்த போது முதியோர் இல்லத்தின் வாசலில் ஹயஸ் வாகனம் உறுமியபடி வந்து தனது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டது. நீண்ட காலமாகப் படுத்த படுக்கை

யில்க் கிடந்த இன் னொரு முதியவர் சிகிச்சைகள் முற்றுப் பெற்ற நிலையில் வைத்தியசாலையில் இருந்து அழைத்து வரப்பட்டிருந்தார். மருத்துவம் பயனளிக்காத நிலையில் மரணத்தின் நாட்கள் எண்ணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சூழலில், அவரின் மீள்வருகை என உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. பருத்த உடலின் உபாதை வேதனைகள் - அவரது மரணப்படுக்கையை கொடுர மாக்கிக் கிடந்தது. சாப்பாடுகள் ஊட்டு வதும், குளிக்கவைப்பதும் அவருக்குச் செய்வதற்காக உத்தியோகத்தாக்கள் பெரிதும் சிரமப்பட்டிருந்தனர். இரண்டுக்கு மேற்பட்வர்களின் உதவிகள் அவரைப் பராமரிக்கத் தேவைப்பட்டன. உறவினர்களும் வருவதில்லை. அனைவரும் தாங்களாகவே காணாமற்போனோர் பட்டியலில் வலுக்கட்டாமாக இணைந்து விட்டார்கள். உறவுகளின் இருட்டடிப்புக்கள் தாராளமாகிக் கிடந்தன. இறதி நேரத்திலும் இந்த முதியவர் தன் உறவுகளுக்காக காத்திருப்புக்களை செய்திருந்தார். காத்திருப்புக்கள் எல்லாம் பாத்திருப்புக்களாகவே எஞ்சியிருந்தன. அவரது உதடுகள் விரிந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன. சத்தங்கள் எல்லாம் மரணித்துவிட்டன. அவரது குடும்ப உறவுகளை தேடுவது மட்டும் புரிந்து கொண்டது. துன்பங்களின் உச்சக்கட்டத்தில், உறவுகளின் வருகைக் காகக்காத்துக் கிடக்கும் ஆத்மாவின் ராகங்கள் எங்கும் வியாபித்துக் கொண்டன. எந்த மொழியும், எந்த இனமும், எந்த மதமும் சாராமல் உலகிற்கு வந்த ஆத்மா மரணப்படுக்கையில் தனது ஆரம்ப வருகையைப் போன்று இறுதிப் பயணத்திலும் காணப்பட்டது. இனம், மொழி, மதத்தில் அடிப்பட்டு, இடிபட்டு, நெரி பட்டு இப்போது உணர்வற்று, வகையற்றுக் காணப்படும் தவித்த நிலைமை! மனிதப்

பிறப்
 பின் தத்
 துவம் இப்
 போது தனிமை
 யாகிக் கொண்டு.
 ஸ்ரெச்சரில்
 கால்கள், கைகளை
 சுதந்திரமாக நீட்டிய
 படி கிடந்த அந்த மனித
 உருவத்தில், முதுமையின்
 சாயல்கள் மறைந்து குழந்தைப்
 பருவத்தின் தோற்றம் படர்ந்து
 கொண்டது. "என்னவாம்?" முதியவர்
 ஒருவர் ஊன்று கோலுடன் ஒலி
 யெழுப்பியபடி விரெந்து வருகின்றார்.

"எட்டு வருடத்தை முதியோர் இல்லத்
 தில் வாழ்ந்து கழித்தவர். உறவுகளை தேடித்
 தேடியே களைத்துப் போனவர். கடைசி மட்டும்
 துன்பங்களை நிலையாக வைப்பில் வைத்துக்
 கொண்டவர்..." வந்த முதியவரின் பார்வை
 களில் கனதியான செய்திகள் தொக்கி நின்று
 கொண்டிருந்தன. "இவை என்ற ஊர்தான் ஐயா!
 பிள்ளைகள் இல்லை. மனுசனும் இங்க இருந்து
 தான் இறந்தவர். பிள்ளை குட்டிகள் இல்ல. வசதி
 யாய் இருந்தவை. கடைசியில் சொந்தக்காரர்
 பாக்கிறம், பாக்கிறம் எண்டிட்டு எல்லாத் தையும்
 பிடிக்கிப் போட்டினம். பாவம் மனுசி துக்
 கத்திலேயே கண்ணை மூடிப் போச்சு" என்று
 முச்சுப் பிடிக்கக் கூறிமுடித்து விட்டு நிமிர்ந்தார்.

முதுமைக்குத் தோள் கொடுத்த முதுமைத்
 தோழியின் கண்களில் மழைமேகம் கருக்
 கட்டிக் கொண்டது. கண்ணீர் வெந்நீராக
 மாறி வெளி வந்து மரணப்படுக்கையை
 ஈரமாக்கிக் கொண்டது. மெதுவான இந்த
 மாறுதலில் அவரது உடல் மெதுவாக
 அசைந்து கொண்டது. இப்போது அரைவாசிக்
 கண்கள் திறந்து கெண்டன. இடது கண்ணிலிருந்து மரணப்படுக்கையிலும் ஒரு துளிக் கண்ணீர் ஊற்றெடுத்துக் கொண்டது.

திறந்து கொண்ட இமைகள் மூடமறுத்துக் கொண்டன. அனைவரும் வருகின்றார்கள். ஸ்ரெச்சரை சூழ முதியவர்கள் கூட்டம். பணியாளர்களும் இப்போது இணைந்து கொள்கின்றார்கள். மரணித்த முதியவரின் உடலைச் சூழவிருந்த மனிதர்களின் கண்கள் பனித்துக் கொள்கின்றன. மெளன வணக்கத்துடன் இறுதிப் பயணத்தின் திட்டமிடல்கள் ஆரம்பமாகிக் கொள்கின்றன. தனது உயிரை முதியோர் இல்லம் வரும்வரை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டவர், வெற்றிவாகை சூடிய களிப்பில் இறுமார்ந்து இருப்பது போல் எனக்குத் தோன்றியது. உயிருடன் இருக்கும் போது விட்டுக் கொடாமல் வாய்த்தர்க்கம் புரிந்தவர்களும் இன்று இந்த அம்மாவின் இறந்த உடலைப் பார்த்து அழுது கொண்டார்கள்.

இறந்த பின்னர் மனிதன் ஒருவனுக்கு இன்னொரு மனிதன் எதையும் செய்யத்தயாராகி விடுகின்றான். அவன் திரும்பி வரமாட்டான் என்று நினைத்தா? அல்லது தங்களது தவறை உணர்ந்து விட்டதனாலா?...

இன்னமும் எனக்குப் புரியவில்லை. உங்களுக்குப் புரிகிறதா? நடிப்பின் உச்சக்கட்டத்தில் எரிச்சலை வரவளைக்கும் இந்த காட்டு மிராண்டி மனிதர்களை காட்டுத்தனமாக மிரட்ட வேண்டும் போலிருந்தது. மனிதனை இருக்கும் போது வாழவிடாத சமூகம், இறந்தபின் போற்றுவதி லும், அல்லது தூற்றுவதிலும் முனைப்புக் கொள்வது தற்போதைய சமூகவியல் கொள்கையாக சமூகத்தில் உள்ளது. இத்தகைய கொள்கையாளர்கள் ஏன் இந்த விடயத்தை மனதில் இருத்தி அசைபோடக் கூடாது?

எண்ணங்கள் என்னுள் ஊற்றாகிக் கொள்கின்றன. மரணங்களில் பிறந்த ஓவ்வொரு கருத்தும் சம்பவமும் அனைவருக்கும் சொந்தமானவை. மரணங்களை நாம் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு தயாராக வேண்டும். பிறப்பு என்பது உறுதியாகப்போகும் போது இறப்பும் முடிவாகின்றது. ஆரோக்கியமான ஒரு மனிதனால் தான் மரணத்தை சுகமாக எதிர்கொள்ள முடியும். மரணத்தின் வேதனை களையும், சோதனைகளையும் துறந்து நிம்மதியான நித்தியத்தை எட்டுவதற்கு, நாம் இனி என்ன செய்யப்போகின்றோம்? மற்றவர்களை நிந்தித்து வாழ்வது சரியா? சிந்தித்துப் பாருங்கள்!....

முதுமையின் கிறவேகால்

(2013 ஆம் ஆண்டு முதியோர் வாரத்தில்
(ஒக்ரோபர் 1 – 7 வரை) உதயன் பத்திரிகையில்
வெளிவந்த தொடரின் தொகுப்பு)

മുൻകാലിന സംസ്കാരിക്കൽ

കെ. എസ്. കെ. കുമാർ (കോളേജ് ഡിപ്പാറ്റ്മെന്റ്)
സി.എസ്.എസ്. സി.എസ്. (കോളേജ് ഡിപ്പാറ്റ്മെന്റ്)
പി.എസ്.എസ്. (കോളേജ് ഡിപ്പാറ്റ്മെന്റ്)

தீரவுகோல் - 01

எழுதும் பிரஜெக்ட் தான் சமூகத்தின் வலுவான கொங்கிரீட் தூண்களாக இருப்பவர்கள். இதை இன்னமும் நாம் எல்லோரும் சரியாக மனம் கொள்ள முடியாது விட்டமையால் தான் சமூகத்தில் ஒரு வெடிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. இந் நிலையை மாற்றியமைப்பதற்கான ஒரு பயணத்தில் 2013 ஜப்பசி 1முதல் ஐப்பசி 7 வரை அனைவரையும் கை கோர்த்துக் கொள்ளுமாறு அன்போடு அழைத்துக் கொண்டு நம்பிக்கையை என் மனதில் வலுவேற்றி பயணிப்பில் முன்நகர்கிறேன்.

“உள் நலமேம்பாட்டுடன் சுகமாக முதுமையடைதல்” என்பது இன்றைய காலத்தின் தேவையாக உள்ளமை சமூகவியலாளர்களால் உணரப்பட்டுள்ளது. அதை உய்த்துணர்ந்து உயிர் கொடுத்து நகர்த்தும் பயணிப்பில் இன்றைய முதல் நாள் சிந்தனைகளை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தில் என் பேனா முனை நகர்கின்றது. முதுமை அனைவருக்கும் சொந்தமானது. இதை உலக வாழ்க்கையில் இருக்கும் யாரும் விரும்பாவிட்டாலும் அகவைகளின் அணிவகுப்பில் ஒருநாள் அறுபது வயது என்பது எல்லோருக்கும் பிறக்கப்போகின்றது. இது எம்மிடையே இறப்பின் காலத்தைக் கணக்கிட்டுக் கொள்ளும் ஒரு இருப்பின் ஆரம்பமாக உருவா கின்றது. அறுபதை அடையும் முன் நாங்கள் சமையில்லாத மனதை ஆக்கிக் கொள்கின்றோமோ அந்த அளவிற்கு மனதில் வெறுமை தோன்றி ஒரு இனிமை அடைக்கலமாகிக் கொள்ளும். தனிமையின் தவிப்பில் முதுமை சிக்கிக் கொள்ளாதிருக்க, ஒரு புதுமை தேவைப்படுகின்றது. ஆத்மீகத்தின் வருகையுடன் இந்தப் புதுமை எல்லோருக்கும் நடந்தேற வேண்டும். அப்படியான சூழலில் உள்ள மேம்பாட்டுக் குரிய குணங்குறிகள் ஏற்படும். இது மரண பயமற்ற ஆத்மீகமான அன்பு நிறைந்த ஒரு சாம்ராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்க வழிகோலும்.

வடக்கு
மாகாணத்தில் ஒரு இலட்சம் முதியவர்கள் அறுபது வயதைக் கடந்த நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இலங்கையில் 70 வயதிற்கு மேல் 2,19193 மூத்த பிரஜெக்ட் உள்ளனர். இலங்கையில் ஆண் முதியவர்களின் ஆயுள் வயது 76 ஆகவும் பெண் முதியவர்களின் ஆயுள் வயது 73 ஆகவும் உள்ளது. மூத்த பிரஜெக்ட்கான சுகாதார வசதிகள் 98% இருப்பதாகவும், கிடைப்பதாகவும் ஆய் வகள் தெரிவிக்கின்றன. இந்த நிலையில் 2014 ஆம் ஆண்டில் சனத்தொகையில் முதியோர்கள் 30% ஆக இருக்கப்போகின்றார்கள். அப்படியாயின் சவால்கள் நிறைந்ததாகவே நம் எல்லோரது வாழ்க்கையும் அமையப்போகின்றது. சிந்திக்க வேண்டிய இந்த நேரத்தில் நாங்கள் இப்போது இருக்கின்றோமல்லவா? 50-60 வயதிற்கு இடையில் சுகமாக முதுமையடைதலுக்கான வேலைத் திட்டங்கள் வீடுகளில் அழுலாக்கப் படும்போது அல்லது விழிப்புணர்வு மூலம் ஏற்படும்போது சமூகத்துடன் ஒத்திசெந்து வாழக் கூடிய பக்குவழும், பண்பட்ட நிலையும் கட்டி எழுப்படும்.

முதியவர்கள் மனச் சுமைகளை நிலையான வைப்பிலிடும் காலமாக 50-60 வயதைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள். இதற்காகக் கிடைக்கும் வட்டியாக முதுமைக் கோலத்தின் கீறல்கள் அமைந்து விடுகின்றன. அறுபதைத் தாண்டியவர் நரை, திரை, மூப்பு அநேகம் வெளிப்பதாத நிலையில் இருக்க முடியுமெனின் அதுவே வெற்றியின் அறிகுறி எனலாம். உள்ளம் இளமையாக அமையும் போது உடல் முழுமையான முதுமையை வெளிப்படுத்த முடியாது பின்வாங்குகின்றது.

அகத்
தின் அழகு
முகத்தில் தெரி
யும் என்ற முது
மொழி முதுமைக்
காலத்தின் கோலத்தை
அளந்தறியும் ஒரு
அளவு கோலாக உள்
ாது. கண்களின் குழிவிழு
லாம், கண்ணங்கள் உப்பித்
துக் கொள்ளலாம். சுருக்கங்கள்
சூடிக் குடிகொண்டு விடலாம்.
எண்ணங்கள் இரும்பாகிக் கிடக்கும்
வரை துன்பங்கள் மரதன் ஓட்டங்களில்
பங்கு கொண்டே இருக்கும்.

எங்களது கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பால்
பந்தங்கள் எல்லாம் நித்தமும் விலகிச் செல்கின்

றன் முதுமையில் கூட வருவது நாம் செய்த
செயல்களும், கரும வினைகளும் மட்டுமே
என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நேரிடை
யான எண்ணங்களும், ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்
பான்மையும் முதுமைக்கு வழிவிட்டு நிற்கும்.
வாழ்க்கையின் மதிப்பிற்கு மைல் கல்லாய் நிற்கும்.

இன்று உள்ளத்திற்கு நாம் உணவளிக்கின்
றோமா? இல்லையே. உடலை மட்டும் பார்த்துக்
கொள்கின்றோம். உள்ளத்திற்குத் தீணியாக நல்ல
எண்ணங்களை உள்வாங்க வேண்டும். எந்தச்
செலவும் இல்லாத இதை ஏன் இன்னமும் நாங்
களும், நீங்களும் செய்யவில்லை, எங்களுக்குள்
உள்ள ஈகோ விடவில்லை. என எனக்குப் புரிந்து
விட்டது. இப்போது உங்களுக்கும் புரிந்திருக்கும்.
சமூகத்திற்கு நாம் பாரமற்று இருக்க இனி
யோசிக்க வேண்டும்? களத்தில் இறங்குங்கள்.
கனிவானவர்கள் கட்சியில் இணையுங்கள்.

திறவுகோல் - 02

துதியோர் வாரத்தின் இரண் டாம் நாளில் இனிய எண்ணங்களை மனதில் நிறைத்து தயாராகிக் கொண்ட உங்களுடன் மீண்டும் பேனா முனைச் சந்திப்பில் ஒன்றானதையிட்டு மகிழ்வாக இருக்கின்றது. முதுமையின் திறவுகோலாக இன்று எம் மத்தியில் உள்ள இன்னுமொரு விடயம் தொடர் பாகப் பகிர்ந்து கொள்வதையிட்டு என் எண்ணங்கள் இறக்கை கட்டிப் பறக்கின்றன.

முதியவர்கள் இன்று மூத்த பிரஜைகளாக பரிணாம வளர்ச்சியில் முன்னோக்கித் தள்ளப்பட்டுள்ளார்கள். இந்த உந்துவிசையின் சக்தியாக ஈடாடிப் போகும் நிலையைத் தகர்த்தெறிதல் என்பது எம்மில் தான் தங்கியுள்ளது. நியூட்டனின் ஈர்ப்பு விசைக் கொள்கைக்கு அமைவாக எத்தாக்கத்திற்குச் சமமான மறுதாக்கம் உண்டு. அப்படி யெனின் அறுபதின் மேல் எழவல்ல பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுப்பதற்கு நாங்கள் சக்தி மிக்கவர்களாக இருக்க வேண்டும். இந்தச் சக்தியை நாம் எப்படி வளர்த்துக் கொள்வது எப்படியாக நிலைத்திருக்க வைப்பது என்பது பற்றிய நடை முறைச் சாத்தியமான விடயங்களின் தேடலில் நாம் ஈடுபட வேண்டும் என்பது தெரிந்து விட்டதல்லவா?

நாம் தினமும் எத்தகைய பணிகளைச் செய்கின்றோம். மனதில் எழுந்த கேள்வி கொக்கி போட்டு இழுக்கின்றதல்லவா? விடை தெளி வில்லையல்லவா? சரி எழுதிப் பாருங்கள். நித்திரையால் எழும்புதல், உண்ணுதல், நடத்தல், கதைத்தல், வேலை செய்தல், குளித்தல், இருத்தல்..... இதைவிட குடித்தல், ஏசுதல், வீசுதல், முறைத்தல், சண்டையிடுதல், களவாடுதல்.... என மொத்தத்தில் இம்சைகளின் அரசனாகி இறுமாந்து நாம் கிடக்கின்றோம். இப்படியானவர்கள் எப்படி வாழப்போகிறோம்? என உங்கள் மதில் எண்ணிப் பாருங்கள்.

ஆக்மீகம். வரவேற்பு, அன்பு, சேவை செய்பவர் எப்படி நிறைவாய் வாழ்கின்றார்கள். இதையும் என்னிப் பாருங்கள். நீங்கள் திகைத்துப் போய் விட்டார்கள் அல்லவா? இப் போது என்றாலும் நம்புங்கள். உண்மையின் நிலை வடிவத்தை திரும்பிப் பாருங்கள். “ஓடு மீன் ஓடி உறு உறு மீன் வரும் வரைக்கும் காத்திருக்குமாம் கொக்கு” இப்படியான காத்திருப்பு ஐம்பது வயது வரை போதுமானது. இந்த சிந்தனையை சிரசில் சுமந்து பார்க்க வேண்டிய நேரம் இது தான். இதை சிந்திக்காமல் நிந்தித்து வாழும் மனிதர் களின் நிலைகிடப்பில் போட வேண்டியது தான். சிந்தித்து பண்பட்டு வாழும் மனிதர்கள் மற்றவர்களுக்கு முன்னுதாரணங்கள் ஆக்கப்பட வேண்டியவர்கள்.

முகாரி இராகங்களைப் பாடிக்கொண்டு பின் வரிசையில் நிற்காமல் பாதிப்பை எண்ணி உடனடியாக முன் வரிசைக்கேணும் வாருங்கள். முதுமையின் கொடுமை தனிமையாகும் போது தவிக்கும் நிலையைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதற்காக நாம் மாறியே ஆகவேண்டும்.

எங்களது தினச் செய்திகளை உறங்கும் போது மீட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அப்போது உண்மையின் வடிவங்களும் தேவையின் கோணங்களும் காட்சிப்படுத்தப்படும். பிரச்சினைகள் தொடர்ந்தும் எல்லா மனிதர்களிலும் அடைக்கலமாகிக் கிடக்கின்றது. அதனை முகங்கொடுத்து தீர்வைப் பெறும் சக்தியை நாம் பெற்றுக் கொண்டு ஆளுமையுள்ள முதுமையைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும். எங்களுடைய நடத்தைகள் எவ்வாறு உள்ளன என்பதைப் புரியும் போது அறிதல் ஏற்படுகின்றது.

அறி
தல் மூல
மான தெரிதல்
நடத்தை மாற்
நங்களுக்குத் துணை
யாக அமையும்.

மனத்தைரியம்,
உண்மைகளைப் பகுத்
தறிந்து உணர்தல், விடயங்
களை உள்வாங்கி ஆராய்ந்து
முடி வெடுதல், என்ற பண்புகள்
ஆண்மீக ஈடு பாட்டாலும், வாழும்
கலைப்பயிற் சிகளாலும், தியானப்
பயிற்சிகளாலும் மேலோங்கும்.

தனிமையைத் தவிர்த்து, சொந்தங்களில் நின்று உழைத்து தியானம், மௌன விரதம் அனுட்டித்து ஐம்புலன்களை அடக்கும் திறனைப் பெற்று தொண்டுகள் சேவைகள் செய்து, சத்தான உணவுகளை அளவாக உட்கொண்டு, நிதி வசதி களைச் சீர்படுத்தி உழைப்பையும், ஒய்வையும் கடைப்பிடித்து வாழும் உறவும் நட்பும் கலந்த முதுமையில் இருப்பிடமாக நாம் மாறுவதால் எமக்குள் புது உத்வேகம் உருவாகும்.

புதிய உத்வேகத்தில் பிறக்கும் தைரிய சக்தி முதுமையில் வாழ்வியல் கோலங்களில்

அலங்கோலங்களை ஜீரணிப்பதற்கு ஏதுவாக அமையும். நாங்கள் நான் என்ற அகம்பாவ நிலையில் இருந்து தூக்கி வீசப்படுவோம். துன்பங்கள் இப்போது விருந்தினர்களாக மாறிக்கொள்ளும். நாம் முதலில் எம்மைப் பார்க்க வேண்டும். பின்னர் நம் வீட்டைப் பார்க்க வேண்டும். இனிச் சமூகத் தைப் பார்க்க வேண்டும். இப்படியாக மன இயல்பு மூன்று கூறுகளாக உருமாறும். இதுதான் இலக்கை அடைந்தமைக்கான குறிகாட்டியாக அமையும்.

"பார்த்தல், பாதித்தல், கேட்டல் செயல் களை தைரிய சக்தியின் மேலீட்டால் செய்தல், உணர்தல், ஓத்திசைத்தல் என அறுபதின் மேல் உருமாறியிருக்கும். மொத்தத்தில் புத்தியைப் பாவித்து சக்தியைப் பெறுதல் எமது பொறுப்பும் கடமையுமாகும்."

பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்தல் என்பது நம் எல்லோருக்கும் இதன் முடிவுரையாக அமையும். முடிவுரையில் புதிய ஒரு முகவுரையை முதுமைக்காக நாம் எழுதிக் கொள்ள வேண்டும். இந்த முகவுரையை அழுத்த மாகவும், திருத்த மாகவும், ஆணித்தரமாகவும் எழுதிக் கொள் வதற்கு நாங்கள் எல்லோரும் முனைய வேண்டும். நீங்களும் இதற்குத் தயாரா வது எனக்குத் தெரிகின்றது. சமூக நலனில் அக்கறை கொண்ட உங்களது செய்கைகள் ஆரோக்கியமான முதுமைக்கு அடித்தளமா கட்டும். அற்புதமான சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கு கருப்பொருளாகட்டும்.

தீறவகோல் - 03

மு^{தியோர் வாரத்தின் மூன்றா வது நாளில் முழுமதியான எண்ணங்களுடன் உள்ள மேம்பாட்டுடன் சுகமாக முதுமையடைதலின் இன்னொரு பாதையைப் பார்ப்பது பயனுள்ளதாக அமையப் போகின்றது. என்ற எண்ணத்தில் என் எண்ணப் பகிர்வுகளை உங்களுக்காய் விடுக்கும் அன்பான எழுத்து முனையில் உங்களுடன் இணைந்து கொள்கின்றேன்.}

அனைவருக்கும் மகிழ்வாக இருப்பதற்கு விருப்பம் இருக்கின்றது. சூழலில் ஆதிக்கம் இந்த மகிழ்ச்சியில் நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தி எல்லைக் கோடுகளைப் போட்டுவிடுகின்றது. அனைத்து மனிதர்களுக்கும் குடும்பம் இருக்கின்றது. இந்தக் குடும்பத்தின் கோலங்கள் அலங்கோலங்களாக மாறும்போது அளப்பரிய விபரீதங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்த தார்ப்பரியத்தின் உருக்குலைவுகள் ஒவ்வொரு தனிநபரையும் பாதிக்கின்றது. பாதிக்கப்பட்ட துன்பங்களை இருப்பாக்கிக் கொண்ட மனிதன் தனது நிலையையும் மோசமாக்கி, சுற்று வையும் நாசமாக்கி விடுகின்றான்.

மனிதத்தைப் புனிதமாக்கும் கனிவான பயணத்தில் தாண்டப்போகும் ஒவ்வொரு மைல் கல்லும் பிரமாண்டமாகத் தான் இருக்கப்போகின்றது. குடும்பத்தில் ஆணாதிக்கம், பெண்ணாதிக்கம் என்ற இரண்டும் குடும்ப முகாமையில் முக்கிய செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணியாக இருக்கின்றது. இப்போது இலங்கையில் பெண் வழிச் சமூகவிழுமியங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் சமூகக் கட்டமைப்பு உருப்பெற்றுள்ளது. முன்னைய குடும்பங்களில் கூட்டுக்குடும்ப வாழ்வியலில் முதியவர் செல்வாக்கு மிக்கவராக இருந்தார். ஆலோசனைகளைப் பெறுவதற்கும் தீர்வுகளை முன்னிப்பதற்கும் இவர்கள் பெரிதும் துணைநின்றார்கள். பெரிய சிக்கல்களைக் கூட தமது அநுபவப்பட்டறிவு மூலம் தீர்க்கும் பெருவல்லமை அவர்களிடம் இருந்தது. இன்று

திருமணத்தின் பின் அல்லது திருமணத்தன்றே பாரிய பிரச்சினைகள் தோன்றி விவாகரத்தில் முடிகின்றது. ஆய்வுகளில் இந்த எண்ணிக்கை 80% என்றிருபணமாகியுள்ளது.

திருமணமாகிய பின் பிள்ளைகள் தங்கள் பெற்றோரை பராமரிப்பது மிகுந்த சவாலாகியுள்ளது. தனது பெற்றோரை அல்லது மனைவியின் பெற்றோரை பராமரிப் பதற்கு முடியாமல் உள்ளது. பொருளாதார உயர்ச்சிகளும், நவீன தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும் முட்டுக்கட்டடைகளாக உள்ளன. நாகரிகத்தின் ஆதிக்கமும் வருமானத் தேடலின் அவசியமும் முன்நகர்ந்துள்ள நிலையில் இவற்றுடன் எட்டிப் பிடித்து ஓடுவதற்கு மனிதன் தயாராக வேண்டிய நிலை தற்போது ஏற்பட்டு விட்டது. மனிதாபி மானம் எல்லாம் தேடுவேண்டிய பட்டியலில் இணைந்து விட்டது. சுயநலம் மட்டும் முன்னால் வழிவிட்டு நிற்கின்றது. எனவே மனிதனின் ஓட்டமும், ஆட்டமும் நவீனமாக்கப்பட்டு இயந்திரத்தன் மையான நிலையில் ஓடத் தொடங்கிவிட்டது. இந்த அதிர்வுகளில் பூமித் தாழும் சுனாமியைத் தந்துவிட்டு வேகமாய்ச் சூழல்கின்றது.

இருதயம் மட்டும் இயற்கையாய்துடித் துக் கொள்கின்றது. மற்றைய மனிதச் செய்கைகள் எல்லாம் செயற்கையாக்கப்பட்டு விட்டது. இந்த நிலையில் முதியோர்கள் பிள்ளைப் பராமரிப்புக்கும், வீட்டு வேலைகளுக்கும் வீட்டின் காவலுக்கும், மட்டும் நம் எல்லோருக்கும் தேவைப்படுகின்றார்கள். இத்தகைய நிலையில் முதியவர்கள் பதவியிறக்கப் பட்டுள்ளார்கள். இனிக்காலம் பதவியிறக்கத்துடன் துன்பப்படுதல் என்பதே யதார்த்தமாக இருக்கப் போகின்றது. இதனைப்

புரிந்து
கொண்டு சிந்
திப்பது தான்
சிறந்த வழியாக நம்
எல்லோருக்கும் அமை
யும்.

முதுமையில் குடும்
பத்துடன் இணைந்த
வாழ்வுதான் மகிழ்வானதாக
இருக்கும் என்பது சமூகவியலா
ளர்களின் நிருபிக்கப்பட்ட கருத்தா
கும். அந்த வகையில் குடும்பத்தில்
கருத்து மோதல்கள் போர் நிறுத்த உடன்
படிக்கைகள் கைச்சாத்திட்டு முடிவுகள்
எட்டப்பட வேண்டும்.

கணவன் மனைவிக்கு இடையேயான
முறுகல் நிலைகள், இடைவெளிகள் மதிப்புக்
கொடுக்காத தன்மைகள், முற்றுப்புள்ளிகளாக
முடியாவிட்டாலும் காற்புள்ளிகளாக வேனும்
மாற்றப்பட வேண்டும் குடும்பச் சண்டைகளின்
உச்சநிலைமுதுமைக்கு மிகுந்த சவாலானது.

தான் வீட்டுக்குச் செல்லும் போது தனது
மனைவிதும்புத்தடியை பிடித்திக்கும் முறையைப்
பார்த்துத் தான் நான் ரீதரும்படி கேட்பேன். என

எனது நண்பர் ஒருவர் கூறியது எனக்குள் எண்ண
மாகவருகின்றது. "சமாளிப்பு" என்பது அடங்கிப்
போன அடிமையின் அறிகுறியாக எண்ணிப்
பார்க்க வேண்டியதில்லை. இதுகூட ஒருவகை
யான நடிப்புத்தான். நடிக்க பூமிக்கு வந்த மனி
தர்கள் பல வேடத்திலும் கணக்கிதமாக நடிப்பது
என்பது அனைவருக்கும் முடியாத ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் முதுமையில் கொடுமையை நாம்
அனுபவிக்கும்போது, பார்ப்பவர்கள் திட்டித்
தீர்ப்பார்கள். கரும வினைகளுக்கு உத்தரிக்கின்றார். பார் என்பார்கள். இவ்வாறு வார்த்தைகள்
ஒவ்வொன்றும் துப்பாக்கி ரவைகளாகப் பாய்ந்து
மாறாத வலியை எமக்குள் ஏற்படுத்தும் இதை
தொரிந்துகொண்ட போது சுகமான முதுமையின்
தேவை பற்றி நாம் இப் போது உனர் கின்றோம்.
அல்லவா?

குடும்பத்தில் எவரும் வெல்வதோ, தோற் பதோ
இல்லை. இதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். குடும்பச்
ச்சரவுகள் எல்லாம் நிலையானவையும் அல்ல, எல்லாப்
பிரச்சினைகளும் அற்ப ஆயுளைக் கொண்டவை. அத்
தோடு இன்று பிரச்சினையாகத் தெரியவது நாளைக்கு
பிரச்சினையாகத் தெரியாது.

இவை எல்லாம் உங்கள் எல்லோருக்கும்
தெரியும். ஆனாலும் பூனை கண்களை மூடிக்
கொண்டு பால் குடிப்பது போல பாசாங்கு
செய்கின்றோம். சரி! இனியாவது யோசிப்போம்
என்கிறீர்களா? உங்களின் நல்ல முடிவை
நாங்களும் நற் சமிக்ஞையாக்கிக் கொள் வோம்.

தீற்வகோல் - 04

தியோர் வாரத்தின் நான்காவது நாளில் "உளமேம்பாட்டுடன் எமக்கு சுகமாக முதுமையடைதல்" ஏற்படாவிடில் ஏற்படப் போகும் விளைவுகள் என்னவாக இருக்கின்றது என்பது பற்றிய சம்பவங்களை எல்லோரும் உற்று நோக்குவது இன்றைய காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. இந்த விடயத்தில் பார்வை வீச்சை விரிவாக்குவது பல விடயங்களைக் கிரகித்து சிந்திப்பதற்கான ஒரு மார்க்கமாகவும் இருக்கப் போகின்றது. இன்று மன வடுவாக இருந்து பின்னர் பெரிய மடுவாக மாறியிருக்கும் துன்பியல் காரணங்களை ஒரு படிப்பினையாக எல்லோரும் கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பில் சிலவற்றை உங்க வோடு பகிர்ந்து கொள்வோம்.

"உந்த அறளை பேந்து போன மனுச ணோட இருக்க ஏலாதாம்", "எதுக்கெடுத்தாலும் எல்லாத்துக்கும் புறணி தான்", "கொஞ்சங் கூட சூடு சுரணையில்லை", "எதற்கெடுத்தாலும் பெரிய கெப்பர் கதைகள்" இன்றுள்ள பல முதியவர்களைப் பற்றி சமூகத்தின் வர்ணனை வசனங்களாக இவை காணப்படுகின்றன. இவர் களின் வாழ்க்கைப் பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தால் வேதனையின் உச்சத்தில் வாழ்ந்து மிச்சம் இல்லாத, அச்சம் இல்லாத சாம்ராஜ்யத்தின் சிற்றரசர்களாக இப்போது இருப்பது தெரிய வந்துள்ளது. பின்னைகள், சமூகம், உறவுகள் அனைவரும் வெகு தொலைவில் நின்று எட்டிப் பார்ப்பவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

கோபப்படுபவர்களாகவும் தன்னையே நொந்து கொள்பவர்களாகவும் இவர்கள் இருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட முதியவர்கள் முதியோர் இல்லங்களை நாடி வந்தும் விடுகிறார்கள். அட்டகாசமான வாழ்வியலை இங்கும் அறிமுகப்படுத்தி குழப்பத்தின் நாயகி, நாயகர்களாக இருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட முதியவர்களைப் பராமரிப்பது என்பது கைதோற்றவர்களாலேயே

முடிகின்றது. இவர்களுக்குத் தொடர்ந்து அடைக்கலம் கொடுப்பது யார்? பின்னைகளும் 'ஐயோ' என அவலக்குரல் எழுப்பி இவர்களைப் பற்றிக் கதைக்க அழைத்தாலே ஓடுகிறார்கள். சுகமாக முதுமை அடையாமையால் ஏற்பட்ட விளைவை என்னிப் பாருங்கள். சமூகத்திற்கும் பார்மாகி, வீட்டிற்கும் தூரமாகி முதியோர் இல்லத்திற்கும் சவாலாகி தங்களை அசல் வில்லன் வில்லிகளாக்கிக் கொண்டு விடுகின்றார்கள். அட்டகாசத்தின் பிறப்பிடமாகவும். வசைபாடுவதன் இருப்பிடமாகவும் விளங்கி நடமாடும் சேவையையும் நடாத்திக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். முதியவர்களைப் பெறுமதியற்ற தாயும் சுமைகளுடனான தோரணையிலும் சமூகம் பார்க்கின்றது. இந்த விலகல் நிலைக்குக் காரணம் யார்?

சாய்வு நாற்காலியில் இருந்து கொண்டு சொந்தக் காலில் நின்றவர்கள் மகிழ்ந்து போய்க் கிடக்கின்றார்கள். இந்த முதியவர்களைச் சுற்றி பெரிய கூட்டமே சூழ்ந்து போடுள்ளது. இவர்களைச் சமூகம் காக்கின்றது. போற்றுகின்றது. இவர்கள் உளமேம்பாட்டுடன் சுகமாக முதுமையடைந்தவர்கள். பக்குவப்பட்டவர்கள். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அசைவுகள், வளைவு நெளிவுகளைச் செப்பனிட்டுக் கொண்டவர்கள்.

வந்தோம், இருந்தோம், சென்றோம் என்றிராது வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாக வாழ்வதற்கு ஏன் நாம் முயற்சிக்கக் கூடாது. நாம் பிறருக்கு உதவ முடியாவிட்டாலும் உபத்திரமாவது செய்யாது இருக்க வேண்டும். இப்படியிருந்தாலே பெரிய விடயமாகி விடுகின்றது. முதியவர்கள் சமூகத்தில் நிந்திக்கப்படுவதும் தண்டிக்கப்படுவதும் பாவமான

போகின்றோமா? எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. உங்களுக்கும் புரிந்திருக்கும் என நினைக்கின் ரேன்.

செயல்கள்

தான். இவை
யனைத்தையும்
தவிர்க்கும் மார்க்க
மும் இருக்கும்
வேளையில் நாம்
முயற்சிக்கா திருப்பது
வேதனையைத் தருகின்
நது.

முதியவர்கள் முதுமையில் குழந்தைகள் போல மாறிவிடுகின்றார்கள். இறப்பின் போது ஒரு கோடு போலவே ஆகிவிடுகின்றார்கள். ஆனால் மனதின் வலிமைக்கு ஏற்ப செயற்படும் சுயநினைவு வரையான செய்கைகளை மற்ற வருக்கு இடைஞ்சலில்லாத வகையில் செய்ய முடியும். இதைச் செய்வதற்கு “உள் மேம்பாடு” அவசியமாகும். அதுவும் 60 வயதிற்கு முன்பு பயிற்சியாளராக அமைவது அவசியமாகும்.

பல பட்டப் பெயர்களை சுமந்து கொண்டு முதுமைக்கு கல்லெறியும் கூட்டத்தீன் இலக்குக்கு உரியவர்களாக எம்மை உருவாக்கிக்கொள்ளப் போகின்றோமா? அல்லது முதுமைக்கு இலக்கணம் வரையறுக்கும் வித்தகர்களில் ஒருவராக இருக்கப்

முதுமையின் திறவுகோலுக்கான ஆயத் தங்களை செய்யாததால் ஏற்படப்போகும் விபரீ தங்களை இன்று நம்மிடையே காணமுடிகின்றது. அனுபவப் பகிர்வுக்காக நாங்கள் ஆயத்தமாகின் ரோமா? என்னிப்பாருங்கள். பிறந்தால் இறந்து தான் ஆக வேண்டும். பிறப்பில் 95% ஆன வீடுகள் மகிழ்வுறுகின்றன. இறப்பிலும் இன்று 95% ஆன வீடுகளில் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடுகின்றது. இறப்பின் செய்தியைக் கேட்டதும் “அப்பாடி” ஒரு மாதிரி போட்டுத்தா என நம்மில் அனேகர் நிம்மதிப் பெருமுச்சை விடுகின்றார்கள். முதியவர்களின் இறப்பு வீடுகளில் கோலாகலமாகி விடுகின்றன. இன்று இறப்பு என்பது திருவிழா மாதிரி இருக்கப்பார்க்கின்றது.

எனவே நாங்களேனும் உள்ளுலமேம் பாட்டுடன் சுகமாக முதுமையடைவோம். எங்கள் இறப்பின் போது இந்த மனுசன் என்னும் கொஞ்சக்காலம் வாழ்ந்திருக்கலாம் என என்னச் செய்வோம். போட்டுத்தா என இளக்காரமாய் மற்றவர் நிம்மதிப் பெருமுச்சை விடுவதைத் தவிர்க்கச் செய்வோம். சுமையற்ற வாழ்வை நோக்கி அணி பயில்வோம்.

தீறவகோல் - 05

இ

ன்று முதியோர் வாரத்தின்ஜிந்தாம் நாள் ஆகும். உள மேம் பாட்டுடன் சுகமாக முதுமைய டைதல் பற்றிய விரிவான ஒரு சந்திப்புக்களாக நற்சிந்தனைகளுடன் மீண்டும் சந்திக்கின்றோம்.

முதியவர் இன்று எமது நாட்டில் மிகுந்த பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றார்கள். சனத் தொகை வளர்ச்சியின் பரிணாமம் மனித வாழ்க்கைக்குச் சவாலாகியும் வருகிறது. இதில் முதியோரின் சதவீதம் கணிசமான இடத்தைப் பெறுகின்றது. இந்த நிலையில் முதியவர்களின் செயல்களை மேம்பாடு அடையச் செய்வதும் முதியவர்களின் பராமரிப்பு சேவையை விணைத்திறனாக்குவதும் காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. "சமூகத் தில் வைத்தே முதியவர்கள் பராமரிக்கப்பட வேண்டும்" என்ற எடுகோளின் அடிப்படையில் இத்துறை சார் வல்லுனர்களின் கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன. அதன் உண்மைத் தன்மைகள் அனுபவங்களினாடாக உய்த்துரைக்கப்பட்டன. இவற்றை இங்கு பகிர்ந்து கொள்வதும், இவற்றை எம் மனதில் உள்வாங்கிச் செயற்படுத்துவதும் நம் ஒவ்வொருவரின் கடமையும் பொறுப்புமாகும்.

முதியவர்களில் இயலாமையில் உள்ள சகலருக்கும் பராமரிப்புச் சேவை தேவைப்படுகின்றது. தனிக்குடும்ப வாழ்க்கை முறையில் இத் தேவையை நிறைவேற்ற குடும்பங்கள் மிகச் சிரமப்படுகின்றன. வசதியான குடும்பங்கள் முதியோர் பராமரிப்பு சேவைத் தொண்டர்கள் மூலம் இதைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளலாம். வறுமை நிலையில் வாழ்பவர்களுக்கு முதியோர் இல்லங்கள் உதவுகின்றன. இதை விட பலவீனமாக உள்ள முதியோர் சங்கங்கள் முதியோர் பகல் பராமரிப்பு நிலையங்கள் யாழ் மாவட்ட மூத்த பிரஜைகள் பேரவை போன்ற சமூகக் கட்டமைப்புகளை வலுப்படுத்துவதன் மூலம் முதியோர் பராமரிப்பிற்கு நிரந்தர்த்தீர்வை ஏற்படுத்தலாம்

முதியோர்க் குக்கான சேவைகள் தொடர்பில் சமூக சேவைத் தினைக்களத் தில் பொதுசன மாதாந்து உதவிப்பணம், 70 வயதின் மேல் விசேட திட்டத்தில் மாதாந்தம் 1000/= கொடுப்பனவு மற்றும் மாற்று வலுவுள்ளோருக்கான உபகரணங்கள் சேவைகளில் முன்னுரிமை பெறுவதற்காகவேன முதியோர் அடையாள அட்டை வறிய முதியவர்களுக்காக நலன்புரிப்பணிகள் என்பன ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ளன. அத்தோடு நிர்க்கதியான நிலையில் வாழும் முதியவர்களுக்குத் தோள் கொடுக்கும் அரசு முதியோர் இல்லம் என சமூக சேவைகள் தினைக்கள் சேவைகள் தொடர் கின்றன. வங்கித் துறையில் இலங்கை வங்கியில் 60 வயதின் மேல் விசேட வட்டி என்ற திட்டம் உள்ளது. போக்கு வரவு பேருந்துகளில் இட ஒதுக்கீட்டுக்கான ஏற்பாடுகள் கொள்கையளவில் உள்ளன. இங்கும் முதியவர்களுக்கான சேவைகள் தொடர்பில் விழிப்புணர்வின்மை பெரு இடை வெளியாக உள்ளது. இதை நிரப்பும் பொறுப்பு ஒவ்வொரு பொதுமகனிடமும் உள்ளது.

முதியவர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு முதியோர் பகல் பராமரிப்பு நிலையங்கள் சிறந்த தீர்வாகவுள்ளது. முதியவர்களுக்கு மன உழைச்சல் குறைகின்ற போது பிரச்சினைகளும் குறையும். பகலில் இத்தகைய நிலையங்களில் ஒத்த வயதினருடன் சந்தித்து வருவது மனுழைச்சல் நீங்க ஏதுவாகின்றது. காலை சென்று மாலை வரும் போது குடும்பச் சண்டைகளும் போர் நிறுத்த உடன்பாட்டுக்கு வருகின்றன. முதியவர்களின் அனுபவங்களும், திறன்களும் சமூகத்திற்கு வலுவூட்ட வல்லன வாகவும் உள்ளன.

யതാർത്ഥ
തത്തിലെ മുതിയ
വർകൾ മുൻറു
നിലൈകൾിലെ കാണപ്പട്ടികിന്റൊരുക്കൻ. 60
വയതിന് മേൽ ഇന്നിലൈ ഏற്പട്ടികിന്റു.
മുതലും വകെയിനർ തന്നെന്കുക്കുന്നു കട്ടുപ്പട്ടതി അടക്കി വാസിത്തു വാഴ്പവർകൾ. ഇവർകൾ എങ്കുമുള്ളപ്പെട്ടു വാഴ്ന്തു വിദ്യോർകൾ. ദിരഞ്ഞാവതു വകെയിനർ കുറൈക്കണം ഇനാങ്കങ്ങളും പിരഞ്ചിനൈകൾലേയേ വാഴ്വൈ നിരൈത്തവർകൾ. ഇവർക്കണം ലില്ലാംഗകൾലോ ഫീടുകൾലോ വൈത്തിരുപ്പതു മികുന്നതു ചാഡാണു. മുൻറൊവതു വകെയിനർ പിരരെ ഉറുവകപ്പട്ടതി കട്ടുക്കത്തെക്കണം പുന്നന്നു. വഹന്തിക്കണംപെ പരപ്പി കർപ്പനേയിലെ വാഴ്വാർകൾ. ഇവർകൾ മികുന്നതു ആപത്താനവർകൾ, മർന്നവർകൾിനു മനതെപ്പെ പുണ്പട്ടതുവീൽ കൈതോർന്നതവർകൾ, പിരഞ്ചിനൈകൾിനു ഉറുവാക്കത്തിനു വിത്തിപേവർകൾ. മുതുമൈയിനു കുഞ്ഞങ്കാക ഇവൈ കാണപ്പട്ടികിന്റെ. ഇങ്കു ഇക്കുഞ്ഞങ്കണം അനുചരിത്തു നിരവകിക്കുമു തിരഞ്ഞെ മുതിയോർ ചങ്കങ്കൾ മുന്നപ്പാക്കുവീൽക്കരിച്ചെലുത്തലാമു.

മുതിയവർകൾിലെ പെൺ മുതിയവർക്കണം ചുമുകമു അരവണ്ണത്തുണ്ടാമെ ആധിവും ഒൻറിന്നു.

മുലമു തെരിയവന്തുണ്ടാതു. മുതിയോർ പരാമരിപ്പു എൻപതു തിരുമന്ത്തിനു പിൻ, പിണ്ണാക്കുക്കു മിക ചവാലു നിരൈന്തു ഓൺറാകക്കാണപ്പട്ടികിന്റു.

ഇന്നിലൈയിലെ മുതിയവർക്കൾിനു പരാമരിപ്പും ചേവൈയിനെ വിനൈത്തിരണാക്കുവത്രകു മുതിയോർ പരാമരിപ്പു ചേവൈ തോന്നടർക്കണം ഉറുവാക്കി വിടുവതും മുലമു ചുമുകത്തിലുണ്ടാണു മുതിയവർക്കണംപെ പരാമരിക്കുവുമു, വൈത്തിയസാലൈകൾിലെ മുതിയവർക്കണംപെ പരാമരിക്കുവുമു ഉണ്ണാണെവെറ്റിടന്കണം നിരൈവാക്കലാമു. അത്തോടു വരുമാനമു തരക്കൂട്ടിയ പകുതിനേരതു തോழിലാകുവുമു, ആക്കു തിരുപ്പതിയുന്നാണു ചുമുകചേവയാകുവുമു ഇത്തന്നേക്കു ചെയ്യലാമു. ഇതും മുലമു ചുമുകമയമാക്കലുടനു കൂട്ടിയ പരാമരിപ്പുതു തീരവൈമുണ്ണകരത്തലാമു. നല്ല കിരാക്കി നിരൈന്തു ഇതു തോഴിലുക്കാൻ പയിൽക്കിയെ കൊമുമ്പുത്തുരൈ, ഇങ്ങവിലെ പകുതിയിലുണ്ടാണു തനിയാർ മുതിയോർ ഇല്ലാംഗകൾ വழന്കുവത്രകു കൊണ്ണക്കൈയാലും ഏപ്പാടുകണം ചെയ്തുണ്ണാമെയുമു അറിയമുടികുറു.

മുതിയവർക്കൾിനു പിരഞ്ചിനൈകൾ ചട്ടര്ത്തിയാക അങ്കീകാരിക്കപ്പെട്ടപോകിന്റെ. ഇതും വിനൈവാക കുടുമ്പങ്കൾിലെ ചിക്കലുകൾ തോന്നപ്പോകിന്റെ. ഇവെന്നും എതിരെക്കാണം ഇന്ത വിടയങ്കണം ഉണ്വാനുകപ്പോകിന്റോമാ? അല്ലതു നമക്കെന്നു എൻ്റു ഒരുംകപ്പോകിന്റോമാ? നീങ്കാണുമുടിവെടുത്തുകു കൊണ്ണനുങ്കൾ.

தீரவுகோல் - 06

பு தியோர் வாரத்தின் ஆறாம் நாள் இன்றாகும். உள் மேம்பாட்டுடன் சுகமாக முதுமையடைதல் என்பது சமூகத்தின் மீது நாங்கள் பாரமற்றவர்களாக இருக்க முடியும் என்ற சிந்தனையை விடத்தக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையின் அதிர்வுகளில் மீண்டும் உங்களைச் சந்திப்பதற்காய்க் காத்திருக்கும் கணங்களிற்கு நன்றி கூறிக் கொண்டு ஒரு புதிய கோணத்தில் சந்திக்கின்றேன்.

இன்று குடும்பங்களில் மதிப்புக் கொடுத்தல் என்பது பிள்ளை வளர்ப்பில் தங்கியுள்ளது. பிள்ளைகள் முப்பது வருடங்களாக பெற்றோரை வெருட்டி வெருட்டி தமக்குத் தேவையான வற்றைச் செய்தார்கள். வீட்டை விட்டுப் போய் விடுவார்கள் என போர்க்காலத்தில் நிலைமை இருந்தது. இன்று பிள்ளைகளை நல்வழிநடாத்துதலில் பெற்றோருக்கு மிகுந்த சவாலாக கலாச்சார சீரழிவுகளும், வேண்டாத நட்புகளும் மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்றன. பாடசாலைகளில் சிறுவர் உரிமைகளின் புதுவருகையால் மாணவர்கள் மிகுந்த சுதந்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். அத்தோடு பாடசாலைகளில் 70% ஆனவர்கள் பெண் ஆசிரியர்களாக இருக்கின்றார்கள். இதனால் அதிபர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது என்பது பாடசாலைகளில் சவாலாகியுள்ளது. இவ்வாறாக இன்று பிள்ளைகள் குடும்பங்களில் வளர்கின்றார்கள். ஒத்த வயதினருடன் மாணவர்கள் பழகாத போதும், நண்பர்களின் பிழையான வழிநடாத்துதல்களும், சில வீடுகளில் பெற்றோரின் பொறுப்பற் ற தன்மைகளும் மாணவர்களைப் பிழையான திசைக்குத் திருப்புகின்றன. இதன் விளைவாக பெற்றோர்களின் மன்றிலை பாதிப்புற்று உளவளம் நிலைகுலைகின்றது.

பிள்ளைகள்-பெற்றோர் உறவு, கணவன்மனைவி உறவு, உறவினர்கள்-குடும்ப உறவு அயலவர்கள்-குடும்ப உறவு இந்த நான்கும்

ஆரோக்கியமான உள்வளத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்காக சமூகத் தில் காணப்படும் நான்கு தூண்களாக உள்ளன.

இந்த உறவுகளின் மேலீடும் குடும்பத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகளாக அமைந்து விடுகின்றது. காலத்தின் கோலத்தில் சிறைப்பட்டுப் போயிருக்கும் சமூகச் சண்டைகள், குடும்பங்களின் பழி வாங்கும் நிலைகள், சகோதரங்களுக்கு இடையேயான பிறழ்வுகள் என்பன பலவிதமான மனச் சோர்வுகளுக்கு காரணமாகக் காணப்படுகின்றன. முகத் தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கும் மனிதர்களின் எண்ணிக்கை இன்று அதிகமாகின்றது. இதற்குக் காரணம் பிரச்சினைகளுடன் நாட்கள் தொடங்கி பிரச்சனைகளுடனேயே நாட்கள் முடிகின்றது. அத்தோடு பணத்தைத் தேடி அலைதல் என்பது மிகப்பெரிய விடயமாகவும் இருக்கின்றது. பணத் துக்காகப் பரிதவிக்கும் செயல்களை எல்லாம் செய்து விடுகிறார்கள். "காசு, பணம், துட்டு, மணி மணி" என்ற இன்றைய சினிமாப்பாடல் பெரும்பாலானோரை இன்று கவர்ந்து சிந்திக்க வைத்துள்ளது. இவையெல்லாம் உளவியலில் மனிதனின் வாழ்வியல் பக்கங்களில் விழுந்த துவாரங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

மனிதன் உயிர்வாழ்வதற்காக சாப்பிடுகின்றான். சுவாசிக்கின்றான். நீர் அருந்துகின்றான். ஆதிகாலத்தில் மனிதனுக்கு எல்லாமே கடவுளால் இலவசமாக பெறக்கூடியதாக பூமியில் காணப் பட்டது. பின்னர் பண்டமாற்று முறை அறிமுகமாகி இன்று தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி ஏற்பட்டு "பணம்" வந்துள்ளது. அன்றும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருந்தன. ஆனால் முதுமையடைந்தவர்கள் நீண்ட ஆயுள்ளனும் மனமகிழ்வுடன் வாழ்ந் திருக்கின்றார்கள்.

இதற் குப்பல காரணங்கள்

இருந்துள்ளன.
அவர்கள் பாடு
பட்டு உழைத்தார்
கள். போசாக்கான
உணவுகளையே, உண்
டார்கள். இயற்கை
யோடு ஒன்றிய வாழ்வை
வாழ்ந்தார்கள். மற்றவர்களின்
சுக்குக்கங்களில் கூடி மகிழ்ந்தார்
கள். இன்று இவையெல்லாம் ஏதிர்
பார்க்க முடியாத ஒன்றாகியுள்ளது.
அத்தோடு சுகாதார வசதிகள் மேம்பட்டு
உள்ளன. இதன் மூலமாகத்தான் ஆயுள்
நீடிப்புப் போராட்டம் நடைபெற்றுள்ளது.
மிகுந்த பணச் செலவில் முதியவர்கள் உடல்
வலுவற்ற நிலையில் உயிர்வாழ்கின்றார்.
மனவலிமை உள்ளவர்கள் மட்டும் நடமாட்டத்
துடன் காலத்தை வெற்றிகரமாகக் கழிக்கும்

கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். ஏனைய
வர்கள் வலிந்த தாக்குதலை நடாத்தி முதுமைக்
கெதிரான போரில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்
கின்றார்கள். நாங்கள் எந்தப்பகுதியில் உள்வாங்க
ப்படப் போகின்றோம்?

குடும்பம் என்ற சமூக அலகின் போக்கும்,
சீரமைப்பும் சமநிலையில் காணப்பட வேண்டும்.
இளமையையும் முதுமையாக்கும் திறன் இந்த
குடும்பத்திற்கு தான் உள்ளது. குடும்பத்தின் வசதி
வாய்ப்புக்கள், குடும்ப விழுமியங்கள், சமூக
மதிப்பு இவையனைத்தும் சுகமான சுமையையுச்
சுமக்கப்படும்போது பொறுப்பு ஏற்படும், இந்தப்
பொறுப்பின் மூலம் இருப்பு என்பது வேண்டப்
படும். இந்த இருப்பின் கந்தியில்தான் முதுமை
யின் பிறப்பு நிலைபெறும். குடும்பத்தில் ஒத்து
வாழ முடியாத பண்புகள் அனைத்தும் துடைத்
தெறியப்பட வேண்டும். பலவிதமான முதுமை
தொடர்பான விளைவுகளைத் தெரிந்து கொள்
வது முதுமை வாழ்வை மோசமாக்காமல் நேச
மாக்கும் என்பது வெள்ளிடை மலையாகும்.
இறுதி முதியோர்வார நாளில் மீண்டும் உங்களைச்
சந்திக்கும் வேளைக்காக ஒரு காத்திருப்புடன்.

தீறவுகோல் - 07

(ஷ)

தியோர் வாரத்தின் இறுதி நாள் இன்றாகும். இன்றைய நாளில் நாங்கள் இறுதியாகச் சிந்தனை செய்வதற்கும், சிந்தனையை வந்தனைகளாக உருவகப்படுத்தி உற்சாகம் பெறுவதற்கும் உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளத் தயாராக வேண்டும். எங்களின் பூமிக்கான விண்யத்தின் பயணத்தில் முதுமையை அடையும் முன்னர் முகாரி இராகங்களை இசைத்துக் கொண்டிராது எவ்வாறு தயார்படுத்தவில்லை படுபடுவது எனத் திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும். சட்டங்களை இட்டு, வெட்டி வேலை கருக்கெல்லாம் துணை நின்று மல்லுக்கட்டிய காலங் கள் மலையேற்றட்டும். எத்தனை நிகழ் வுகளை யெல்லாம் சரமாரியாகச் சந்தித்திருப்போம். இத்தனை வேளைகளிலும் எத்தனை தடவைகள் நாங்கள் வில்லத்தனமாகவும், கள்ளத்தனமாகவும் சுயநல மேலீட்டால் செயற் பட்டிருப்போம்.

எங்களது பழக்க வழக்கங்கள், பரம்பரைக்குணங்கள், வரட்டுக் கொரவங்கள் தன்னலம் மிக்க இராஜ்சியம் எல்லாம் துரத்திக் கொண்டும், ஒட்டிக்கொண்டும் இருக்கின்றன. ஓவ்வொரு மனிதனும் துன்ப துயரங்களை சந்திக்காமல் இவ்வுலகில் வாழ்ந்துவிட முடியாது. கன்ம வினைகள் அல்லது பிறவிப் பலன்கள் எம்மை ஒரு வட்டத்துள் ஊற வைத்துக் கொண்டே இருக்கும். முதியவர்கள் எத்தனை பேர் சிரிக்கின்றார்கள்? யோசித்து உங்கள் கண் முன்னால் உங்கள் விம பத்தை மனத் திரையில் விழுத்திக் காட்சிகளை எண்ணிப் பாருங்கள். எதை உணர்கின்றீர்கள்? மகிழ்வான காட்சிகள் தெரிந்தால் நீங்கள் சுகமானபாதையில் பயணிக்கின்றீர்கள் என்ற முடிவை எடுக்கலாம்.

எம்மில் குடிகொண்ட குழந்தைப் பருவம், அநுபவத் தேர்ச்சியுடன் சேரும் போது முதுமைப் பருவமாகின்றது. நல்லது, கெட்டது தெரிந்த பின் அதை பகுத்தாராய்ந்து பார்த்து வாழ்வதற்கான பக்குவம் முதுமையில் கிடைக்கின்றது. இளமை

யில் நிறைய புதுமை கள் தோன்றும், அதைப் பகிர்ந்து கொள்வதும், தெரிந்து கொள்வதும் சுவாரசியமாயிருக்கும். முதுயையின் புதுமைகளைத் தெரிவதும், அனுபவிப்பதும் தனிமையுடன் சார்ந்திருக்கும்.

எங்களது சுவாசமாகவும், செயற் பாடாகவும் நல்ல நேரான விடயங்களை உள்வாங்குவதும் ஏற்படவேண்டும். உண்மையாகவும், திண்ணமாகவும் விடயங்கள் இடித் துரைக்கப்பட வேண்டும். பகுத்தாராய்வதும் பண்பட்டு நிற்பதும் துறைசார் விழுமியங்களாக பண்பாட்டுக் கோலங்களுக்குள் சிறைப்பிடிக் கப்பட வேண்டும். சிந்தனைகளின் வெளிப் பாடும், தரிசிப்புக்களின் விவரணங்களும் தார் மீகமானவையாக இருக்க வேண்டும்.

முதுமையில் ஏற்படும் தவிப்பும், பயமும் மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தும், உடல் வலுவற்ற தாகும் நிலையை நாங்கள் தவிர்த்துக் கொள்ள முடியாது. மனம் பலமற்றுப்போகும் நிலை எம் கைகளில்தான் உள்ளது. தேவையற்ற விடயங்களை அளவுக்கத்திகமாக மனதில் பதிவு செய்து வைக்கும் போது அதை அழிக்க முடியாமல் அவதிப்படுகின்றோம். ஒரு இறுவட்டில் குறிப் பிட்டளவு தான் பதிவுகளைச் செய்யமுடியும். இதுபோலவே மனமும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் பதிவுகளைச் செய்ய முடியாது போகின்றது. இதில் தீமையான விடயங்களை அதிகமாக வைப்பிலிட்டிலிருக்கும் எனின் வேத னைக்கு எல்லை இருக்காது. ஞாபகமறதிகள், வாக்கு மாறுதல், பார்வை குறைதல், உடல் உறுப்புக்கள் இயங்காது விடுதல். அங்கவீனம் ஏற்படுதல் இவை எல்லாம் சுகமான முதுமை யடையாமையால் ஏற்பட்ட விலை வுகள். சுகமான முதுமை அடைந்தவருக்கு அதிககாலம் படுக்கையில்

வேத
ணப்பட

வேண்டியி

ராது. ஆதிக
மானவர்கள் தமது
கர்ம வினைகளுக்கு
கடையில் உத்தரிப்ப
தாக மக்கள் கூறிக்
கொள்கின்றார்கள்.
எனினும் மனவலிமை
இருந்தால் உடலின் பாதிப்
புக்கள் குறைவாக இருக்கும்
என்பதே உண்மையாக உள்ளது.

உணவு முறைகள், சுகாதாரப் பழக்கவழக்கங்கள், நல்ல குணவியல்புகள், கட்டுப் பாடான வாழ்க்கை முறைகள் என்பவற்றைக் கடைப்பிடிப் போர் உள்ள மேம்பாட்டுடன் வாழ்கின்றார்கள் என்பது சமூகவியல் உண்மை யாகும். உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி உள்ளவர்களுக்கு வயது தெரிவதில்லை. இவர்கள் நன்றியுடைய வர்களாகவும், மற்றவர்களுக்கு உதவும் மனப்பான்மையுடன் பழகுபவர்களாகவும் இருப்பார்கள். "நன்றி" என்ற வார்த்தையை அதிகம் உதிர்ப்பவர் மனதில் மேம்பாட்டின் திசையில் பயணிக்கின்றார். தவறு களையும் பிழைகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனநிலையில் இருப்பவர் மனபலத்தின் அதிர்வு களை தொட்டு விட்டார். விட்டுக் கொடுத்து மகிழ்பவர் மனவலிமையின் எல்லையை தொட்டு விட்டார். ஆசைகளை துறந்து விட்டவர்

ஆன்மீகத்தின் உச்சத்தை கண்டு விட்டார். நாங்கள் குறைந்தது "நன்றி" உணர்வை உதிர்ப்பவர்களாக இருப்போமானால் சுமையில் ஸது சுகமான முதுமையை அடைந்து விடலாம்.

சுமையில்லாத முதுமை நாம் அடையா விட்டால் பாதிக்கப்பட்ட போது தனிமனிதனா கிய நானும் தான். எனக்கென்ன என என்னை நால் முதுமையின் சுடுபரப்பில் ஒதுங்கி ஒழித்துக் கொண்டவரும் தாக்குதலுள் அடங்கிவிடுவார். தான் தப்பலாம் என என்னைநால் அதைவிட முட்டாள் தனமான செய்கை வேறு எதுவும் இருக்காது. "தொட்டால் தான் நெருப்புச் சுடும்" என்று பார்க்கப்போகின்றோம் என்றால் ஒரு வரும் ஓன்றும் செய்யமுடியாது. அநுபவம் தான் அவர்களுக்கு பாடம் புகட்ட வேண்டும்.

எனவே முழுமையாக மனச் சிந்தனைக்கு எடுத்து செயற்படுவது என்பது இன்றைய காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. கடுமையாக உழைப்பவரும் கலங்கும் நிலை வருதல் வேண்டாம். சுமையில்லாத முதுமையின் சொந்தக் காரர்களாக நாங்கள் மாறும் போது சுகமான முதுமை வந்தடைந்து விடும். முதுமை சுகமான சுமையாய் நிலையான இருப்பாக சமூகத்தில் நிலைக்க நாம் ஒவ்வொருவரும் வரவிருக்கும் காலத்திற்கு வழி விட்டு நிற்போமா?

உளமேம்பாட்டுடன் சுகமாக முதுமை யடைந்து, சுமையற்று, சமூகத்திற்கு இதமாக இருப்பதற்கு இனியேனும் வழிசைப்போம். உன்னதமான பயணிப்பில் நீங்களும் எம்மோடு உழைக்க முன்வர வேண்டும்!

நட ஊந்த செயற்பாடுகளில் விளையாட்டுக்கும், உடற்பயிற்சிக்கும் நாம் கவனம் செலுத்துகின்றோமா? எனச் சிந்தித்துப் பாருங்கள் தொலைக் காட்சிக்கு முன்னால் இருந்து விளையாட்டு வீரர்களைபார்த்து அப்படி அடித்திருக்கலாம், இப்படி அடித்திருக்கலாம் என வெட்டி விளாசுகிறோம். அந்த அதீத ஆர்வம் எமது உடல் நலனைக்கவனிக்கும் போக்கில் இருக்கின்றதா? விளையாட வேண்டும் என எண்ணுகிறோமா? விளையாட்டை ரசிப்பதற்காக நேரத்தை செலவிடும் நாம் விளையாட்டை விளையாட ஏன் விரும்புவதில்லை?

காரணம் இருக்கின்றது. அன்று பசிக்காக உணவை சத்தாக உண்ட நாம், இன்று ருசிக்காக உணவை உண்கிறோம். உடம்பை வளர்த்து விட்டு கதிரைகளிற்குள் இருந்தால் எழும்ப முடியாமல் திண்டாடுகின்றோம். உடம்பின் வளர்ச்சியால் அசைய முடிவதில்லை. கூடவே எரிச்சல், பொறாமை, அகங்காரக் குணங்களை எமக்குள் குடியமர்த்திக் கொள்கின்றோம்.

அதனால் கூடவே முதுமை எம்மோடு தொடர்கிறது. இந்தக் குணங்களும் இனைகின்றது. நோய்களும் வருகின்றது. மொத்தத்தில் எங்கள் சூழல் நெருக்கடிக்குள் நுழைகின்றது. நாமும் வாழுமுடியாது மற்றவர்களையும் வாழ விடாத சூழலுக்குள் குடியமர்ந்து கொள்ளும் கிரகப் பிரவேசத்தை வெற்றிகரமாக நடாத்தி விட்டு ஒன்றும் தெரியாதவர்கள் போல் நாம் எல்லோரும் மௌனித்துக் கிடக்கின்றோம்.

உடலை
வளர்த்து, மனதை
வெறுமையாக்கி, முது
மையை சுமையுமாக்கி
வாழும் நாம் சுகமான
வாழ்வுடன் முதுமையில்
வாழ வேண்டாமா? அப்படி
யாயின் வயதிற்கேற்ற உடற்பயிற்
சிகள் செய்யலாம். அளவோடு உணவை
உண்ணலாம் உணவு மிஞ்சி விட்டது
என்பதற்காக எத்தனை பேர் உணவை
மிண்டி விழுங்கு கிறார்கள் கூடவே வியாதிகளையும் அல்லவா அரவணத்துக் கொள்கின்றோம்.

ஒரு நேரம் சாப்பிடுபவர் யோகி, கிரண்டு நேரம் சாப்பிடுபவர் போகி, மூன்று நேரம் சாப்பிடுபவர் ரோகி, நிந்த வரிசையில் நான்கு நேரம் சாப்பிடுபவர் துரோகி என்பார்கள். கிவ்வாறு அளவுக்கு மிஞ்சிய உணவுகளாயின் அமிர்தமும் நஞ்சாகும் என்பது முதுமொழி யாகும்.

எனவே அளவான உணவும், ஓழுங்கான உடற் பயிற்சிகளும், மனிதனின் இளமைக்கும், மனிதனின் முதுமைக்குக்கும் புத்தாக்கம் அளிக்கும் என்பது வெள்ளிடை மலையாகும். இவ்வாறாக முதுமையை பக்குவமாக வரவேற்றால் 60 வயதின் மேல் முதுமை புதுமையாக இருக்கும்.

மனப் பாரங்கள் எல்லாம் தூரங்கள் ஓடிவிடும். முதியோர் பராமரிப்பு சமூகத்தில் என்ற கனவும் நனவாக வழிசைமக்கப்படும்.

சிந்திப்போம்!
உன்னத முத்தோளின் நாளைய விழயலில் சந்திப்போம்!

முத்தோரின் நாளைய விடியலில்...

ക്രിസ്തവിക്കു
ഭാരതപ്പെ
...ദിനമുഖി

புதியவர்கள் என்பவர்கள் அறுபது வயதுக்குட்பட்ட அனுபவமுள்ள குழந்தைகள். இவர்கள் இன்று சமூகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களுக்குள் தினாறும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார்கள். எங்களது இவ்வாறான பெற்றோர்களுக்கு நாங்கள் என்ன கைமாறு செய்யப் போகின்றோம். முதியவர்கள் அன்பை எதிர்பார்ப்பவர்கள். குழந்தைகளைப்போல அடம்பிடிப்பதில் குறியாக இருப்பவர்கள். முதியவர்களின் தேவைகள் உடனுக்குடன் பூர்த்தி செய்ய முடியாமல் இருக்கின்றது. இதற்கான காரணங்களாக பல இருக்கின்றது. இதில் முதியோர் பராமரிப்புதான் சவாலாக இருக்கின்றது.

"முத்த பிரஜைகள் சமூகத்தில் வைத்தே பிள்ளைகளால் அல்லது உறவினர்களால் அல்லது அயலவர்களால் பராமரிக்கப்பட வேண்டும்" என்ற எண்ணக்கருவை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதியோர் நலன் பேணல் முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. வடக்கு மாகாணத்தில் 60 வயதின் மேல் 1016318 பேர் உள்ளனர். இம் முதியவர்களின் 48186 பேர் பெண்களாகவும் மீது ஆண்களாகவும் உள்ளனர். இலங்கையில் 70 வயதுக்கு மேல் 2 லட்சத்து 19193 முத்த பிரஜைகள் உள்ளனர். ஆண்களின் ஆயுள் வயது 76 ஆகவும் பெண்களின் ஆயுள் வயது 73 ஆகவும் உள்ளது. முதியோர்களில் 76 வீதமானவர்கள் கல்வியறிவு பெற்றவர்களாகவும் உள்ளனர். முத்த பிரஜைகளுக்கான சுகாதார வசதிகள் இலங்கையில் 98 வீதம் இருக்கின்றது. மேலும் இலங்கையில் 6705 பேர் 279 முதியோர் இல்லங்களில் வாழ்கின்றார்கள். வடக்கு மாகாணத்தில் 15 முதியோர் இல்லங்கள் இருக்கின்றன. ஆண்முதியவர்கள் தான் முதியோர் இல்லங்களில் அதிகமாக வாழ்கின்றார்கள். இவை புள்ளி விபரங்களினதும், ஆய்வுகளினதும் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்துள்ளன. இன்று உலகம் சுருக்கமடைந்து விட்டமையால் தேடல்கள் சுலபமாகிவிட்டன. இதன் மூலம் பிள்ளைகளின் முதிர்ச்சி என்பது பாடசாலைப் பருவத்திலே முனைப்படைந்து முற்றுப்புள்ளியாகி விடுகின்றது. இதனால்

பிள்ளைகளில் உள்வளர்ச்சி மேம்பாட்டால் முதியவர்களைப் போன்ற நடத்தைகள் வெளிப்படுகின்றன. முதியவர்களுடனான அனுபவப்பகிர்வுக்கு இவர்கள் தயாராக இருக்கவில்லை. தமக்கு அதிகம் தெரியும் என்ற நிலையில் வாழ்கின்றார்கள். பெற்றோரையும், மற்றோரையும், முதியோரையும் மதித்து வாழ்வதிலிருந்து விலகி நிற்கிறார்கள். நல்லது கெட்டது எதுவுமே பகுத்தாராயாது பாடசாலை காலத்தில் பாதை விலகல்களில் ஈடுபடுகின்றார்கள். மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்பது இங்கு வேடிக்கையாகி நிற்கின்றது. கலாசார கலப்புக்கள் முக்கியத்துவத்தை உணர்த் துதலில் உசப்புதலை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இன்று கூட்டுக் குடும்பங்கள் என்ற சிறிய கட்டுமானத்தினுள் முதியவர்கள் கைவிடப்பட்டுள்ளார்கள். பொருளாதார நெருக்கடிகள், இராஜபோக வாழ்வியல் முறைகள், இயந்திரமான வாழ்க்கை முறைகள் இவை எல்லாம் சமூக நெருக்கடிகள் ஆகியுள்ளன.

சுயநலமான வாழ்க்கையும், சுயநலமான செயல்களும் குடும்பங்களின் அந்நியோன்னிய தன்மைக்கு முட்டுக்கட்டையாக அமைகின்றன. "ஹய்" சொல்வதற்கு மட்டும் தான் இன்று மக்களுக்கு நேரம் உள்ளது. மனிதர்கள் ஐந்தறிவு விலங்குகளுக்குள் பண்புகளையே இன்று கொண்டிராதவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். ஆத்மீகாந்தியில் இணைந்தவர்கள் அல்லது இணைய முற்படுபவர்கள் மட்டும் ஒரு வகையில் மகிழ்வைத் தக்கவைத்துள்ளார்கள். ஏனைய வர்கள் நெருக்கடிக்குள் புகுந்துகொண்டு குளர்மான குணங்களை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றார்கள். மனிதன் மனிதனாக வாழவேண்டும் என்ற நியதிகள் எல்லாம் இன்று பாடப்புத்தகங்களில் மட்டும் நிரந்தர இடத்தை தனதாக்கி கொண்டுள்ளன.

இலங்
கை சன்னாயக
சோசலிசுக் குடி
யரசின் 2000ஆம்
ஆண்டின் 9ஆம்
இலக்க முதியோரின்
உரிமைகளைப் பாது
காப்பதற்கான சட்டத்
தில் முதியவர்களை
பிள்ளைகள் பராமரிக்கும்
பொறுப்பிலிருந்து விடுபட முடியாது என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறாயின் முதியோருக்கான தேசிய செயலகத்தில் முறைப்பாடு செய்து சட்ட ஏற்பாடுகள் மூலம் பிள்ளைகள் தனது வருமானத்தின் ஒரு பகுதியை பெற்றோருக்கு பராமரிப்புப் பணமாக மாதாந்தம் செலுத்த வேண்டும் என்ற ஏற்பாட்டிற்கு நடவடிக்கை எடுக்கமுடியும். இதை விட முதியோர் சங்கங்கள் கிராமங்களில் ஆரம்பிக்க முடியும். மேலும் முதியோர் பகல் நிலையங்கள் அமைப்பதன் மூலம் சமவயதினருடன் கலந்துரையாடும் வாய்ப்பும், தேவைகளும் நிறைவேற்றும் நிலையமாக ஊரிலுள்ள வளங்களைக் கொண்டு இயங்க வேண்டும். இவ்வாறன சில தீர்வுத் திட்டங்களும் முன்னகர்த்தப்பட்டுள்ளன. முதியோர்களுக்காக மாற்றுவலுவுள்ள நிலையில் பயன்படுத்தக் கூடிய உபகரணங்கள் மாதாந்த கொடுப்பனவுகள், 70 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கான 1000 ரூபா கொடுப்பனவுகள் என பல திட்டங்கள், அமுல்படுத்தப்படுகின்றன. முதியவர்கள் மன உழைச்சலின்றி வாழும் நிலையும் ஏற்படுத்தப்படுதல் விரும்பதற்க்காக அமையும். 2024ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் முதியவர்களின் சனத்தொகை 24.2 வீதமாக அமையப் போகின்றது. இந்நிலை பெரும் சவால் நிறைந்த ஒன்றாகும். திருமண மாகாது தனித்து வாழ்ந்த முதியவர்கள் விட்டுக்கொடுத்து வாழ முடியாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் சமூகத்தின் சிக்கலுக்குள் வாழ்கின்றார்கள். விட்டுக் கொடுப்பு என்பது நேரிடையான எண்ணங்களை உள்வாங்கி சுகமான முதுமையடைதலுக்கு உதவி நிற்கும். சுகமான

முதுமை சுமையில்லாத வாழ்வையும் சுகமான மரணத்தையும் ஏற்படுத்தும். இதன் மூலம் முதுமையில் ஏனையோருக்கு பாரமாக இருக்க தேவையில்லை.

அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளில் முதியவர்கள், சிறுவர்கள் தொடர்பான பிரச்சி னைகள் தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாது. அபி விருத்தியின் பின்னர் தான் இந்தப் பகுதியினருக்கு அந்நாடுகளில் வசதிகள் பாதுகாப்புகள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க முடியும். பொருளாதார வளர்ச்சி யின் தன்னிறைவுத் தன்மைதான் முதுமையை புதுமையானதாக மாற்றும். தற்போது எமது நாட்டிலுள்ள முதுமையின் தனிமை வலியை ஏற்படுத்தக் கூடியது தான். இதற்காக நாம் தனித்தனியாகத் தான் செயலில் இறங்க முடியும். எங்களுக்கு வரப்போகும் முதுமைக்கு நாம் ஒவ்வொருவரும் தான் முகம் கொடுக்க வேண்டும். இதற்கு என்ன செய்ய முடியும் என்று நினைக்கின்றீர்கள்? முதியோர் பராமரிப்பு தொண்டர்கள் கிராமங்களில் ஏற்படுத்தப்படுவார்கள். வசதியானவர்கள் அவர்களை தேவைக்கேற்ப பராமரிப்புப் பணிக்கு அமர்த்தலாம். உடல் அறுபது வயதில் முதுமையடைகின்றது. உள்ளம் தொடர்ந்து அனுபவத்தால் பண்பட்டுக் கொண்டு செல்லும்போது நேரிடையான செயல்கள் பிறப்பெடுக்கும். இதற்கு சமூக ரீதியான வழிகாட்டல் களும் கைக்கொள்ளப்படுவது அவசியமாகும். ஆரோக்கியமான தனித்தியல் வளர்ச்சியின் முதிர்ச்சி முதுமைப் பருவத்தின் முகவரியாக அமையும்போது முற்றிலுமான சவால்களை எதிர்நோக்கும் வீரியம் ஏற்பட்டுவிடும்.

பிள்ளைகளும் சமூகமும் முதுமைக்கு விடைகொடுக்கும் நிலையில் எமது முதுமையும் ஏற்படப்போகின்றது. முதுமையில் தனித்து நின்று சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்க நாமும் தயாராக வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டில் உள்வாங்கிக் கொள்வது காலத்தின் தேவையாக இன்று உள்ளது. சருகான பருவத்தின் கோலங்களாக மனசை கிளேசிக்கும்போது முதுமை வாழ்க்கை கரும்பாக இருக்கும். ஆக்ம சிந்தனைகளின் தேடல்களும் நாடல்களும் தான் வைப்புகளாக அமையும். இந்த இருப்புகளின் உறுதிப்படுத்தல்களில் உள்ளம் வலுப்பெற்று நிற்கும். உலவுவின் துள்ளல்களில் முதுமையின் கோலம் பிறந்து நிற்கும். முதுமையை புதுமையாக்கும் புது விதியின் பயணிப்பில் காத்திருப்புக்கள் இனியும் வேண்டாம். முதுமைக்கும் விடை கொடுப்போம்.

விழியல் - 02

காலை வேளையின் வானத்தின் கோலங்கள் சித்திரங்களாக மின்னிக் கொண்டன. மேகக் கூட்டங்கள் படையெடுப்புக்களை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தன. கருமேகங்கள் வெண் முகில்களைத் துரத்தியடித்துக் கொண்டிருந்தன. இயல்பாக இயற்கையின் காட்சிகளைப் படம் பிடித்தபடி அடிவானில் இருந்த ஆதவன் மேலெழுத் தொடங்கினான். அலுவலகத்தின் மேசையில் புரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்த அந்தியட்டிக்கான எமது முதியவர் ஒருவரின் அழைப்பிதழ் உயிர் பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

இந்த இல்லத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டிய விழாவில் தனது தந்தையாருடன் 1952இல் வருகை தந்த சிறுவன் முதுமையின்பின், இன்று வரை முதியோர் இல்லத்தில் முதுமைக் காலத்தைக் கழித்து அந்தியேட்டி அழைப்பிதழ் வரை நீண்ட இம்முதியவரின் வாழ்வு இன்று முற்றுப் புள்ளியாகியுள்ளது. அந்தியேட்டி அழைப்பிதழ் மூலம் என் சிந்தனைக் கீறல் ஒன்று என்னத் திரைகளில் மின்னிக் கொண்டது.

முதியோர் இல்லத்தின் முதியவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக வாழ்ந்தவர். தலைமை முதுமையாளர் பதவியைத் தக்கவைப்பதிலும், எடுத்துக் கொள்வதிலும் முனைப்பாக செயற் பட்டவர். விருந்தினரைக் கவரும் தனியான வித்தைகளை அமுல்படுத்திக் காட்டியவர். உத்தியோகத்தர் களுக்கு உதவியாக வாழ்ந்து காட்டியவர். இந்த ஜயாவின் நினைவுகள் என்னுள் துவண்டு துண்டு களாகிக் கொண்டன.

நிமிர்ந்த தோற்றமும் பளிச்சென்ற முகமும் கால்களை வாரி இழுக்கும் நடையும் என்னுள் ஓளிப்படமாகிக் கொள்கின்றன. களஞ்சிய காப்பாளராகக் கடமையாற்றி மதுவுக்கு அடிமையாகி குடும்பங்களைத் தொலைத்து தனியாகிக் கொண்டவர்.

"எனக்கு என்ற மனுசனைக் கண்டாபயம் எந்த நேரமும் வெளியில் தான் நிற்பார். வீட்டுக்கு வந்தாலும் அம்மாவிடம் கூறி விட்டு ஒழிந்து விடுவேன். அம்மா சாப்பாடுகளைக் கட்டிக் கொடுத்து ஒரு மாதிரி விட்டு விடுவா. ஒரு முறை எங்கடை ஒன்பது வயது மகனை வெளியில் கூட்டிக்கொண்டு போய் நிற்பாட்டிப் போட்டு எங்கேயோ போய்விட்டார். திரும்பவும் அந்த இடத்திற்குப் போக வில்லை. இப்படி பொறுப்பில்லாத வரை எப்படி நம்பி இருப்பது? நீங்கள் தான் கட்டித் தந்தனீங்கள். நீங்களே என்னையும் பிள்ளையையும் பாருங்கள். உரிமையோடு எனது அப்பாவிடம் கூறிவிட்டு வீட்டிலேயே இருந்திட்டன்" அவரது மனைவி இங்கு அவரில்லாத காலத்தில் முதியோர் இல்லத்திற்கு வந்து கூறிய விடயங்கள் என்னுள் எட்டிப்பார்த்தன. முதுமை நிலையில் இங்கு இவ்வளவு மனச்சமை இருந்தும் இம்முதியவர் இறுதிக்காலம் வரை தனது குடிப்பழக்கத்தை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தார். தனது மனைவியின் தாயைப் பற்றித் தான் குறையாகக் கூறினார். மனைவியின் பெற்றோரின் மூர்க்கத்தனமான மதிப்பில்லாத செயல்கள் தான் என்னைக் குடிகாரனாக்கியது. என்னை எனது பெற்றோர்கள் தவம் இருந்து பெற்றார்கள். நான் தான் ஒரே செல்லப்பிள்ளையாக இருந்தேன். அந்தக் காலத்தில் எனக்கு அடிக்கடி வருத்தம் வந்தது. எனது தந்தை மருந்தாக அடிக்கடி மதுவைத் தந்தார். எனக்குப் பின்னர் இந்தப் பழக்கத்தை தொடர்ந்து மோசமாக குடிக்கத் தொடங்கி விட்டேன்.

"இந்தக் காலத்தில் கலியாணம் கட்டிக் கொடுத்தா பெற்றார் பிள்ளைகளின் விஷயத்தில் எட்டமாய்நின்று செயற்பட வேண்டும்"

என
த ன து
அ னு ப வங்
களான தீர்வை
வழங்கி விட்டு
என்னைப் பார்த்து
புன் முறுவல் பூத்தார்.
இந்தக் காட்சியும்
என்னுள் இப்போது
இறங்கிக் கொள்கின்றது.

திருமணத்தின் பின்னர்
கணவனும், மனைவியும் வாதாடி
போராடி ஒரு முடிவை எட்ட வேண்
டும். அதன் பிறகுதான் அக்குடும்பம்
அன்னியோன்னியமாக உருமாறும். இந்தக்
கட்டத்தில் பெற் றோர்கள், சகோதரர்கள்,
உறவினர்கள் பாதிக்கண்களை முடிக்கொள்ள
வேண்டும். கணவன், மனைவி இருவருக்கும்
தமது உறவுகளை முன்னிலைப்படுத்துவதில்
போட்டி ஏற்படுகின்றது. அத்தோடு பழைய
உறவுகளைப் பிரிக்கின்றோம் என்ற தனிமை

ஏற்படுகின்றது. இதனால் ஏற்படும் வெறுமை
வாய்த்தர்க்கமாக மாறுகின்றது. திருமணத்தின்
பின்னர் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இந்நிலை
ஏற்படுகின்றது. இதை வெற்றிகரமாகக் கடப்
பதற்கு யாரோ ஒருவர் விட்டுக்கொடுப்பவராக
மாறவேண்டும். இப்படியான மாற்றம் ஒரு
குடும்பத்தை வாழ்வைக்கும் தற்காலிகமாக
இருந்த இந்தக் குடும்ப சனாமியும் ஒரு முடிவுக்கு
வரும். இந்தஜியாவின் சிதைந்த பக்கங்களிலிருந்து
பெறுமானமிக்க செய்தி ஒன்றை தாங்கிக்
கொண்ட உணர்வு ஒன்று என்னுள் ஊர்வலமாக
ஊர்ந்து கொண்டது.

நிற்சிங்க வெரவர் ஆலயத்தின் மணி
யோசை எண்ணங்களுடன் ரீங்காரமாகிக்
கொண்டது. எதுவும் அறியாத சிறுவயதில் முதி
யோர் இல்லத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டும் விழா
வுக்கு வந்து முதுமையில் தனிமையைப் போக்க
இங்கு அடைக்கலமாகி இன்று நீக்கமற நிறைந்து
வாழ்ந்த ஆக்மாவின் சாந்திக்காக மனம் வேண்டிக்
கொண்டது. நினைவுகளை சுமந்து பிரசவித்த
வார்த்தைகளை உதிர்த்த பேனா மீண்டும்
காத்திருப்புகளுடன் மேசையில் சரிந்து உறங்கத்
தொடங்கியது.

விழயல் - 03

கட்ர்கரைக் காற்றின் இதமான தாலாட்டில் இறுமார்ந்து கிடந்த வெண்மணல்கள் இயற்கையாக காற்றில் பறந்து கொண்டன. கடல் அலை ஓசைகள் ஆர்ப்பரித்து ஆர்ப்பரித்து எழுந்து வெண்மணலை முத்த மிட்டுக் கொண்டன. ஏக்கங்கள் சுமந்தபடி நீதி மன்ற வளாகத்தில் மனித முகங்கள் நடமாடிக் கொண்டிருந்தன. கறுப்பு அங்கிகளை சரிசெய்தபடி வழக்கறிஞர்கள் நிமிர்ந்து கொள் கின்றனர். அமைதியின் விசிறல்கள் ஆங்காங்கே பரவிக் கொள்ள சிரம் தாழ்த்திய வணக்கங்களுடன் நீதிமன்ற அமர்வு ஆரம்பமாகின்றது.

விசித்திரமான வழக்குகள் அரங்கேறிக் கொள்கின்றன. சத்தியப்பிரமாணங்களின் வருகை யுடன் குற்றவாளியா? சுற்றவாளியா? என முதல் கேள்வி எழுகின்றது. தொலைபேசியின் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளத் தவறியவர்கள் தினாறிக் கொள்கின்றார்கள். வழக்குகள், சாட்சிகள், வாதாட்டங்கள், தீர்ப்புகள், வரிசையாகிக் கொள்கின்றன.

பெற்றோரின் முரண்பாட்டால் விரிசல்கள் ஏற்பட்ட குடும்பத்தின் இரு சிறிய பிள்ளைகளும் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்பதில் நீதி மன்றம் அக்கறை செலுத்திக்கொண்ட வழக்கு விசாரணை ஆரம்பமாகின்றது. "பிள்ளைகளின் நலனுக்காக நீங்கள் முயற்சிக்க வேண்டும். பிள்ளை சமூகத்தில் அம்மாவின் அன்பையும் அப்பாவின் அன்பையும் பெற்று வளர வேண்டும். தாய் தந்தை இருவருக்கும் பிள்ளையில் உரிமை இருக்கின்றது. பிள்ளைக்குக் கிடைக்க வேண்டியவை கிடைக்க வேண்டும். நெருக்கீடுகளை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டாம்." நீதியின் குரல்கம்பீரமாகப் பரவிக் கொண்டது.

"மாமா மாமி, உங்கட அப்பா அம்மா எல்லோரும் நேரான ஆலோசனையள சொல் ஒன்றும் தெரியாத சின்னப்பிள்ளையல

வேதனைப் படுத்தாமல் இருங்கோ. பிள்ளைகளுக்கு அம்மாவும் முக்கியம் அப்பாவும் முக்கியம். அம்மாவோடு பிள்ளை அப்பாவோடு பிள்ளை என்று சொல்லி அனுப்ப வேணும். உங்கட நடத்தைகளை முதல்ல மாற்றுங்கள். பிள்ளை அம்மாற் இருந்தும் அப்பாற் இருந்தும் அப்பப்ப பெற வேண்டியதைப் பெற்றால் தான் ஒரு நல்ல பிள்ளையாக சமூகத்தில் வளர முடியும். அப்பாவின்ற கையை பிள்ளை ரோட்டாலே பிடித்துக்கொண்டு போற நடையை பாருங்கோ. அப்ப பிள்ளை எவ்வளவு கம்பீர மாகத் தெரிவான் என்று; இது எல்லாம் சொல்லி வராது பிள்ளையை இயற்கையாய் விடவேண்டும். பிள்ளைகளின் உரிமைகளைப் பறிப்பதற்கு யாருக்கும் உரிமை கிடையாது" நீதியின் குரல் மீண்டும் ஒரு முறை ஒங்கி ஒலித்துக் கொண்டது.

மெதுவாக உள்ளிறங்கிக் கொண்ட சிந்தனைக்குரிய வார்த்தைகள் பார்வையாளர்களி னுள் ஊடுருவிக்கொண்டு கண்ணீராக வெளி வந்தது. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் திருந்திவிடுவார்களா? கேள்விகள் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மனிதர்களின் கண்களுக்குள் கொக்கியாகிக் கொள்கின்றன. புருவங்களை மேலுயர்த்தியவாறு மனித முகங்கள் ஏங்கிக் கொள்கின்றன.

வழக்கறிஞரின் வாதாட்டத்தில் நிசப்தம் குடியமர்ந்து கொள்கின்றது. அந்த தாய்க்குரிய அழுங்குப் பிடியான எண்ணங்களுக்கு மகுடியாக செயற்படும் மாமாவும் அழைக்கப் படுகின்றார். அத்து மீறல்கள் பற்றி அடுக்கான வார்த்தைகள் மிடுக்காகப் பிறந்து மடிகின்றன. உறைப்பாக உணர்த்தப்பட்ட விடயங்கள் உள்ள ஆலோசனைப்படுத்தலுடன் மனதினில் இருப்பாக்கிக் கொள்ள அடித்தள

மிடப்
படுகின்
நது. மனதில்
கிடந்த மடிப்பு
கள் இப்போது
நீங்கிடிருக்கும். அரு
கிலுள்ள வயோதிபர்
ஒருவரின் பார்வையின்
அநுபவ மேலீட்டு
அசரீரி என்னுள் உள்வலை
மாகிக் கொண்ட பிரமை ஏற்
பட்டது.

கணவனின் போக்கில் காணப்
பட்ட விடயங்கள் விட்டுக்கொடுப்பு
களாக வெளிப்பட்டு நின்றன. மனைவியின்
இருப் பிட சூழல் மாசுபட்டுக் கிடந்தது.
காட்சிகள் முடிவுரையில் கீற்றிகளாகிக் கொண்டன.
இதற்கு அருகிலுள்ள முதியவரும் வாக்குப்
போட்டுக் கொண்டமை அவரின் தலையசை
வுகள் மூலம் வெளிச்சமாகிக் கொண்டன.

உவையல் தான் "ஓழுங்காக பிள்ளை
களைக் காட்டாமல் சாட்டுப் போக்குகளை
சொன்னதலே நான் சாட்சிக்கு வந்தனான். தகப்ப
நட்ட பிள்ளைகளைக் காட்டாமல் விடுகிறது
கடவுளுக்கே அடுக்காது. உதுகளுக்கு விளங்கு
தில்ல. அம்மாளாச்சி இந்த அநியாயத்தைக்
கேட்காமல் விடமாட்டார் என்று கூறியபடி கை
களைக் குவித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து கொண்டார்.

"முதியவர்களை மதித்து குடும்பங்களை
சேர்ப்பினம் என்ற நம்பிக்கையிலே நீதிமன்றம்
என்னையும் இணைச்சு இருக்குது. எங்கட அநுப
வத்தை வைச்சு உந்த இலம் பிள்ளையள்
கோபத்தை மாற்றி சேரவைக்க வேணும். சின்னப்
பிள்ளையள் பாவம் தம்பி" என்று கூறியபடி
முதியவர் நம்பிக்கையை சுமந்தபடி அடியெடுத்து
வைத்தார்.

"முதுமையின் அனுபவம் இனி பேசுதொ
டங்கும்போது முடிவுகள் நலமாக அமையும் என்ற
ஆழ்மனதீன் எண்ணம் என்னுள் அணிவகுத்துக்
கொண்டது". மேகத்திரைகளை விலக்கிய படி
ஆதவனின் பயணம் நடுவானில் உத்வேகம் பெற்றுக்
கொண்டது.

காலை வேளையில் வர்ணக் கோலங் கள் வானில் வரையப் பட்டிருந்தன. செந்நிறமான வானத்தின் திரைகளை விலக்கிய வண்ணம் ஆக வனை கதிர்கள் பூமிக்கான பயணத்தை ஆரம் பித்துக் கொண்டன. உறங்கிக் கிடந்த உயிரினங்கள் அன்றைய நாளில் செயற்பாடுகளுக்காக அணிவகுத்துக் கொண்டிருந்தன.

1984ஆம் ஆண்டில் இல் சியாமா செட்டி விமானத்தின் குண்டுகளுக்கு இரையாய் கிடந்த வீட்டின் இடிபாடுகளுக்குள் சனக்கூட்டம் கூடி யிருந்தது. A 9 வீதியின் அருகே கிடந்த இந்த வீட்டின் அவைங்களை வாகனத்தின் இரைச்சல் விழுங்கித் தீர்த்துக் கொண்டது. எனது செவிகளுக்குள் வார்த்தைகள் ஒடி வந்து குடியமர்ந்து கொண்டது.

முதுமைக் காலத்தில் கணவனும் மனைவியுமாக இந்த வீட்டில் எஞ்சியிருந்த குளியல் றைக்குள் முப்பது வருடங்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். உடைந்த இடிபாடுகள் அப்படியே உயிர் நீர்த்தபடி கிடந்துள்ளது. தென்பகுதியில் இருந்து வீட்டு வேலைக்காக பணக்கார வர்க்கத்தினால் அழைத்து வரப்பட்ட இவர்கள் எஜமானின் வீட்டை சொர்க்கமாக எண்ணி வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் அவர்களின் இடப் பெயர்வுகளால் வெறுமையாக்கப்பட்டு அதனால் தனிமைப் பட்டு வாழ்ந்தார்கள்.

குடும்பத்தில் கணவன் மனைவியாக பிள்ளைகள் இன்றி இதுவரை காலம் கழிந்திருக்கிறது. என்னுள் அவர்கள் பற்றிய செய்திகளின் பிரித்தெடுப்புக்கள் விரிவாகிக் கொள்கின்றன. என்னவாம் உங்க விடுப்புச் செய்திகளைச் சுமந்து செல்வதற்காக என்னருகில் ஒருவர் வந்து நின்று கொள் கிறார். செய்திகளை உள்வாங்கும் படலத்தை முனைப்பாக்கிக் கொள்கிறார்.

தினமும் அயலில் பெரியவரின் வீட்டிற்குச் சென்று காலையில் தேநீரை வாங்கிக் குடித்து விட்டு சாவகச் சேரி சந்தைப் பகுதியில் சிறிய வேலைகளைச் செய்து கணவனும் மனைவியுமாக உழைத்து வாழ்ந்துள்ளார்கள். இரவு நேரத்தில் அருகில் உள்ள அயல் நண்பர் இவர்களுக்கு உணவு வழங்குவார். அயல் அன்பரின் அன்பு மட்டும் இவ்வளவு காலமும் நிலையாகிக் காணப்பட்டது. இந்நிலையில் நம்பிக்கையின் மேல் பூலோகவாழ்வின் பக்கங்கள் புரண்டு கொண்டுள்ளன. முதுமை என்பதை சுமையாக எண்ணாமல் சுகமாக எண்ணி வாழ்ந்த இவர்களின் இன்றைய நிலை என்னவாகி விட்டது? என்ற கேள்வி என்னுள் வலியை ஏற்படுத்திக் கொண்டது.

"வழியை விடுங்கள்" என்றவாறு ஒருவர் ஆவேசமாக வருகிறார். "ஐயா என்ன நடந்தது" என்கிறார் பக்கத்தில் நின்ற இன்னொருவர் நான் நேற்று வரும் போது கணவன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று இவரது மனைவி கூறினார். வந்தவர் தனது புலம்பலை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். இவர்களுக்கு இதுவரை உதவி செய்து வந்ததவர் அயல் வீட்டு அன்பர் என்பது இப்போது தெரியவருகிறது. வைத்தியரின் வருகையுடன் முதியவர் இறந்து பலமணி நேரம் ஆகிவிட்ட செய்தி இறுதியாகிக் கொண்டது. கணவன் இறந்ததைக் கூட உணர முடியாத நிலையில் மனைவியின் மனநிலை இருந்தது. தனது கணவன் உறங்கிக் கொண்டிருப்பதாக ஒருநாள் முழுவதும் மனவளர்ச்சி குன்றிய மனைவி எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். வெறுமையிலும் துன்பங்கள் உணரக்கூடாது என்பதற்காக இறைவனின் ஏற்பாடு கச்சிதமாகச் செயற்பட்டிருந்தது.

இப்
போது
இறந்து
போன முதிய
வரின் உடலை
நீர்த்தேங்கும் கண்
களுக்குள் அனை
வரும் சிறைப்படுத்திக்
கொள்கின்றன.

இன்றைக்கும் சந்தைக்குக் கணவனுடன் போகும் ஏற்பாட்டில் மனைவி இப்போது ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார். முதுமையைப் பறைசாற்றி நிற்கும் நரைத்த தலை முடிகளை சீப்பினால் வாரியபடி எழுந்து கொள்கிறார். மறுபுறத்தில் இறந்த முதிய வரின் உடலினை சுடுகாட்டிற்கு கொண்டு செல்லும் ஏற்பாட்டில் நலன் விரும்பிகள் இணைந்து கொள்கின்றனர். கிராமஅலுவலரின் வருகையுடன் மரண ஊர்வலத்தின் ஏற்பாடுகள் பூச்சியமாகிக் கொள்கின்றன.

சொந்த உறவுகளை மறந்து வெந்த உணர்வுகளைத் துறந்து வந்த உறவுகளுடன் இருந்து புறப்படும் மரண ஊர்வலம் இப்போது விழித்திரையில் காட்சியாகிக் கொண்டது. "இரு முதியவர்களையும் எத்தனை தடவை கேட்டிருப்போம். முதியோர் இல்லத்திற்குப் போங்கள் என்று கூறியிருப்போம். இவர்கள் விரும்ப வில்லையே" ஒருவர் ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டார். தன்னம்பிக்கையில் தனிமையைக் கூடப்புறம்தள்ளி விட்டு தள்ளாத வயதிலும் சோதனைகளை எல்லாம் சாதனைகளாக்கி ஒரு புதிய போதனையை சமுதாயத்திற்குப் பிறப்பித்துள்ளார்கள்.

எண்ணங்கள் லேசாகக் கணமாகிக் கொள்கிறது. வெய்யிலின் சுட்டெரிப்பில் நேரங்கள் கரைந்து விட்டதைக் கணக்கெடுத்துக் கொள்கிறேன். பலவிதமான சாட்சிகள் மாறிமாறி ஓளிப்படமாகிக்கொள்கின்றன.

தனித்து விடப்பட்ட முதியவர் கணவனைத் தூக்கிச் சென்றதை ஆச்சரியமாக உத்துப் பார்த்துக் கொண்டார். என்ன புரிந்ததோ தெரிய வில்லை திமிரென சமூக நலன் விரும்பிகளின் ஏற்பாட்டில் இந்த அம்மாவின் விண்ணப்பங்கள் இல்லத் தினுள் அடைக்கலமாகிக் கொள்கின்றன.

தனது பணிகளைத் தானே செய்யவில்லை எவ்வித உறவுகளும் அற்ற நிலையில் இந்த அம்மாவின் அனுமதி ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. ஒரு புன்முறுவலை விட்டெறிந்து விட்டு தனது புதிய உறவுகளுடன் வாழ்வதற்குச் செல்கிறார். நலிவற்ற கைவிடப்பட்டவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கும் சாந்தி இல்லம் தனது அறுபதா வது வயதில் மேலும் ஒரு முதியவரை அரவணைத் துக் கொண்டது.

முத்த பிரஜைகளுக்கான உடல் உள ஆத்மீக சூழலைக் கட்டியெழுப்புவதற்காக முத்த பிரஜைகளுக்கு கடமைகளுக்கு மேலாக அறபணிப்புகளுடனான சேவைகளை ஒருங்கிணைத்து வழங்குதல். முதியோர் இல்லத்தின் இலக்கும் தூர நோக்கும் வரவேற்புக் கூடத்தின் கூரையின் கீழ் கூடாரமிட்டுக் கிடந்தது.

அனைத்து முதியவர்களுக்கும் புது வருகை தரும் முதியவரை வரவேற்று நின்றனர். உத்தியோகத்தர்கள் அம்முதியவரை அழைத்துச் செல்லுங் காட்சி என்னுள் புள்ளியாகிக் கொண்டது.

முதுமையிலும் நேர்மையாக உழைத்து வாழ்ந்தாலும் கியலாமை வரும்போது அல்லது தனிமை வரும் போது சமூகப் பாதுகாப்பு அவசியமாகிறது. அந்தத் தேட வூக்கு முதியோர் கிளமை என்பது தீர்வு அல்ல சமூகத்தில் வைத்தே முதியவர்கள் பிள்ளைகளால் அல்லது உற வினர்களால் பராமரிக்கக்கூடிய சமூக மாற்றத்துடனான சமூகக் கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

என்ற நெருடல் ஒன்று மெதுவாகப் புரையோடிக் கொண்டது. வாழ்க்கை என்பது அனைத்துக்கும் முகம் கொடுக்கும் ஆடுகளம் அச்சில் விழுந்த எழுத்துக்கள் கண்ணினுள் ஊடுருவிக் கொண்டன.

விழயல் - 05

து ம்பதிகளாக முதியோர் இல்லத்தில் வாழ்ந்து ஒருவரைப் பிரிந்த பின் ஏற்பட்ட தனிமையின் கொடுமையை முதியோர் வாரத்தின் 05ஆம் நாளின் சிந்தனையாக்கிக்கொள்ளும் போது உணர்வான விடியலின்போது.

காலைக் கதிரவனின் கதிர் வீச்சில் சிலிர்த்துப் போய் நின்ற விதம் விதமான செவ் வரத்தம் பூக்கள் அங்குமிங்கும் தலை யசைத்தபடி நின்றன. பூவாளியினால் தன்னீரை இறைத்தபடி நின்ற முதியவரின் புன்முறுவல் என்னை ஈர்த்தது. பெரிய ஒரு சந்தனப் பொட்டும் மூன்று குறிகளில் திருந்றும் பளிச்சென்று நெற்றியில் மின்னியது. காற்றில் சொறுகியிருந்த வெள்ளை நிற தேமாப்பு காற்றில் அசைந்தபடி இருந்தது. தம்பி மனுசி உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றா. கோயிலுக்கு போட்டு வந்து நிற்கின்றான். பலாலி தம்பி எங்கட இடம் வெளிக்கிட்டு கனகால மாகிட்டுது. மகன் யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியில் டொக்டர் பிரச்சனையில் வெளிக்கிட்டவர் கண்டாவில் இருக்கிறார்.

ம! நீண்ட ஒரு பெருமுச்சுடன் பூங்காவின் மேல் இருந்த வாங்கில் அமர்கின்றார். பார்வையால் நோக்கிய அவர் மீண்டும் தொடர்ந்தார். எங்கட ஊர்ப்பிள்ளை ரொம்பக் கஸ்டம் ஒன்றும் தேவையில்லை. குறிப்பை மட்டும் தாருங்கோ என்று வாங்கிப் பார்த்தன். வாங்கும் போதே நினைச்சன் குறிப்புப் பொருந்த வேண்டும் என்று முருகன் கைவிடேல. குறிப்பு நல்ல பொருத்தம். மகனைக் கேட்டன் நீங்க சொன்னாச் சரி என்றார். பிள்ளையை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி கலியாண மும் முடிஞ்சுது. தம்பி! இப்பவும் மாமா எண்டா தேன் ஒழுகும் அப்படி பாசம் நல்ல பிள்ளை. குடும்பம் சந்தோஷ மாயிருக்கினம். என்னையும் வரட்டுமாம் எனக்கு எள்ளளவும் விருப்பம் இல்லை.

தோட்டத் தோட கிடந்து எத் தனை பயிர்செடியை வைத்திருப்பம். எல்லாம் நாசமாய் போச்சது. அந்த செல்வாக்கை சொல்லே வாது. மோன அப்படிக் காச பிழங்கிச்சுது அந்த தன்னியை குடிச்சாலே பசியெல்லாம் போயிடும். மரவள்ளியெல்லாம் அந்த செம்பாட்டு மண்ணிலே அந்த மாதிரி விளைஞ்சிருக்கும். இன்டைக்கு எல்லாம் கனவு மாதிரிக் கிடக்குது. மகன் படிச்சார் அதனாலே தலை நிமிர்ந்து நிக்கிறன். தேடி வந்த மகளும் நல்லா வாச்சுப் போச்சு. அதனாலே நாங்கள் ஊசாடித் திரியிறும் என்ற மனிசியை இங்க இருக்கிற உத்தியோகத்தர்கள் நல்லாப்பாக்கினம். வீட்டில் கூட இப்படியில்ல. கவலை தெரியாமல் இருக்கிறும் என அவரது வார்த்தைகள் முற்றுப்புள்ளியாகின. ஐயா அவசரமாக வாங்கோ; தாதி ஓடி வருகின்றார். இதயத்தைப் பலமாகப் பொத்திப் பிடித்தபடி மனைவியின் விடுதியை நோக்கி ஓடுகின்றார். மனைவியின் உடல் வேதனையில் அங்கும் இங்கும் அசைந்தது.

அப்பா நான் போகப்போறன் மகனின் சந்தோசங்களையும் பார்க்காமல் போறன். நீங்கள் சந்தோஷமாக நான் இருந்த இடத்தி வேயே இருங்கோ. நானும் வார்த்தைகள் மரணிக்கத் தொடங்கின. தேவாரங்களை அந்த முதியவரின் உடுக்கள் உச்சரித்துத் தீர்த்தன. மெளனமாக அவரது இதயம் அழுது தீர்த்தது.

கணவனும் மனைவியுமாக முதியோர் இல்லத்திற்கு வந்து வாழ்ந்து இன்று மனைவியை இழந்த நிலையில் அந்த முதியவரின் உடல் விம்மித் தனிந்தது. மனைவியின் இடத்திலே தானும் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம்

வலு
வாக
வேவருன்றி
யது. அன்று விடு
திகளில் இருந்த
அனைவரும் எழுந்து
நின்று மௌ அஞ்சலி
செலுத்துமாறு அறிவிக்
கப்படுகின்றது.

பிரேத அறையை நோக்கி அந்த முதியவரின் உடல் பயணிக் கின்றது. திருமண வாழ்க்கையில் நாற்பத்தியிரண்டு வருடங்களில் உருக குலையாதிருந்த திருமண உறவு இன்று விரிவாகி உடைந்து சிதறியது. அப்பா! அம்மாவுக்காக என்னால் அழ முடிய வில்லை. அந்தளவிற்கு நான் உங்களைப் பிரிந்த காலமும் அழுது தீர்த்து விட்டேன். அம்மாவின் இறுதிக் கடன்களைக்கூட நான் செய்ய முடியாததையிட்டு கலங்கி அழுகின்றேன். நான் வந்து கொண்டிருக்கிறேன். என் தாயின் உடலில் விழுந்து புரண்டு அழுதால் கூட என் மனம் ஆறாது. வரநினைத்தும் வரமுடியாது நின்ற நான் இன்று என்ன நடந்தாலும் வர நினைத்து விட்டேன். இரண்டு நாட்கள் நான் வரும் வரை எனக்காக என் தாயை வைத்திருங்கள். மகனின் புலம்பல் தொடர்ந்தது. தொலைபேசியில் வார்த்தைகள் வெடித்துச் சிதறியது.

கண்ணீர் எல்லாம் வெண்ணீராகி அந்த காட்சி நகர்ந்தது. முதியவரின் சட்டை

யெல்லாம் தொப்பையாகி நனைந்தது. என்னெப் பார்த்து மெதுவாகக் கையசைகின்றார். ஆடிப்போன அவரது மனதின் தோற்றம் கைகளில் தெரிந்தது. சோசங்களை விரட்டியடிக்கும் பணியில் ஒலிபெருக்கி இணைந்துகொள்கின்றது.

அற்புதமான இன்றைய நாளில்
உன்னதமான சேவையில் உயர்ந்து
இல்லத்தின் சிறப்பை வளர்த்து
இனிதான் நாளாக நிறைந்து
இனிய பணியில் கிணைத்திடுவோம்

அரச முதியோர் இல்லத்தின் காலை வேளையின் உறுதியுரை இல்லத்தை உயிரூட்டி யது. மகனின் வருகையில் மகிழ்ந்த முதியவரின் நடைவீரு கொள்கின்றது. முதியோர்களின் நலனுக்காகவும், சுகமான முதுமையடைதலுக் காகவும் சில துணுக்குகள் கொண்ட காகிதத் தாள் ஒன்று முதியவரின் சட்டைப்பையில் இருந்து காற்றில் பறந்து வந்து என் கால்களுக்குள் சிக்கிக் கொண்டது.

சூரிய நமஸ்காரம், தியானம், அரை மணிநேர மெதுவான நடை, சீனி 4 கரண்டி, உப்பு 5 கிராம், குருதியமுக்கம் 140-160 வரை பேணி கடைப்பிடித்தால் முதுமை புதுமையாகும். பாரிசவாதம் கூட வராது. துணுக்கின் சாரம்சம் நச் என்று மூளையில் பதிவாகிக்கொண்டது.

இறுதி ஊர்வலக் காட்சி இப்போது என்னங்களை வட்டமிட்டபடி புள்ளியாகிக் கொள்கின்றது. மகனின் கண்ணங்களில் சோகங்கள் நிறைந்து கண்ணீராக உருமாறிக்கொண்டிருந்தன.

விடையல் - 06

பு தியவர்கள் முதுமையில் தங்களது உடல் வலுவை இழக்க நேரிடு கிறது. ஐம்புலன்களும் ஆட்டம் காணும் நிலையில் வெறுமையான தவிப்பு மட்டும் வெளிப்படு கிறது. இந்த நிலையில் தனிமையில் இணையும் போது முதியவர் படுக்கையில் இருப்பவராக மாற்றப்படுகிறார். படுக்கையில் சென்றவுடன் எல்லாம் கடைசி யாகிப் போய்விடுகிறது. இது மீள முடியாத நிலையை தோற்றுவித்து விடுகிறது.

பாலுட்டி - தாளாட்டி, நிலாக்காட்டி-அமுதாட்டி, அரவணைத்து - மகிழ்வித்து, கல்வியழித்து - வாழ்வழித்து வந்த அம்மாவும் அப்பாவும் முதுமையில் உயர்ந்தவர்களாகத் தெரிகிறார்கள். அவர்களுக்குச் செய்யத் தவறிய விடயங்களும் துன்புறுத்தல்களும் முதுமையில் எமக்கு அனுபவிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்துகிறது. எவர் ஒருவர் தன் தாயை இன்சிக்கிறாரோ அவர் தனது முதுமையில் அளப்பெரிய துன்பங்களைச் சுமந்து வாழ்கின்றார். ஊழ்வினைப் பயன்கள் என்பது எம்மை விட்டு வைக்காது. உலகில் உன்னத நிலையை அடைந்த மனிதர்களுக்கு பெற்றோரின் ஆசீர்வாதம் கிடைத்துள்ளது. முதியவர்களின் ஆசீர்வாதத்தில் கடவுளின் பிரசன்னம் கூட வருகிறது. எந்த அளவிற்கு பிறரின் திட்டுக்களில் இருந்த நாம் தப்பித்துக் கொள்கிறோமோ அந்த அளவிற்கு ஒரு மனிதப் பண்புகள் எம்மிடம் மதிக்கப்பட்டு வெளிப்படுத்தப் படுகின்றது. இதன் பேறாக மனதுக்குள் நின்மதி ஏற்படுகிறது. நிம்மதியைத் தொலைத்தவர்கள் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்ப்போம். எத்தனைபேர்களின் வசைபாடல்களுக்கு இதுவரை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம் என்று.

தான் திருந்திக் கொண்டால் சமூகம் தானாக்த திருந்தி விடும் என்ற முதுமொழியை நாம் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆத்மீகத்தில் நமக் குள்ளான மமதை இது தான் எங்களை வேத ணைகளே அனுபவிக்கச் செய்கிறது. நான் வேத ணையில் இருப்பவன் ஆனால் நான் பிறரை இம்சிக் கிறேன். இதன் பயனை அனுபவிக் கிறேன் என்று பொருளாகும். முது மையில் இது அனைவருக்கும் புரிகிறது. இளம் வயதில் இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அப்படியாயின் காரணம் என்ன? சிந்திக்க முடிகிறதா? கொஞ்சம் முயற்சி செய்துபாருங்கள் உங்களின் எண்ண வெளிப்பாடு எப்படி இருக்கிறது. ஆயுள்களின் படி ஆத்மீக நாட்ட மின்மை என்பது தான் அடிப்படையாக இருப் பது தெரியவந்துள்ளது. ஏதோ ஒரு சமயத்தில் ஈடுபாடுடையவர் கடவுளை நம்புகிறார். அதன் மூலம் தீயவற்றை அல்லது சமூகப் பிறள்வான விடயங்களைச் செய்ய என்னும் போது பயப்படுகிறார். வேண்டாத நண்பர்களின் செயற்கைகள் இவற்றைத் தவிர்த்து விடுகின்றன. மாயைக்குள் அடிமையான வாழ்வை முன்நகர்த்து கின்றன. முட்டி மோதி நிற்கும் போதுதான் மூளையில் உறைக்கிறது.

சமூகத்தில் நாங்கள் மனிதர்களாக வாழ வதற்கு ஒரு சிறிய கதையைப் பகிர்ந்துகொள்ள நினைக்கிறேன். ஒரு ஞானி வீதியால் நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறார். உயரமான மரக்கொப்பொன்றில் முறிந்துவிழும் நிலையில் ஒருவர் தொங்கிக்கொண்டு என்னைக் காப்பாற்றுங்கள் காப்பாற்றுங்கள் என்று கத்திக்கூச்சலிடுகிறார். ஞானி பார்க்கிறார். ஆவேசமாகக் கற்களை எடுத்து அவர் மீது ஏறிகிறார். கல்லைகளிலில் இருந்து தப்புவதற்காக ஆவேசத்துடன் கோபமாக வேறு கொப்புகளுக்கு

மாறி
 மாறித
 தாவி மரக்
 கொப்பில்
 இருந்து மளமள
 வென்று கீழுறங்கி
 ஞானியை முறைத்துப்
 பார்த்தார். என்ன நடந்
 திருக்கும். "சாவுடன்
 போராடிய என்னை நீர் ஒரு
 ஞானி என்று கூட நினைக்கா
 மல் கல்லெறிந்து சாகடிக்கப் பார்த்
 தேரே" என்று ஆவேசமாக அந்த
 மனிதன் கத்தினார். ஞானி மெதுவாகப்
 புன்முறுவலை உதடுகளில் உதிர்த்துக்
 கொண்டார். தம்பி நான் உனக்குக் கல்
 லெறிந்தமையால் உனது நம்பிக்கையைப்
 பெற்று மீண்டும் தப்பித்துக் கொண்டாய். நான்
 இன்னும் ஒருவரை உதவிக்கு அழைக்கக்
 கத்திக்கொண்டிருந்தால் இந்தக் கொப்பு முறிந்து
 இந்தநேரம் இறந்திருப்பாய் என்று கூறிக்
 கொண்டு புன்னகைத்தார் ஞானி. இப்போது
 அவருக்குப் புரிந்து கொண்டது. ஞானத்துடன்
 ஞானியைநோக்கிக் கரங்களைக் கூப்பிக்கொண்டார்.
 இச்சம்பவம் இன்னொருவர் துன்பம்
 செய்தாலும் அதன் மூலம் நன்மை பெறுதலை
 வாழ்க்கையில் இலக்காக்கும் போது மேலும்
 மேலும் உயர்வோம். முதியவர் ஒருவர் கூறிய இச்
 சம்பவம் முதுமையின் அனுபவப் பாடமாக
 என்னுள்ளீழ்ப்படிவாகிக் கொள்கிறது.

நாங்கள் ஒரு மனிதனாக மாறி
 இருக்கிறோம் மனிதனாக நடந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை எவ்வாறு மதிப்பிடுகிறது என்று என்னிப் பாருங்கள் இதற்கும் ஒரு வழி இருக்கிறது. எந்தளவுக்கு நன்றி நன்றி என்று எங்களது உதடுகள் துடித்துக் கொள்கிறதோ அந்த அளவுக்கு நாங்கள் புனிதனாகிக்

கொள்கிறோம் முதுமையில் ஞானம் வந்து என்ன பயன் என்கிறீர்களா? இது இனியேனும் இளமையிலும் தேவை என்பதை உணர்த்தும் பாதையில் நல்லதொரு மார்க்கம் தானே முதுமையில் தனிமை ஏற்பட நாம் இடம் வழங்காதிருப்பதை நாம் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். தனிமையில் நோய்கள் அழைப்பிதழ் இன்றியே எம்முள் வந்துவிடுகின்றன. ஒரு முதியவரின் முதுமையில் தனிமையைப் போக்க வழிசமைப்பது பெரியொரு சமூக சேவையாகும். நாம் ஒவ்வொருவரும் தினமும் ஒரு முதியவருடன் கதைக்க முடியாதா? அப்படிக் கதைப்போமானால் அவருக்கு சமூக சேவை செய்கிறோம் எங்களது சிந்தனைகளையும் கூர்மைப் படுத்திக் கொள்கிறோம். இதற்கு நேரம் இல்லை என்றால் மனிதன் என்று சொல்லாதீர்கள் வெட்கமாக இருந்து விடப்போகின்றது. முதுமையில் ஒரு மனிதன் இயன்றவரை படுக்கையில் விடுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும் தனது பணிகளை தானே செய்யக்கூடிய விதத்தில் மாற்று வலு உபகரணங்கள் ஏதும் வழங்கி வாய்ப்பழிக்க வேண்டும் இதுதான் முதுமைக்குத் தேவைப்படுகின்றது. படுக்கையில் கிடந்து விட்டால் இன்னும் போகாதாம் எவ்வளவு நாளாய்க்கிடக்கிறாய் என்று அனுதாபம் போல் சினப்புக்கள் இருப்புக்களாக்கிக் கொள்ளும். முதியவர்கள் என்பவர்கள் விஞ்ஞானத்தின் விரியத்தாலும் வளர்க்கப்பட்டவர்கள். இறப்பு என்ற விடயத்திற்கு சவாலாக நிற்பவர்கள். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்தவர்களின் வாழ்வுக்காலத்தில் நிறைய அனுபவங்களைக் கறந்தெடுக்கத் தவறு வோமானால் நாங்கள் சமூகத்தில் சுமையான வர்கள். கூடவே எதிர்காலச் சந்ததிக்கும்துரோகம் இளைத்தவர்கள் ஆகிவிடுவோம்.

இன்றிலிருந்து இதை சிந்தித்தால் போதும் என்பதுதான் இன்றைய செய்தியாக இருக்கிறது. எனக்கென்ன என்று எண்ணாமல் பிறருக்கு நல்லது செய்யத் தயாராகும் நீங்களும் புன்னகைப்பது முதுமைக்கு கலங்கரை விளக்காகத் தெரிகிறது.

எபு

த்த பிரஜைகள் இலங்கையில் பலவிதமான நெருக்கீடுகளுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை சமூகவியல் ஆய்வுகள் எடுத்தியம்பியுள்ளன. முதியவர்கள் அறுபதின் மேல் அந்நியோன்ய மான உணர்வுகள் கத்தரிக்கப்பட்ட நிலைமையை உணர்வதே இதற்குக் காரணமாகியுள்ளது. உழைப்பில் உயர்ந்தும் அல்லது தாழ்ந்தும் மதிப்பில் வளர்ந்தும் அல்லது தேய்ந்தும் களிப்பில் நிறைந்தும் அல்லது குறைந்தும் வாழ்ந்த வாழ்வின் அத்தியாயம் முற்றுப்புள்ளியாகி ஒரு வெறுமை யுடன் கூடிய தனிமை மீதமாகியிருப்பது இவற்றிற்குக் காரணமாகியுள்ளது.

மனிதர்கள் வாழ்க்கையில் பல வேடங்களைத் தாங்கி வந்து இறுதியில் முதுமைப் பாத்திரம் ஏற்று நடிகளாக மாறும்போது அது சமூகத்தில் புதுமையாக உள்ளது. முடிந்த உறவுகளும், அறுந்த உறவுகளும் விலத்தி நின்று வேடிக்கை காட்டிக்கொள்கின்றது. இதன் மூலமான விரக்தி நிலை ஆத்திரமாகவும், ஆதங்கமாகவும் மாறுகின்றது. ஆன்மீகமான போக்கால் தான் இவற்றைத் தனிக்க முடிகின்றது. மனிதனுக்குள் பல மிருகங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஓவ்வொரு மிருக இயல்பும் அவ்வப்போது தான் முன்னைய பருவங்களில் வெளிப்பட்டது. முதுமைப் பருவத்தில் நிமிடத் திற்கு நிமிடம் ஓவ்வொரு மிருகக் குணமும் எட்டிப் பார்த்துச் செல்கின்றது. இதனால் தான் முதுமையில் மனிதன் சமூகத்தாலும் வீட்டாலும் வெறுக்கப் படுகின்றான். ஒருவகையில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இத்தகைய மிருகப் பண்புகளை உசுப்பேத்தி வேடிக்கை பார்க்கும் அளவின் வீச்சைப் பொறுத்து முதியோர் பிரச்சினைகள் பிரசவிக்கப்படுகின்றது.

முதியோரை சிலர் பகிடிக்காக கதைகள் பேசி சிரித்து மகிழ்கிறார்கள். சிலர் முதியோரை அனுகி அன்பாகப் பேசுவதில் ஆர்வப்படுகிறார்கள். இன்னும் சிலரோ முதியோரின் ஆசீர்வாதத் திற்காக பணிவிடை செய்கின்றார்கள். அனுபவப்

பெட்டகமான முதி யோரின் அறிவாற் றலை சிலர் சேகரித்துக் கொள்ள எத்தனிக்கின் றார்கள்.

இவற்றின் மத்தியில் முதி யோர்கள் சிறுபிள்ளைகள் போல் தமது நடத்தைக் கோலங்களை ஆக்கிக் கொள் கிறார்கள். இதன் விளைவாக முதியவர்களின் பிரச்சினைகள் வேறுபட்டுக் காணப்படு கின்றன. எல்லா உணர்வுகளையும் அனுபவித்து விரக்தியின் விளிம்பில் இப்போது முதியவர்களின் நிலைப் பாடு அறுபதைத் தொடுகின்றது. இப்போது அனுபவர்தியாக உணரப்பட்ட முதியவர்களின் பிரச்சினைகளைத் தொட்டுப் பார்க்கலாம் என நினைக்கின்றேன். முதியவர்கள் தம்மை மற்ற வர்கள் கனம் பண்ண வேண்டும் என நினைக்கிறார்கள். தம்மை நாடி பிரச்சினை தீர்வுகளுக்கு வர வேண்டும் என நினைக்கிறார்கள். உணவு உண்ணவின் திருப்தியற்ற தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றார்கள். தமது பருவமடைந்த பிள்ளைகளைக் கூட சிறுபிள்ளைகளாகவே எண்ணிப்பார்க்கிறார்கள். சந்தேகத்தின் உச்சத்தில் நிற்கிறார்கள். பிறழ்ச்சித் தன்மையைக் காட்டுகிறார்கள். இறுமாப்புடன் வாழ நினைக்கிறார்கள். வதந்திகளைப் பரப்புகிறார்கள்.

இத்தகைய தன்மைகள் குறைவடை வதற்குக் கலந்துரையாடல் வழியேற்படுத்தி நிற்கின்றது. சிறுபிள்ளைகளின் பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்கு கையாளும் உத்தி இங்கு வேண்டப்பட்ட ஓன்றாக நிற்கின்றது. தட்டிக் கொடுத்தல் பாராட்டுதல், அன்பான கண்டிப்பு, ஒத்துழைப் புடனான தீர்வு என்பன நிச்சமயாக நேரிடையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தி பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்டுள்ளது. கடும் பிடிவாதத் தன்மைக்குத் தீர்வாக வெருட்டல் முறையான அனுகுமுறை பயனளித்துள்ளது.

முதியோரின் பிரச்சினைகள்
உடனடியாக கேட்கப்படும் போது அவர்களின் உள்வேகம் குறைவடைகின்றது. அவர்கள் சொல்வதை அப்படியே இடைக்கேள்வி இல்லாது கேட்கும் தந்திரம் பயனளிக்கும். பின்பு விடயங்களை கேட்கலாம். தான் நினைப்பதைக் கூறி முடித்துவிட்டால் முதியவரின் பிரச்சனையின் வேகம் தணிகிறது. சிலர் சத்து மிட்டுஅழுகையுடன் கூற முற்படும்போது அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் பிரச்சினைபெரிதாகின்றது. உணர்ச்சிவசப்படாமல் பிரச்சினையைச் சொல்லுமாறு செய்யும் சூழலை வருவிப்பதில் வெற்றி தங்கியுள்ளது. பிரச்சினை முற்றுப்பெறும் வரை ஓர் முதியவர்கள் மனாநியில் ஆற்றுப்படுத்துக்கையைப் பெறுவது அவர்களின் உடல், உள் நலனுக்கு அவசியமான தால் பிரச்சினையின் வெறுமைத் தன்மை நிச்சயமாக உணர்த்தப்படல் வேண்டும். இது தீர்வு நாடியின் இலக்காக இருத்தல் வேண்டும்.

மற்றவர்களைப் பற்றிக் குறைகூறுதல் அடம்பிடித்தல், பழிவாங்கத் துடித்தல், கெட்டவார்த்தைப் பிரயோகங்களில் ஈடுபடுதல், கைகலப்பில் ஈடுபடுதல் என்பனஅடுத்த கட்டபிரச்சினைகளாக முதியோர்களில் காணப்படுகின்றது. இதை அனுகுவதற்கு இரு நபர்கள் இருப்பது பயனுறுதிமிக்கதாக அமையும். ஒருவர் கண்டிப்பான உத்தரவுகளை வழங்க வேண்டும். மற்றவர் அவர்களுக்கு சிந்திப்பதற்கு நேரம் வழங்கி கண்டிப்பான உத்தரவுகள் ஏன் வழங்கப்பட்டன என்பதையும் பிழை செய்தவரின் நல்ல பண்புகளையும் கட்டிக் காட்ட வேண்டும். இவ்விடத்தில் பிழைசெய்த முதியவர் உணர்ந்து திருந்தி வாழ சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படுகின்றது. இச் செயல் முறை மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்.

முதியவர்கள் உச்சமாக மனாநியில் அழுத்தங்களை உருவாக்கும் வார்த்தைப் பிரயோகங்களைப் பரிமாறிக் கொள்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் நெருக்கிடுகளின் உச்சநிலை. இவற்றிற்கு அவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் தான் காரணமாகிறது. இந்நிலைக்கு அந்நியப்படுத்தல், ஒதுக்குதல் மூலம் சிந்திக்க வைத்தல் என்பன தீர்வாகியுள்ளன. முதியோர்களின் எந்தப் பிரச்சினைக்கும் நிரந்தர தீர்வுகாண முடியும். ஏனெனில் இவர்களுக்கு மறந்துவிடும் சக்தி கூடுதலாக உள்ளது. அத்தோடு ஒரு விடயத்தை திரும்பத் திரும்பக்கூறும் வழக்கமும் காணப்படும். இறந்து போன விடயங்களை எல்லாம் உயிர்ப்பிக்கும் பிரம்மாவாக இவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவ்விடயத்தில் பாராமுகமாக செயற்பட்டு எங்களது மூளைக்குள் இவற்றை ஏற்றிக்கொள்ளாதிருப்பது தீர்வாக இருக்கும்.

உடல், உள் சமூக, ஆத்மீக நலன்களால் நிறைக்கப்பட்ட ஆரோக்கியமான மனித உடல், அறுபதின் மேல் இத்தகைய நான்கு விடயங்களிலும் பலவீனமடைகின்றது. இதற்கு சூழல் காரணமாக அமைகின்றது. மரணத்தின் நாட்களை எண்ணி வாழும் தார்ப்பரியமான வாழ்வு சமப்படுத்தப்படுகின்றது. மரணத்தை மனப்பயமின்றி எதிர்கொள்ளும் வெராக்கியம் வளர்த்துக் கொள்ளப்படும்போது முதுமையின் பிரச்சினைகளும் குறைவடைந்தமையை ஆய்வுகள் புலப்படுத்தியுள்ளன. முதுமையில் இயல்பான மரணமும் விரும்பப்படுகின்றது. முதுமைப்பருவத்தின் ஆரோக்கியத்தில் அக்கறை செலுத்தும் முதியவர்களின் வாழ்வியல் கோலங்கள் அற்புதமானவையாக உள்ளன. ஆணித்தரமான அத்திவாரங்களில் கட்டி எழுப்பப்படும் முதுமைக்கோலம் கூட மனிதனை புனிதனாக்கியுள்ளது. ஒவ்வொரு மனிதனும் பொருளாதாரத்தில் தன்னை பிற்காலத்தில் நிலைப்படுத்துவதற்குத் திட்டமிடுதல் வேண்டும். இதற்காக சமூகப் பாதுகாப்பு ஒய்வுதியத் திட்டம், காப்புறுதிக் கிட்டம் என்பன விரிந்து பரந்துள்ளன. முதுமையும் தனிமையும் சொந்தமாகும்போது தங்கியிராத தன்மை தான் முதுமைக்குத் துணை நிற்கும். "கற்றோராய் இருந்திட பெற்றோரை மதித்திடுவோம்" என்ற அசரீரியும் எம் இதய ஒலிகளில் சேர்ந்து ஒலிக்குமானால் முதுமை கூடசுகமானதாக மாறிவிடும்.

மூக்கம் பற்றிய முத்த பத்தீரிகையாளரின் பார்வை

2.

ஓஸ். ஏம். ரெட்டான்தினு.

56/53-4-நு. இலக்ஷ்மி

பூமிக்கார, மலைவெப்பு.

கீர்த்தியின் கிழமையில் செய்து
உண்டால் வாழ்த்துமோ.

சிறுகிளமை, ஒன்று தொழில்களில்
08.09.2013 : தலைத்துத்திற்கும் தொழில் குடும்பத்திற்கு
பொதுமக்கள் செலுக்கப்படுவதை அனுமதிப்பிடிக்கிறேன்.
தொழில்களில் பொதுமக்கள் பொதுமக்கள்
ஏன் பொதுமக்கள் பொதுமக்கள் பொதுமக்கள்
பொதுமக்கள், பொதுமக்கள் பொதுமக்கள் 10'477
ஒன்று சிறுகிளமை பார்வையில் சிறுகிளமை
கோச்சியூக்கோட்டு அமைக்கப்படுவதை அனுமதிப்பிடிக்கிறேன்.
தொழில்களில் பொதுமக்கள் பொதுமக்கள்
பொதுமக்கள் பொதுமக்கள் பொதுமக்கள் பொதுமக்கள்
பொதுமக்கள் பொதுமக்கள் பொதுமக்கள்

ஆர்ஜு. குடும்ப மிகுந்தவர் ஒன்று பொதுமக்கள்
ஒன்று குடும்ப மிகுந்தவர் ஒன்று பொதுமக்கள்
குடும்ப மிகுந்தவர் ஒன்று பொதுமக்கள்
குடும்ப மிகுந்தவர் ஒன்று பொதுமக்கள்
குடும்ப மிகுந்தவர் ஒன்று பொதுமக்கள்

George C.
Candy
Concord

“ இறுதிப்பயணம் ” தொடர்கிறது - ஆனால்
முகுமையை வீடுகளில் நேசித்து
ஆனந்தமான கடுமீப வாழ்க்கை வாழ
நாமெல்லாம் தயாராவோம் என்ற உறுதிமொழி
இப்போது உங்களிடம் எஞ்சியிருக்கட்டும்.

Create Page

Recent

2014

2013

2012

Founded

Sponsored

1 Yr Unlimited Downloads
www.graphicslock.com
83% Off 1 Yr of Unlimited
Access to 250,000+ Royalty-
Free Graphics, Vectors &
Images!

Hurry Up! Just Rs. 34,000!
takas.k
Samsung 22" EH4000 Series
4 HD Ready LED TV.
Mireskumar Mires likes this

சாந்தி நிலையம் Shanthi Nilaiyam

Facebook ID

முத்தோர் நியாயம்

முதுசௌம்!!!

சாந்தி நிலையம் (Shanthi Nilaiyam)
Community

Timeline

About

Photos

Likes

More

PEOPLE

574 likes

Invite your friends to like this Page

ABOUT

கைதடி அரசு முதியோ இலவமே
சாந்திநிலையமாகும் தொலைபேசி இல -
0212057040
மின் அனுசால statehomeno@gmail.com

Suggest Edits

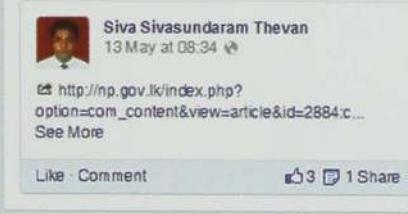
PHOTOS

VIDEOS

POSTS TO PAGE

English (UK) · Privacy · Terms · Cookies · More ·
Facebook © 2014

Post

Photo / Video

Write something on this Page...

சாந்தி நிலையம் (Shanthi Nilaiyam)

17 September

வாழ்க்கைகமில் சின்ன சின்ன
சந்தோசங்களையும் அனுபவித்து
விடுங்கள் நானே ஒருவேளை,
திரும்பிப் பார்க்கைகமில்
அவை தவற விடப்பட்ட
பேரின்பமர்கத் தெரியும்.

Like · Comment · Share

Tharshi Tharsha likes this.

Kanagaratnam Vithyananthan likes this

18 September at 21:50 · Like

Write a comment...

சாந்தி நிலையம் (Shanthi Nilaiyam)

17 September

தேவை இல்லாததையெல்லாம்
வாங்கி குவித்துக் கொண்டிருந்தால்
தேவையானதையெல்லாம்
விற்க வேண்டி வரும்..chennai

இது பொருளுக்கு மட்டுமல்ல
நம்முடைய வாழ்க்கைக்கும்
போகுந்தும்..

Like · Comment · Share

1 Share

3 people like this.

Kanagaratnam Vithyananthan எனக்கு பூருதமானாது

18 September at 21:51 · Like

Write a comment...

சாந்தி நிலையம் (Shanthi Nilaiyam)

16 September

காயங்கள்
மன்னிக்கப்படுகின்றன..
ஈனால்
நாங்கப்படுவதின்கண..!!

Like · Comment · Share

8 people like this.

Write a comment...

சாந்தி நிலையம் (Shanthi Nilaiyam)

16 September

அரசமுதிரையார் இல்ல உத்திரையாகத்துவம் பணியாளர்களை - 2014

அரசமுதியோர் கில்லை உத்தியோகத்தீர்களும்
பகுபாளர்களும் - 2003

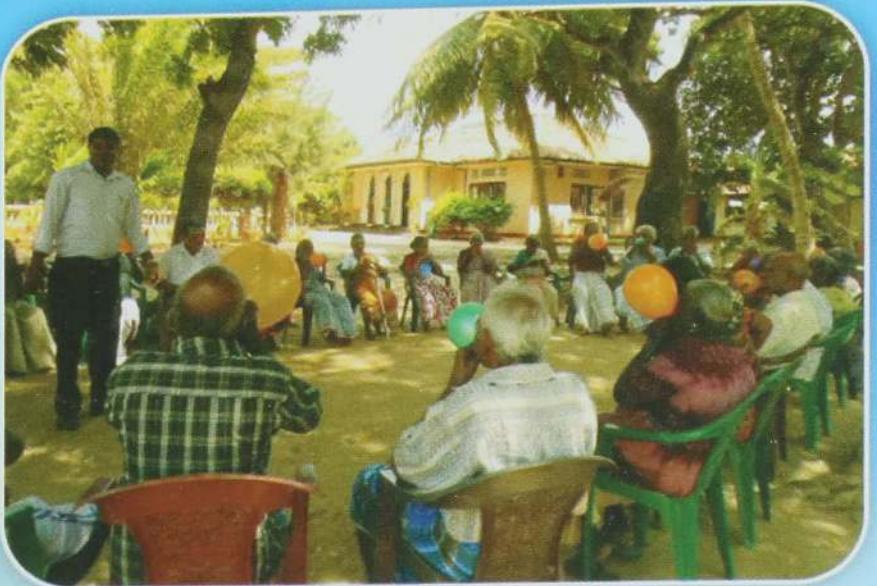
அரசமுதியோர் கில்லை உத்தியோகத்தர்களும் பணியாளர்களும்

அமைப்புக்களின் நிகழ்வுகளின் போது

இனியக்தம் அமைப்பு - மாணிப்பாய்

இதம் உளவளநிலையம் - ஆனைக்கோட்டை

சம்பத் வங்கி சேவை - சாவகச்சேரி

இல்லப் பாவனையில் உள்ள வாகனங்கள்

கரிகனான் 15ஆவது அக்கவையில் சாந்தி நிலையத்தில்...

கலை நிகழ்வுகள்

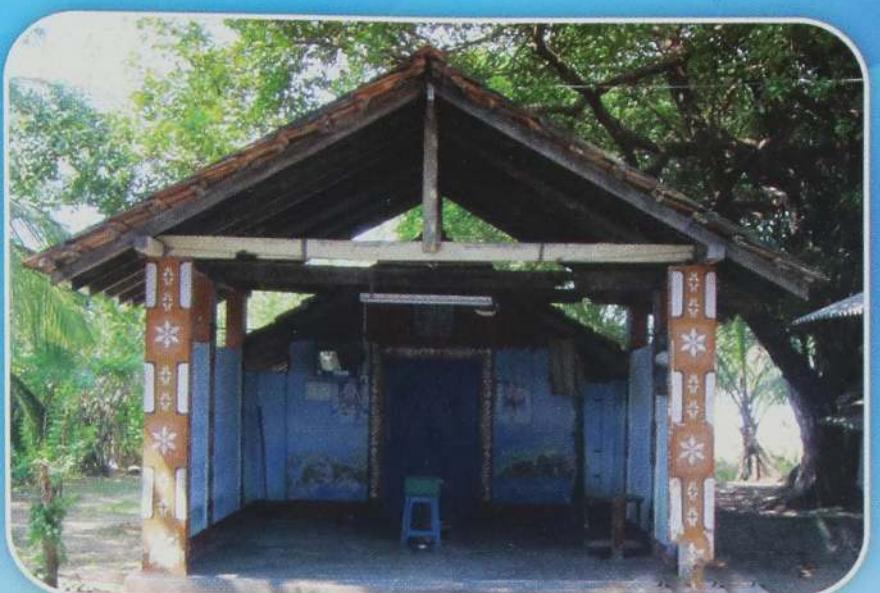

கள நிகழ்வுகள்

கில்ல வழிபாட்டுத் தலங்கள்

குழந்தை யேசு ஆலயம்

விநாயகர் ஆலயம்

வழிபாடுகளின் போது

ஆர்மீக ஒன்றுசடலின் போது

கிள்ல வரவேற்புப் பகுதி

முன்னைய தோற்றம்

தற்போதைய தோற்றம்

நிற்சிங்க கவரவர் ஆலயம்

முன்னைய தோற்றம்

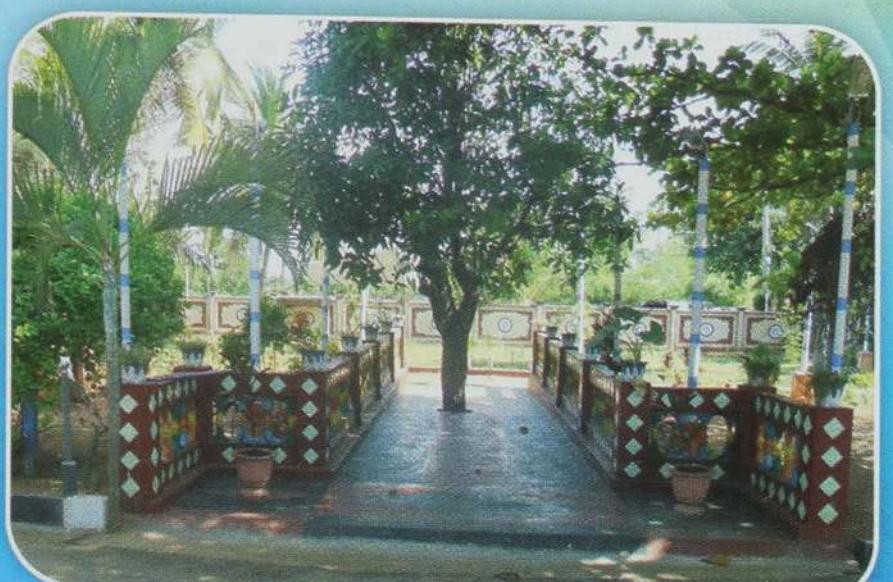

தற்போதைய தோற்றம்

நந்தவனம்

முன்னைய தோற்றம்

தற்போதைய தோற்றம்

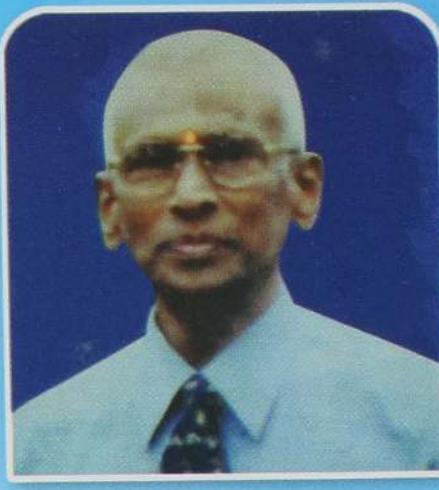
60 വർഷ പാഠിയിലെ കിരുന്നാംഗത്ത് അക്കൗണ്ടിംഗ് സെക്രട്ടറികൾ

Mr. Amarasingha
1954

No Data
Upto 1977

Mr. S. Rajasingam
1978 - 1979

Mr. F. Mathias
1979 - 1983

Mr. Balathevan
1984 - 1990

Mr. K.A. Kanagaenthiran
1990 - 1995

Mrs. R. Thurairatnam
1995 - 2002

Mr. K. V. Sivanesan
2002 - 2004

Mr. S. Yoganantharajah
2004 - 2006

Mr. N. Rajalingam
2006 - 2011

Mr. T. Kirubakaran
2014 - upto now

தருவித்தார். தாம் நேசித்தவரை அல்லது கைப் பிடித்தவரை ஒரே இரவில் சட்டை மாற்றுவது போல் மாற்றி இன்னொருவரை வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்று வாழ்த்துடிக்கும் இளைய சமுதாயம் இத் தாயின் வார்த்தைகளின் முன் என்மன விம்பத்தினுள் ஒடி ஒளிவது தெரிகிறது. மேலே தொடர்ந்த வார்த்தைகளை கேட்க முடியாத நிலையில் என் கரங்கள் தொலைபேசி ரிசீவரை தவறவிட்டது.

தாய் மகன் உரையாடல் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. பல மணி நேரத்தின் பின் “தம்பி ரொம்ப நன்றி” என்று எனக்கு முன்னால் வந்து வார்த்தையை தந்துவிட்டு தன் விடுதி இல்லம் நோக்கி அத்தாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

நாகரீகத்தின் உச்சி எனவும் நாமே மூத்த குடிகளின் வாரிசு என்றும் மார்த்தட்டும் யாழ்ப் பான சமுதாயத்தின் வீறாப்புக்களை எல்லாம் பொடிப்பொடியாய் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது என்மனதில்.

அதற்குப் பின்பு ஒவ்வொரு வெள்ளியும் 3.00 மணிக்கு தொலைபேசித் தொடர்பாடல் நீண்டு கொண்டேயிருந்தது. அலுவலக பணியாளரும் அந்தத் தாய் மகன் இணைப்பை ஏற்படுத்த உதவி செய்தனர்.

நீண்ட நாட்களுக்கு பின்பு, ‘என்ற மகனுக்கு நாளை கலியாண வீடு’ என்று சந்தோஷம் மிஞ்சதாய் என் முன் வந்தமர்ந்தார். “உங்கடமருமகளை கூட்டி வந்து காட்டினவையோ” எனக் கேட்க இல்லை எனத்தலைய சைத்தார்.

என்னடா மனிசர் பெற்ற தாயை விட்டு விட்டு தமக்கென ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்து நல்லாய் வாழ்ந்து விட முடியுமென நாளைக்கு தாலி கட்டப் போயினமோ..... என என் மனசுக்குள் ஒரு லப்டப். நல்ல காரியம் நடக்கேக்க குறுக்கால ஒரு தடையும் செய்யக்கூடாது என்ற

முடிவோட தொலைபேசியில் மகனை அழைத்து “நாளைக்கு உங்களுக்கு கலியாண மாமே. எங்கடநல்வாழ்த்துக்கள்...” சொல்லி விட்டு “அம்மாவைக் கூட்டிக்கொண்டு போக முடியுமா? இல்லாவிட்டால் நானே அழைத்து வரட்டுமா?” எனக் கேட்டேன்.

“இல்லை இல்லை நீங்க வர வேண்டாம். இஞ்ச நிறைய வேலை இருக்கு. நாங்க கொஞ்சம் லேற்றாக தான் வருவம்” என்றார் மகன். வழையாக மாலை 5.00 மணிக்கு முன் தான் முதியோரை வெளிச் செல்ல அனுமதிப்பது நடை முறை. ஆனாலும் தாயின் கனவை நிறைவேற்ற இரவு 8.00 மணிக்கு வெளிச் செல்ல நிர்வாக மேலாளரினால் அனுமதி கொடுக்கப்பட இல்லவாசல் கதவு வழிவிட்டு முடிக் கொள்கின்றது. உள்வந்த ஆட்டோதாயைச் சுமந்தபடி மனமகன் வீட்டிற்குச் செல்கின்றது.

அடுத்த நாள் மாலை கடமையில் மூழ்கி இருக்கும்போது ஒரு ஆட்டோ கீச்சிட்டபடி இல்ல வாசலில் வந்து நின்றது. ஒரு லட்டு பார்சலினை என் கையில் தினித்து விட்டு தன் இல்ல விடுதி அறையை நோக்கி தாய் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

திருப்பதி லட்டை விடவும் மிகவும் சுவையாகவிருந்தது திருமண லட்டு. கனத்துப் போய் இருந்த என் மனம் இப்போது நிறைவாய் இருந்தது.

“இந்த கிடத்தை விட்டு மாற்றலாகிப் போகக் கூடாது. அநாதையாக்கப்பட்டவர்களை அரவணைத்து பாதுகாக்கும் புனித நெடும் பயணத்தில் ஆகுதியாகும் பணியில் எல்லோரையும் கிணைத்து உழைக்க வேண்டும்”

என ஒரு சபதம் என் மனதில் பிறப் பெடுத்துக் கொண்டது 2009.01.05 திகதியில். உங்கள் மனதில்.....

தேவையில்லாமல் அவசரப்பட்டு அவரைப் பற்றி தப்பாக எண்ணியதற்கு மனதளவில் கவலைப்பட்டேன். “எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் தாங்கோ. நான் ஒருக்கா முயற்சித்து பாக்கிறேன்” என்றவுடன் அவரிடமிருந்து அனுமதி கிடைத்தது.

என் விரல்கள் அலுவலகத் தொலைபேசி யின் இலக்கங்களில் அத்தாயின் மகனின் தொலைபேசி இலக்கத்தை பதிவு செய்ய... எதிர்முனையில் ஹலோ யாரு நீங்கள்? என்ற கேள்விக் கணைகள் பிறந்தன. சுருக்கமாய் என்னை அறிமுகப்படுத்தி விட்டு “உங்கட அம்மா உங்களோட கதைக்க வேண்டுமாம். உங்களுக்கு இப்ப நேரம் வருமா” என்று வங்கிக் கடமையில் இருந்த மகனிடம் கேட்க மாலை 3.00 மணி எனச் சுபநேரம் தாய் மகன் உரையாடலுக்கு குறிக்கப்பட்டது. மதிய உணவின் பின் அந்த சுபநேரத்தில் வருமாறு கூறி விட்டு என் கடமைகளுக்குள் நான் மூழ்கிவிட்டேன். ஆனாலும் எப்ப அந்த நேரம் வரும் என என்மனம் அங்கலாய்த்தபடி இருந்தது.

“தம்பி இப்ப கதைக்கலாமோ” என மீண்டும் குரல். கடிகாரத்தை என் கண்கள் தரிசிக்க சுப நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சின்ன மூளை மகனாயும் துரத்தி துரத்தி ஓடி வந்து சந்தித்து மீண்டும் மீண்டும் விரைந்து வரும் பெரிய மூளை அந்தத் தாயாகவும் நினைக்க எனக்குத் தோன்றியது.

இலக்கங்கள் மீண்டும் சுழற்றப்பட எதிர் முனையில் அதே குரல், என் தொலைபேசி அழைப்பினை ஏற்றுக் கொண்டமைக்கு நன்றி சொல்லி விட்டு அத்தாயின் கரங்களில் ரிசீவரை கொடுத்து “கதையுங்கோ அம்மா உங்கட மகன் தான் கதைக்கிறார்.” என்றவாறு ஒரே இணைப் பில் உள்ள பிறிதொரு தொலைபேசியை காதில் வைக்கின்றேன்.

ஒட்டுக் கேட்பது தப்பு என்று என் மனச் சாட்சி எனக்கு ஒரு அறிவுரையை மின்னலாய் தந்து ஓடி ஒழிந்தது. ஒரு நிமிடம் சுதாகரித்த படியே அடுத்த முனையில் நான் இருப்பதை இனம் காட்டிக் கொண்டேன். மறுமுனையில் நான் காத்திருப்பதால் தாயோடு மகன் நீண்ட-

நேரம் இணைப்பினை துண்டிக்காது உரையாடும் நிர்ப்பந்தம் உருவாக்கும் என்பதால்தான் என்காதுகள் தொலைபேசி ரிசீவர் அருகே ஒட்டிய படி இருந்தது.

“தம்பி எப்டியிருக்கிறாய்” அத்தாயின் குரல்.

என் நெஞ்சில் ஒரு கத்தி செருகிய உணர்வு. இத்தனை காலத்திற்குப் பின்பும் மகன் மீது உள்ள பாசம் குறைவில்லாது பொங்கி பிரகாசமாகி வார்த்தைகள் மின்காந்த அலைகளாய் மாறி மறுமுனையில் உள்ள மகனின் இணைப் பிற்கு ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன சாப்பிட்டாய.....” மீண்டும் இன் னொரு கத்தி இடது பக்கமாய் என் நெஞ்சினுள் ஊடுருவுவது போல உணர்வு.

“சரி சரி இனி நீங்க வயசுக்கு வந்திட மங்க. இனி நீங்க கலியாணம் கட்ட வேணும்” தன் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றி சிந்திக்கும் தாயின் வார்த்தைகள் மேலும் தொடர்ந்தன.

“அம்மா நான் இங்க இருக்கிறேன் என்னாலை பார்த்து தர முடியாது” இயலாமையை ஒத்துக் கொள்ளுகிறா.

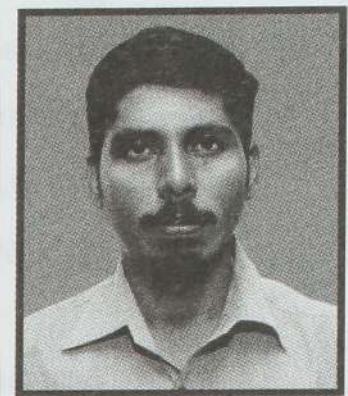
“நீங்களாய்ப் பாருங்கோ”. சுதந்திரத்தை வழங்குகின்றா.

“நீங்களாய் பார்த்திட்டு அம்மா எண்டு நான் ஒருத்தி இருக்கிறேன். நீங்க கலியாணம் கட்ட முதல் எனக்கு ஒருக்கா அந்தப் பிள்ளையை கூட்டி வந்து காட்டுங்கோ. நானும் பார்க்க வேண்டும் போல இருக்கு. நீங்கள் கூட்டி வந்து காட்டேக்க அந்தப் பிள்ளையை எனக்கு ஒரு வேளை பிடிக்காம் போனாலும்.. அப்ப அவை கட்ட வேண்டாம் என்று நான் சொன்னாலும் கூட நீங்க அந்தப் பிள்ளையை தான் கட்ட வேணும். ஏனெண்டா உங்களுக்கு பிடிச்சபடி யாதான் கூட்டி வருவீங்க.....

தன் மகன் வாழ்க்கையில் தோற்றுப் போய் விடக் கூடாது என்று, தான் தோற்றுவிடத் துணிந்த தாய் என்னுள் பெரும் பூகம்பத்தை

ஒரு தாயின் உள்ளம்.....

ஆக்கம்: கேதீஸ்வரநாதன் ஆசூரன்
முகாமைத்துவ உதவியாளர்,
சாந்தி நிலையம், கைதடி.

தம்பிதம்பி.....

எனக்குள் யாரோ கூப்பிடுவது போல ஒரு உணர்வு, இல்லை வெளியே இருந்துதான். என் செவி வழியே ஒரு குரல் வந்த திசை தேடி என்விழி அசைந்தது.

ஒரு ஒடுங்கிய முதுமையின் முகவரிகள் எட்டிப் பார்க்கும் ஒரு தாய் தான் அந்தக் குரலுக்குச் சொந்தக்காரி. முதுமையாளர்கள் தங்கும் விடுதிகளை சுற்றிப்பார்க்க வெளிக்கிட்ட நான்; நின்று நிதானித்து அந்த உருவத்தை அவதானிக்க தொடங்கினேன். நேரம் செல்லச் செல்ல குரலுக்கு உரியவர் என்னருகே நகர்ந்து வருவது தெரிந்தது.

மீண்டும் தம்பிதம்பி.....

நானும் அருகே நகர்ந்தேன். “என்னம்மா பிரச்சினை ஏன்? இப்படி யாரைக் கூப்பிடு றியன்.....” என்று கேட்டுதற்கு “என்ற மகனை நான் தேடுறேன். எனக்கு அவனோட கதைக்க வேணும்” என அந்தத் தாயின் உதடுகள் தளதளத் தபடி வார்த்தைகளைக் கொட்டித் தீர்த்தன.

இந்த அம்மா இங்கே, மகன்மார் எங் கேயோ! எப்படி? இவர்கள் இருவரும் கதைக்கப் போயினம் எனக்குள் ஒரு வினா? “பெரிய ஜயாட்ட.... போன் நம்பர் இருக்கு அதுல கதைக்க விடலாம் சேர். இந்த அம்மா இஞ்சை பல காலம் இருக்கிறா, ஒரு மனநலம் பாதிக்கப் பட்டவ. பாவம் மகன் ஒருவர் பாங்கில வேலை. மற்றவர் ரீச்சர். புருஷனும் பெரிய இடத்தில்

வேலை, இவ மட்டும் இங்க, மகனோட கதைக்க ஏங்கிறா.... ” என நீண்ட விளக்கம் என்னிடம் சொல்லி முடித்தாள் அந்த விடுதியின்தாதி.

அரச சேவையில் பல வருடம் வேறு இடத்தில் வேலை செய்து விட்டு மாற்றலாகி இங்கு வந்து மூன்று நாட்கள் கடந்த நிலையில் இந்தத் தாயின் பரிதவிப்பு என்னை நிலைகுலைய வைத்தது.

எனது மேலதிகாரியிடம் அந்தத் தாயை அழைத்துச் சென்றேன். “சேர் இந்த அம்மா தன்ற மகனோட கதைக்க வேண்டுமாம். என்ன செய்ய லாம்” என்று என் உதடுகள் உச்சரிக்க....

‘உது பிரயோசனமில்லாத வேலை’ என்றார் மேலாளர். எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. ஒரு மனிதாபிமானமில்லாமல் எடுத்த எடுப்பிலேயே இப்படி ஒரு பதில். எதிர்பார்க்க வில்லை. எனினும் சுதாகரித்தபடியே “ஏன் சேர் அப்படிச் சொல்லுறீங்க” என்று கேட்டேன்.

“இல்ல... பாவம் இந்த அம்மா நீண்ட காலமாக மகனோட கதைக்க விருப்பம். ஆனால் அவங்க கதைக்கிறாவ்க இல்லை. போனை எடுத்துக் குடுத்தா... அந்தப் பக்கத்திலை போனை கட்ட பண்ணி வைச்சுவாங்கள். இவ கதைச்சுக் கொண்டே இருப்பா, கதை கேட்க யாருமின்றி வெறுமன கதைப்பது எவ்வளவு பாவம்” சொல்லி முடித்தார் என் அதிகாரி. அப்பொழுது தான் எனக்குப் புரிந்தது உண்மையான களங்கமற்ற நிர்வாகத்தின் அங்கு.

இறைவனுக்கு உங்கள் மொன்றோ புரியும்.
அவர் எல்லாம் வல்லவர்ஸ்ஸவா.

இந்த மழலைகளின் வாழ்வைப் பாருங்கள்.
அவர்களும் உங்கள் உறவுகள்தான். உனர்ந்து கொள்ளுங்கள்.
இளமையில் வறுமையை அனுபவித்தவர்களுக்குப் புரியும்
அதன் வலி; ஆனாலும் அப்போது கூட எம்மை அரவணைக்கவும்
ஆறுதல் படுத்தவும் அன்னை அருகிலிருப்பாள்.

வறுமையில் படித்தும் பள்ளியில் அதிக பெறுபேறுகள்
பெற்று அந்த மதிப்பீட்டறிக் கையை அன்னையிடம் கொடுத்து
அவள் கட்டி அணைத்து முத்தமிடும்போது சிந்துகின்ற
இநு குளி கண்ணீர் மேனியில் விழும்போது
வறுமையின்வலி மறைந்து போகும்.

ஆனால் இவர்களுக்கு அரவணைத்து முத்தமிட
அந்த உறவு கூட இல்லாத நிலையில்,,
மரணம் மலிந்த பூமியில் பிறந்ததால்
இன்று அவர்கள் அன்புக்காக ஏங்கும் நிலையில்.....
போரின் பிடியில் சிக்கியதால் இன்று அவர்கள்
உறவுகளை இழந்த நிலையில்....

ஏதோ ஒரு விதத்தில் போர் இவர்களைப் பாதித்திருக்கின்றது.
இவர்கள் கடந்து வந்த வாழ்வின் சிறிய தூரத்துக்கிடையில்
துயரம் அவர்களைத் தடுத்துத் திசை மாற்றியிருக்கிறது.
அந்தக் கசப்பான அனுபவங்களின் வலி அவர்களின்
புன்னகைகளின் வழி எம் முகத்தில் அறைகின்றது.

முழுந்தால் இனியாவது புரிந்து கொள்ளுங்கள் உங்கள் கரவுகளும்
இணையட்டும் - அந்த மொட்டுக்களும் மலரட்டும்.

- யாதுமூரான் -

இது உங்கள் மனச்சாட்சிக்கான பதிவு

—————
XXXX

கந்த மொட்டுக்களும் மலரட்டும்....

இன்று புலம்பெயர்ந்து வலசை போயிருந்த ஊர்ப் பறவைகள்
நிரந்தரமாகவோ அல்லது தற்காலிகமாகவோ தாய் நிலம் திரும்புகின்றன.
நல்லூர் கோவில் முதல் யாழ் நகரிலிருந்து பல திசைகளிலும்
நவ நாகரிக தமிழ் முகங்கள் அதிகமாக எதிர்ப்படுகின்றன.
மீண்டும் சொந்த ஊர்களில் ஆடம்பர அலங்கார நிகழ்வுகள்
கணக்ட்டத் தொடங்கியுள்ளன.

இன்று எம் மக்கள் மத்தியில் பல அதீத ஆடம்பர செலவீனங்கள்
கொரவம் என்ற போர்வையில் நடத்தப்படுவதைக் காண முடிகின்றது.
இவை வீடுகளில் இடம்பெறும் மங்கல நிகழ்வுகளான பூப்புனித நீராட்டு விழா,
திருமணம், பிறந்த நாள் போன்றவை தொடக்கம் துயரை
வெளிப்படுத்துகின்ற சாவுச் சடங்குகள். பின்பு படையல்,
ஸ்ட்டு, முப்பத்தொன்று, ஆண்டுத் தீதி என வரையறையின்றி இடம்பெறுகின்றன.
அதைவிட ஆலய நிகழ்வுகளிற்கும் தற்போது பெருந்தொகையான
பணம் செலவிடப்படுகின்றன. சிறு சிறு ஆலயங்களிற்கு எல்லாம்
விண்ணை முட்டும் கோபுரங்கள், கண்ணைப் பறிக்கும்
வர்ணப் பூச்சுக்கள் எனத் திருப்பணிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.
இப்படியான ஆடம்பரங்களை மட்டும்படுத்தி ஒரு பகுதி பணத்தை
போன்ற பிடியினால் பெற்றோரை இழந்த/ வறுமையில்
வாடுகின்ற மாற்று வலுவுள்ள உறவுகளின்,
அந்தமொட்டுக்களின் வாழ்வு வளம் பெறவும் செல விடுவோமானால்
அதனால் கிடைக் கும் பலன் உயர்வானதே.
அருகில் ஒரு பிள்ளை பசியால் வாடியிருக்க;
மழுலை ஒன்று எதிர் காலமே கேள்விக்குறியாகி ஏங்கியிருக்க,

கோடிகளை கொட்டிக் கோபுரம் அமைப்பதிலும்
பலநாறு குடம் பாலில் சிலைகளை குளிப்பாட்டுவதிலும்
நிச்சயமாக எந்தப் பயனும் கிடைக்கப் போவதில்லை.
ஆயிரங்களை செலவு செய்து குழல் அமைத்தையூங் கொடுத்து
பக்தப் பாடல்களையும் மேள தாளங்களையும் முழக்கத் தேவையில்லை.
பிரந்த உயிரின் அமைத்திக்காக பிரார்த்திக்காமல் வெடி கொழுத்தி
குழலையே அதிரவைத்து இறுதிச் சடங்குகள் தேவையில்லை.
நல்லதிலும் தீயதிலும் அமைத்தையாக மனதினுள் வேண்டிக் கொள்ளுங்கள் .

முதியவர்களைத் தமது குடும்பத்தவர்களை டன் மீள இணைத்தல் தொடர்பான விழிப் புணர்வு செயற்பாடுகள் இவ் இல்லத்தால் முன் னெடுக்கப்பட்டுவரும் நிலையில் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளிலும் பெரும்பாலான முதியோர்கள் தமது குடும்பங்களுடன் மீள இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். இந்த வருடத்தின் ஆடி மாதம் வரையான காலப்பகுதியில் மிகக் கூடுதலான முதியவர்கள் பராமரிக்கப்பட்ட நிலையிலும் மிகக் குறைந்த இறப்புக்களே நிகழ்ந்துள்ளன.

இந்நிலையில் முதியோருக்கான அரும் பணிகளை ஆற்றிவரும் சாந்தி நிலையமானது 60 வயதை அடைந்து முதுமைக்குள் பிரவேசிக்கவுள்ள நிலையில் அதை இளமையாகவே

பேணிப் பராமரித்து அதன் பணி தொடராநாமெல்லாம் கை கொடுப்போம்.

அன்மையில் காலமான முதியவர் ஓருவர் மேலதிக சிகிச்சைக்காக போதனா வைத்திய சாலைக்கு அனுப்பிய பொழுது தானாகவே நடந்து வந்து வாகனத்தில் ஏறும்போது கூறிய வார்த்தைகள்

“ஜயா எனக்கு சாகிறத்துக்கு பயமில்லை ஆனால் அவஸ்த்தைப் படாமல் போகோணும்”

தான் நினைத்த படியே இவ்வுலகில் இருந்து விடைபெற்ற அந்த அன்பான பண்பான மனிதனைப் போல.....

மனிதன் கிறந்து 36 மணி நேரத்தில் நடப்பது என்ன?

மனிதன் கிறந்து 36 மணி நேரத்தில் ஈக்கள் முட்டை கிடுகின்றன.

உடலில் 60 மணி நேரத்தில் லார்வாக்கள் தோன்றுகின்றன.

3 நாட்களில் நகங்கள் கழுன்று விடுகின்றன.

4 நாட்களில் ஈறுகள் தொலைகின்றன.

5 நாட்களில் தீரவமாய் உருகுகின்றது மூளை.

6 நாட்களில் வாடுக்களால் வெடிக்கின்றது வயிறு.

2 மாதங்களில் உடல் உருகி தீரவமாகின்றது.

கிறந்த பிறகு கிப்படி மனிதனின் உடற் பாகங்கள் சிதைந்து போக,

எதற்கு இந்தத் தலைக்கனம்.

கோபம், ஆணவம், ஆடம்பரம், கொலை வெறி,

கெளரவ ஜாதி மதச் சண்டைகள்....??? மனித பிறப்பு மிக அரிய பிறப்பு

அதை வாழும் காலத்தில் அனைவரிடமும் அன்புடனும்

பண்புடனும் ஆதரவுடனும் நடந்து கொள்வோமே.

-நிக்சன்-

சாவகசேரி வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பிவைக் கப்படுகின்றனர்.

2. உளநலம் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான சிகிச்சையும் தொடர் கவனிப்புக்களும் வாரந் தோறும் இங்கு வருகை தரும் உளநல வைத்திய அதிகாரி ஒருவரால் வழங்கப்படுகின்றது.
3. நீண்டகால நோய்களுடையவர்களுக்கான கிளினிக்குகள் போதனா வைத்திய சாலையிலிருந்து இங்கு வருகைதரும் பொது வைத்திய நிபுணர் ஒருவரின் தலைமையிலான குழுவினரால் நடாத்தப் படுகின்றது.
4. சித்த ஆயுள் வேத வைத்தியம் பெற விரும்பும் முதியவர்களின் தேவை கருதி சித்த ஆயுள்வேத வைத்தியக் குழுவினரும் இங்கு வருகை தந்து சிகிச்சைகளை வழங்கி வருகின்றனர்.

விசேட செயற்பாடுகள்

1. உலக காசநோய் தினத்தை முன்னிட்டு மார்பு நோய் சிகிச்சைப் பிரிவினரால் காசநோய் தொடர்பான விழிப்புணர்வு நிகழ்வுகளும் முதியவர்களுக்கான பரிசோதனைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.
2. VISION 2020 திட்டத்தின் கீழ் பார்வையற்ற முதியோர்களுக்கான பரிசோதனைகள் விசேட கண் சத்திரசிகிச்சை நிபுணர் தலைமையிலான குழு வினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு தேவையானோருக்கு சத்திரசிகிச்சையும் ஏனையோருக்கு முக்குக்கண்ணாடியும் வழங்கப்பட்டன.

மருந்துகள், மருத்துவம் பொருட்களின் வழங்குகைகள்

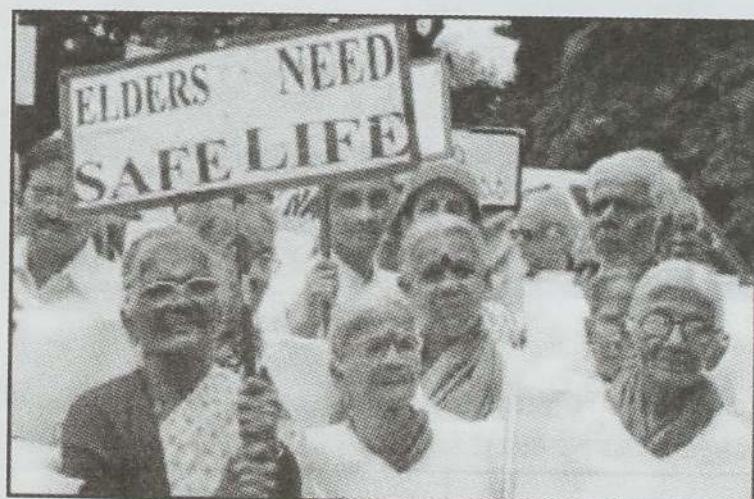
1. நீண்ட கால நோய்களுக்குரிய கிளினிக் மருந்துகளில் பெரும்பாலானவை யாழ்ப் பாணம் போதனா வைத்தியாசலையிலிருந்து வழங்கப்படுகின்றது.
2. நல்மனம் கொண்ட நன்கொடையாளர்கள் சிலர் தேவையான மருந்துக்களை அவ்வப்போது நேரடியாக அன்பளிப்பாக தொடர்ச்சியாக வழங்கி வருகின்றனர்.

3. அருகிலுள்ள வைத்தியசாலையிலிருந்தும் முதியோருக்கான சிலமருந்து வகைகள் வழங்கப்படுகின்றன.

4. இவற்றிற்கு மேலாக வைத்தியர்களால் பரிந்துரைக்கப்படும் மருந்து வகைகள் இல்ல முகாமைத்துவ நலன்புரிக் குழுவின் நன்கொடை நிதியில் கொள்வனவு செய்யப்பட்டு வழங்கப்படுகின்றன.

வருடாந்த அனுமதி தீர்ப்புக்கள் தொடர்பான விபரங்கள்

ஆண்டு	மாத்த அனுமதி	வருட தீர்த்தியில் திருந்தோர்	தீர்ப்புக் கள்	குடும்பங்களுடன் மீள தினைவு
2004	65	150	33	-
2005	61	161	5	-
2006	43	159	30	-
2007	41	163	25	-
2008	46	171	27	-
2009	36	146	33	-
2010	51	151	25	-
2011	46	172	20	05
2012	58	173	27	30
2013	67	179	29	32
2014	37	180	15	21

விசேட பராமரிப்பு			
தேவைப்படுவோர்	ஆண்	பெண்	மொத்தம்
பார்வைக் குறை			
பாடுடையோ	6	3	9
பார்வை இழந்தோர்			
காது கேளாதவர்கள்	11	1	12
சக்கரநாற்காலியு	3	1	4
டன்நடமாடுவோர்			
செயற்கை அவயவங் கள் பொருத்தப்பட்டுள்ளோர்	5	0	5
நடமாடமுடி யாமல் படுக்கையில் உள்ளோர்	15	5	20
மொத்தம்	40	10	50

இவ் இல்லத்தில் தங்கியுள்ள முதியோர்களில் ஏறத்தாழ 1/3 பங்கினர் 80வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களாவார். அத்துடன் 50 வரையான முதியோர்கள் விசேடமாகப் பராமரிக்கப்பட வேண்டியவர்களாவார்.

நீண்ட கால நோய்நிலை தொடர்பான விடயங்கள்

நோய்கள்	ஆண்	பெண்	மொத்தம்
1. உயர்குருதி அமுத்தம் இதய நோய்கள்	18	17	35
2. சலரோகம்	13	7	20
3. உளநல் பாதிப்புக்கள்	18	18	36
4. அஸ்மா/ தொய்வு நோய்	11	9	20

5.வலிப்பு	1	2	3
6. புற்றுநோய்	2	-	2
7. பாரிசவாதம்	3	-	4
8. மூட்டுவாதம்	4	-	4
9. சிறுநீரக நோய்	4	-	4
10.தோல் நோய்கள்	10	3	13
மொத்தம்	84	56	140

இங்கு இவர்களின் பிரதான நோய் நிலைகள் குறிப்பிடப்பட்ட போதிலும் பலர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நோய்களாலும் பாதிக்கப்பட்டு தொடர்ச்சியாக மருந்துகளைப் பாவித்து வருகின்றார்கள்.

இங்கு வழங்கப்படும் வைத்தீய சேவைகள்

வைத்தீயசாலை போன்று பெருமளவிலான நோயாளர்களை முதியவர்களாகத் தாங்கி நிற்கின்ற இவ் அரச முதியோர் இல்லமாகிய சாந்தி நிலையத்திற்கென நிரந்தர வைத்தீயர் எவரும் நியமிக்கப் படாத நிலையிலும் வைத்தீய சேவையானது பின் வருமாறு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு எவ்விதத்தாங்கலுமின்றி வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

1. இவ்வில்லத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள ஆரம்ப மருத்துவ பராமரிப்பு பிரிவு வைத்தீயசாலையின் நிரந்தர வைத்தீயர் இல்லத்திற்கு தினமும் வருகை தந்து முதியவர்களை பார்வையிட்டு சிகிச்சை யளித்து வருகிறார். மேலதிக சிகிச்சைக்காக வைத்தீயரின் சிபார்சுடன் யாழ் மற்றும்

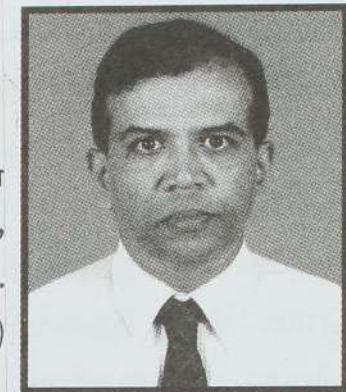
சாந்தி கில்ல முதியோர்களுக்கான வைத்தியசேவை

ஆக்கம்: Dr. ச.பி. அருள்நேசன்

தரிசிப்பு மருத்துவர்,

சாந்திநிலையம், கைதடி.

(ஆரம்ப மருத்துவ பராமரிப்புப் ரிவீ, கைதடி.)

முதியோர்களுக்கான அடிப்படைத் தேவைகளில் வைத்திய சேவையானது மிக முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. இச்சேவையானது அவர்களின் உடல், உள் ஆரோக்கியத் திற்கு மிக மிக அவசியமானதென்றால் அது மிகையாகாது. அத்துடன் அவர்களின் முதன்மையான ஆசைகளில் ஒன்றாகிய நோய் நொடியற்ற நீண்ட ஆயுளை வழங்கும் சேவையாகவே அவர்கள் இதைக் கருதுகின்றார்கள். இதன் காரணமாகவே வைத்தியர்களைக் கண்டவுடன் அவர்களிடம் ஒடோடிச் சென்று தமது நோய் நொடிகள் பற்றிக் கூறி அதற்குப் பரிகாரம் கேட்பதும் வைத்திய நிலையங்களை நாடிச் செல்வதும் அவர்களின் நாளாந்த செயற்பாடுகளில் ஒன்றாகிவிட்டதெனக் கூறலாம். பொதுவாக ஒருவர் முதுமைநிலை அடையும்போது ஏற்படும் உடல் உள உபாதைகளுடன் அந்நபர் ஏற்கனவே நீண்டகால நோய்நிலைகளான உயர் இரத்த அழுத்தம், சலரோகம், அஸ்மா, இருதய நோய் கள், புற்றுநோய்கள் போன்றவற்றால் பாதிக்கப் பட்டிருப்பின் நோய் பற்றிய அவர்களின் கலக்கம் பன்மடங்கு அதிகரித்து விடும். அதுவும் நூற்றுக் கணக்கான முதியவர்களை வைத்துப் பராமரிக்கும் அரசு முதியோர் இல்லமான சாந்தி இல்லத் துக்கென நிரந்தர மருத்துவர்கள் அற்ற நிலையிலும் இவர்களுக்கான வைத்திய சேவைகள் தங்குதடையின்றி தொடர்ச்சியாக வழங்கப்பட வேண்டி நிலை இல்ல மருத்துவராக கடமையாற்றுவோருக்கு பெரும் சவாலாகவுள்ளது.

இவ்வாறான நிலையில் அரசு முதியோர் இல்லமாகிய “சாந்தி நிலையத்தில்” தங்கியுள்ள

180 வரையான முதியோர்களில் 77.77% அதாவது 140 வரையான முதியோர்கள் நீண்ட கால நோய் உபாதைகளுக்கு உட்பட்டு தொடர்ச்சியாக மருந்துகள் பாவித்துக் கொண்டிருக்கும் முதியவர்களாவர்.

ஒவ்வில்லத்தில் தங்கியுள்ள முதியோர்கள் தொடர்பான சில தரவுகள் (31.07.2014) கணிக்கப்பட்டது.

வயது	ஆண்	பெண்	மொத்தம்
50க்குக் கீழ்	-	1	1
50-59 வயது	4	4	8
60-69 வயது	25	26	51
70-79 வயது	26	29	55
80 ற்கு மேல்	45	20	65
மொத்தம்		100 + 80	180

கொண்டனர். இது சம்பந்தமாக, அகராதியின் உதவியில்லா மலே அனைவரும் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையிலே பாரதி

தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூதுகவ்வும்
தருமம் மறுபடி வெல்லும்" என்னுமியற்கை
கருமத்தை நம்மாலே உலகங் கற்கும்
வழிதேடி விதியிந்த செய்கை செய்தான்.

கருமத்தை மேன்மேலும் காண்போம், இன்று கண்டுண்டோம் பொறுத்திருப்போம்,
காலம் மாறும்
தருமத்தை அப்போது வெல்லக் காண்போம்
தனு உண்டு காண்மைவும் அதன் பேர் என்றான்.

என்ற பாடலை உள்ளத்திற் பதிப்போம், தர்மம் வெல்லும். (நன்றி - இந்து சாதனம்)

தெரிந்து கொள்வோம்

ஆழ்ந்து	-	சவாசிப்போம்!
பகர்ந்து	-	உண்போம்!
தேர்ந்து	-	உடுத்துவோம்!
கனிந்து	-	பேசுவோம்!
நிமிர்ந்து	-	நடப்போம்!
உயர்ந்து	-	சிந்திப்போம்!
தெளிந்து	-	திட்டமிடுவோம்!
துணிந்து	-	செயல்படுவோம்!
விரைந்து	-	ஈட்டுவோம்!
மிகுந்து	-	சேமிப்போம்!
ஆய்ந்து	-	செலவிடுவோம்!
அறிந்து	-	பழகிடுவோம்!
ஓய்ந்து	-	உறங்கிடுவோம்!
நிறைந்து	-	வாழ்ந்திடுவோம்!

-பார்ண-

கின்று கீல்லாவிழும் என்றென்றும் எங்களைக் காப்பது நாம் செய்யும் தர்மமே!

"உண்மையே பேசு, நன்மையே பெறுவாய்
நீதியும் நேர்மையும் நிலை இன்பந் தனைநல்கும்
இறைவனை நம்பு, இயன்றநற் பணிசெய்
தர்மம் வெல்லும், அதர்மம் அழியும்"

நம் காதுகளில் அடிக்கடி ஓலித்துக் கொண் டிருக்கும் இத்தகைய அழுத மொழிகள், பாரத நாடெங்கும் புருடர்கள் காலத்துக்குக் காலம் வெளியிட்ட அனுபவங்கள், மக்களுக்கு வழங்கிய உபதேசங்கள் போன்றவற்றின் பிழிவாகத் திகழ் கின்றன. ஆனால் இவற்றின் அடிப்படையிலேயே தம்முடைய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட வர்களுட் பலர், சொல்லெண்ணாத தொல்லைகள், துன்பங்கள், துயரங்கள், அச்சுறுத்தல்கள், ஆதாரமற்ற குற்றச்சாட்டுக்கள் போன்றவற்றுக்கு ஆளாகி அவமானப்பட்டு - குனிக் குறுகி நிற்கும் அதே வேளையிற் பொய் சொல்பவர்கள், புறங் கூறுபவர்கள், அடிதடி, அக்கிரமம், கொலை, கொள்ளை முதலியவற்றைச் செய்வதைத் தம் "தொழிலா"க்க் கொண்ட சிலர் தன் பணத்தாலும் பதவியாலும் அவற்றைப் 'பக்குவமாய்' மறைத்துக் கொண்டு பெரிய மனிதர்கள்போல பவனி வருவதையும், மாலை, மரியாதையும் மதிப்பான வரவேற்பும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படுவதையும் பார்க்கும் போது மேற்போர்ந்த அழுத மொழிக ஜெல்லாம் அர்த்தமற்றவையா? ஆதாரமற்ற வையா? அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அவசியம் அற்ற வையா? என்ற கேள்விகள் அவற்றுடன் ஒட்டியுள்ள சந்தேகங்கள், அவநம்பிக்கைகள் நெஞ்சைக் குடைவதும், சிந்தனையைக் குழப்புவதும், நிம்மதியை விரட்டு வதும், பலரையும் பாதிக்கும் "பொது" அனுபவங்களாகப் படார்ந்துள்ளன.

மயக்கத்தை விரட்டி மனத்தெம்பை விருத்தி செய்வதற்கு, தடுமாற்றத்தை ஓட்டி, தன்னம்பிக்கையை ஊட்டுவதற்கு மகாபாரதம் உணர்த்தும் மகத்தான உண்மை ஒன்றை மனதிற் பதியச் செய்வது இன்றியமையாததாகத் தோன்றுகின்றது.

பஞ்ச பாண்டவர்கள் தர்ம சீலர்கள், அன்பையும் அறத்தையும் தம் இரு கண்ணாய்க் கொண்டவர்கள். மன்னர் குலக் கொழுந்துகள்; பெற்றோர்களுக்கும், பெரியோர்களுக்கும் கற்றோர்களுக்கும், கடவுளர்களுக்கும் பணிந்து நடப்பதை "பயந்து" நடப்பதைத் தம் வாழ் வாகவே வரித்துக்கொண்டவர்கள். ஆனால், அவர்களுக்கு எதிரான நோக்கும் போக்கும் கொண்டவர்களாக இருந்தவர்கள் அவர்களின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்களாகிய கெளரவர்கள் என்றதுரியோதனனாதியோர்.

பாண்டவர்களின் அறிவும் ஆற்றலும், கொள்கையும் நடத்தையும், பேரும் புகழும் துரியோதனனின் உள்ளத்திலே பெறாமைக் கடலைப் பொங்கி எழுச் செய்தன.

சுகுனியுடன் சேர்ந்து அவன் செய்த சதித் திட்டம் காரணமாக, பாண்டவர்கள் நாட்டை இழந்தனர்; வீட்டை இழந்தனர் காட்டிற்குச் சென்று கடின வாழ்க்கை வாழ்வதற்கும் கட்டாயப் படுத்தப்பட்டனர்.

இந்த நிலையிலும் அவர்கள் தர்மத்தினின்றும் தவறவில்லை. நீதியை விட்டு நீங்க வில்லை! துக்கத்தால் துவழுவில்லை, துயரத்தாற் சோரவில்லை.

அதேவேளையில் நல்வழியில் நடப்பவர்கள் நாளாவிதக் கஸ்டங்களுக்கு உட்பட்டே தீருவர். அத்துடன் காலங் கடந்தாயினும் அவற்றி லிருந்து விடு பட்டும் தீருவர் என்ற உலக இயற்கையை - உயர்ந்த ஓர் உண்மையை தங்களின் வாழ்க்கையை உதாரணமாகக் காட்டி உலகினர்க்கு விளக்குவதற்காகவே "விதி"க் கடவுள் அல்லல்களுக்கும், அவலங்களுக்கும் தங்களை ஆளாக்கினான் என தம் பரிதாப நிலைக்குச் சரியான சமாதானம் கூறி நிமிர்ந்து நின்றனர். வெற்றி மாலை சூடு இறுதியில் நிம்மதியும்

ஏற்பாடுகள், நன்கொடை பெறுதலில் வெளிப் படைத்தன்மை பேணல், உத்தியோ கத்தர்களின் சேவை வினைத்திறன் மேம்பாட்டு ஏற்பாடுகள், தனியார் சேவை வினைத்திறன் மேம்பாட்டு ஏற்பாடுகள், தனியார் மயப்பட்ட சுத்திகரிப்பு சேவை, நாளாந்த உணவு கொள்வனவு பொறி முறை என்பன ஏற்படுத்தப்பட்டன.

விழிப்புணர்வுக் கட்டுரைகள், ஆக்கங்கள், துண்டுப் பிரசரங்கள், பதாகைகள், இறுவெட்டு என்பன வெளியிடப்பட்டன. உள்ளகக் கண்காணிப்புப் பொறிமுறை நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது. சனத்தொகையில் அதிகரிக்கப் போகும் முதியோர்களின் எண்ணிக்கைக்கு முகம் கொடுக்கக் கூடிய வகையில் திட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

10 ஏக்கர் காணியில் இல்லங்களும், விடுதிகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முதியவர்கள் வீட்டுச்சூழலில் வாழும் உணர்வை மேலோங்கச் செய்வதற்கு முனைப்பாக செயற்பாடுகள் தொடர்கின்றன. மிக வறுமைப்பட்ட சொத்துக்கள் இல்லாத 60 வயதுக்கு மேற்பட்ட தனது பணிகளை தானே ஓரளவு செய்யக்கூடிய முதியவர்கள் தற்போது சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். மனநலம் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான விசேட சிகிச்சைகள், நாளாந்தம் வைத்தியரின் சேவை, நடமாடும் வைத்திய சேவைகள் வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் சேவைகள் என்பன தொடர்கின்றன. கிராம அலுவலர், சமூக சேவை உத்தியோகத்தரின் சமூக அறிக்கை பிரதேச செயலரின் சிபார்சு என்பன விண்ணப்பத்துடன் குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களாக இருக்கின்றன. அழைத்து வருபவரின் சாட்சியுடன் அத்தியட்சரின் அனுமதியுடன் முதியோர்கள் சேர்க்கப்படுகின்றனர். தற்போது 220 பேர் தங்கக் கூடிய ஏற்பாடுகள் உள்ளன. தற்போது 107 ஆண்களும் 79 பெண்களுமாக மொத்தம் 180 பேர் உள்ளனர்.

கடமையாற்றிய அத்தியட்சகர்கள்

1954	- திரு. அமரசிங்க
1977 வரை தகவல்கள் பெற்றமுடியவில்லை	
1978 - 79	-திரு. S. இராஜசிங்கம்
1979-83	-திரு. F. மத்தியாஸ்
1984-90	-திரு. பாலதேவன்
1990-95	-திரு. K. S. கனகேந்திரன்
1995-02	-திருமதி R. துரைரட்ஜனம்

2002-04	-திரு. K.V. சிவநேசன்
2004-06	-திரு. S. யோகானந்தராஜா
2006-11	-திரு. N. இராஜலிங்கம்
2012- இன்றுவரை	-திரு. த. கிருபாகரன்

இன்றைய செயற்பாடுகள்

- தங்கியுள்ள முத்த பிரஜைகளின் நலன்விருத் திக்கு வழிவகுத்தல்
- இல்லத்தை சமூகத்திற்குப் பயன்பாடுடைய தாக்குதல்
- வினைத்திறனான சுகாதார நடவடிக்கைகளை செயற்படுத்துதல்
- உள ஆற்றுப்படுத்துகை நிகழ்வுகளை முன் ணடுத்தல்
- ஆத்மீக வழிகாட்டல்களை ஒழுங்கமைத்து ஒருங்கிணைத்தல்
- முத்த பிரஜைகளின் அனுபவங்களை சமூகமயமாக்குதல்
- பிள்ளைகள், பெற்றோரைப் பராமரிக்க வேண்டும் என்ற விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துதல்
- முத்த பிரஜைகளின் பங்குபற்றும் திறனை மேம்படுத்தல்
- பொழுதுபோக்கு வசதிகள் மற்றும் சுற்றுலா ஏற்பாடுகளைச் செய்தல்
- சமூக விழுமியங்களைக் கற்றுணர்த்தலுக்கான களமாக மாற்றியமைத்தல்
- குடும்பத்துடன்மீள இணைத்தல்
- அநுபவப் பகிர்வுக்கான சந்தர்ப்பங்களை வழங்குதல்
- இயற்கைச் சூழலில் ஒன்றிணைந்த வாழ்வினை ஏற்படுத்துதல்
- முத்த பிரஜைகளின் சுயதொழில் உற்பத்திக் குக்களம் அமைத்தல்
- முத்தோர் சேவையில் காத்திரமான வழி காட்டும் நிறுவனமாக இருத்தல்
- முத்த பிரஜைகளின் பராமரிப்புச் சேவையின் அபிவிருத்திக்குத் துணை நிற்றல்.

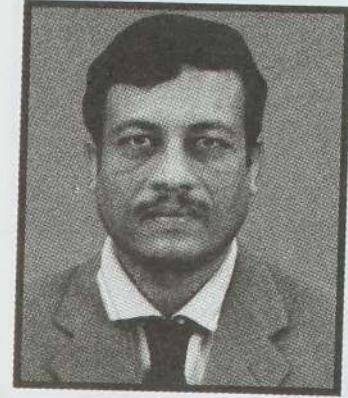
தற்போது அரசு முதியோர் இல்லம் வடக்கு மாகாண சமூக சேவைத் தினைக்களத்தின் கீழ் இயங்குகின்றது.

முதுமையடையும் முதியோர் இல்லம் வளர்ச்சியின் படிக்கட்டில் நின்று வரலாறு படைக்கும் வேளையில் அனைவருக்கும் அன்பையும் நன்றியையும் பகிர்ந்து விடை பெறுகின்றேன்.

கவரவிழாக் கானும்

அரச முதியோர் இல்லத்தின் வரலாறு

த. கிருபாகரன்
அத்தியடசகர்,
அரசமுதியோர் இல்லம்,
(சாந்தி நிலையம்), கைதடி.

1952.01.26 ஆம் ஆண்டு D. S. சேன நாயக்கா இலங்கையின் பிரதமர் அவர்களால் இலங்கையின் முதலாவது முதியோர் இல்லமாக அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1954.10.02இல் பிரதம மந்திரி அதி கௌரவ சேர் ஜோன் கொத்தலாவல அவர்களால் திறந்து வைக்கப்பட்டது. 340 பேர் தங்கவல்ல இடமாக அமைக்கப்பட்டது. முதலாவது அத்தியடசகராக திரு. அமரசிங்க அவர்கள் 54 ஆண்ணிட்டன் நியமிக்கப்பட்டார். ஆரம்பத்தில் 6 விடுதிகளில் 22 முதியவர்கள் வசித்தார்கள். ஆரம்பத்தில் பேராசிரியர் எஸ். சிவஞானசுந்தரம் தலைமை யில் மருத்துவம், முதியோர் பரமாரிப்பு சேவை பற்றிய பயிற்சி வழங்கப்பட்டது. 1950இல் சாவகச்சேரி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் குமாரசு வாமி அவர்கள் இம் முதியோர் இல்லம் அமைப்பதற்குக் காரணகர்த்தாவாக இருந்தார்.

முதியோர் பராமரிப்பை விணைத்திற னாக்குவதற்காக, பின்னர் சமூக சேவைத் திணைக்களத்தின் மூலம் உத்தியோகத்தார்களுக்கு கொழும்பு, அநுராதபுரம் போன்ற இடங்களில் பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்டன. முதியவர்களின் எண்ணிக்கை 1995 இடப்பெயர்வுகளால் 600 ஆகியது. இக் காலத்தில் பணிக்கு மேலதிகமாக 7 பேர் உள்வாங்கப்பட்டனர். 1996இல் 400 முதியவர்களாக எண்ணிக்கை வந்தபோது தொழிலாளர்கள் குறைக்கப்பட்டனர். ஆட்டோ ஒன்றும் வழங்கப்பட்டது. 2000ஆம் ஆண்டில் இடம் பெயர்வுகள் ஏற்பட்டு 25 பேர் முதியோர் இல்லத்தில் இறந்தனர். 50 பேர் காயமடைந்தனர். மூலாயில் கூட்டுறவு ஆதார வைத்தியசாலையில் 100 முதியவர்களுடன் முதியோர் இல்லம் 2002

வரை அங்கு இயங்கியது.

2004இல் புனரமைப்புப் பணிகள் நிழந்தன. 2003இல் முதியோர் இல்லம்..... நிக்கொட்டின் உதவியுடன் Hiace வாகனம் வழங்கப்பட்டது. 2003 மற்றும் 2005 மற்றும் 2013இல் சிறந்த முதியோர் இல்லத்திற்கான பரிசுகள் கிடைக்கப்பெற்றன.

பிள்ளைகளால் பெற்றோர் கைவிடப் படுதல் அல்லது வெறுத்தல், பிள்ளைகளில் கணவன் மனைவி இருவரும் வேலைக்கு செல்லுதல், பிள்ளைகள் இல்லாமை, திருமண மாகாமை, உளவியல் தாக்கங்கள், போரில் பிள்ளைகளை இழந்தமை, வறுமை, விவாகரத்துப் பெறுதல், பிள்ளைகள் தனிக் குடும்பமாக செல்லுதல் போன்றவை. இம் முதியோர் இல்லம் நிறுவுவதற் குரிய காரணங்களாக அமைந்திருந்தன.

2012இல் முதியோர் பராமரிப்புடன் விழிப்புணர்வு மையமாகவும் முதியோர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கக் கூடிய / குறைக்கக் கூடிய இடமாகவும் முதியோர் இல்லம் மாற்றங்களுடன் அபிவிருத்தி என்ற இலக்கை நோக்கி நகர்த் தப்பட்டது. நோக்கம், இலக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. சமூகமயமாக்கல், பெற்றோரை பிள்ளைகள் சமூகத்தில் வைத்தே பராமரிக்க வேண்டும் என்ற விடயமும் உள்மேம்பாட்டுடன் சுகமாக முதுமையடைதல் என்ற வேலைத் திட்டமும் முன்நகர்த்தப்பட்டது. குடும்ப மீள் இணைப்புக்கள், உள்வளத்துணை ஏற்பாடுகள், சுற்றுலா, உள்ளக விளையாட்டு வசதிகள், நூலகம், சுகாதார மேம்பாட்டு பொறிமுறைகள், கடும் நோயாளர் பராமரிப்பில் பிரத்தியேக

முதியோரின் உயர்வுக்கு நாமெல்லோரும் ஒன்று படுவோம்

உலகளாவிய முதியோர் தினம்

அரசு முதியோர் இல்லம் - நல் அழக கூபி இல்லம்
அன்பும் பண்பும் கொண்ட - நல் அறம் வளர்க்கும் இல்லம்

அறிவுக் கதைகள் சொல்லும் - நல் ஆசான் போன்ற பெரியோர்
தினமும் அவர் பணிகள் - நல் சிந்தத கொண்டு செய்வோம்.

முதியோர் தினம் என்றால் - நல் முயற்சி செய்து வாழ்வில்
முதியோர் நமது பெரியோர் - என்று முழங்கு தேசியமங்கும்.

வேற்றுமைகள் இல்லா - நல் ஒற்றுமையாய் வாழ
நீதியோடு நேர்மை - நல் நெறிகள் வளங்கும் இல்லம்.

அமைதியான வாழ்வு தரும் அருமையான ஓர் இல்லம்
நிறைவான சேவை கொண்டு அழைக்கின்ற சாந்தி இல்லம்.

கைத்தடியுடன் வருவோர்க்கு கைத்தடியில் ஓர் இல்லம்
முதியவரை மதிக்கின்ற முத்தான நமதில்லம்.

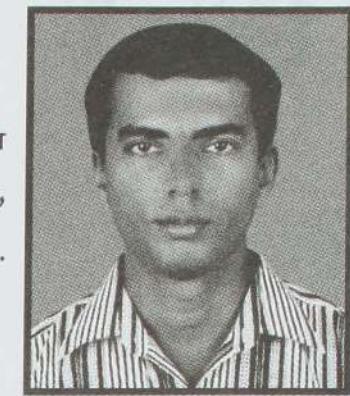
முதியோர் பணி என்றால் முகம் மலர்ந்து பணியாளர் - நாம்
முந்தி நின்று சேவை செய்வோம் முக்கி என்றும் முதல் பெறவே.

வருக வருக முதியோர் - என்று வரவேற்கும் எங்கள் இல்லம்
அன்பை வாரி வழங்கும் இல்லம் - அது அரசு முதியோர் இல்லம்.

இ. வண்ணமயில்
அரசு முதியோர் இல்லம்
கைதடி.

வெற்றியின் ரைகசியம்

தொகுப்பு: கந்தையா தயாபரன்
அபிவிருத்தி அலுவலர்,
சாந்தி நிலையம், கைதடி.

அன்புகாட்டு	-	ஆனால் அடிமையாகினிடாதே!
இரக்கங் காட்டு	-	ஆனால் ஏமாந்து போகாதே!
பணிவாய் இரு	-	ஆனால் கோழையாய் இராதே
கண்டிப்பாய் இரு	-	ஆனால் கோப்பாதே!
சிக்கனமாய் இரு	-	ஆனால் கஞ்சனாய் இராதே!
வீரனாய் இரு	-	ஆனால் போக்கிரியாய் இராதே!
சுறுசுறுப்பாய் இரு	-	ஆனால் பத்தப்பாதே!
தர்மம் செய்	-	ஆனால் ஆண்டியாகி விடாதே!
பொருளைத் தேடு	-	ஆனால் பேராசைப்பாதே!
உழைப்பை நம்பு	-	ஆனால் கடவுளை மறந்து விடாதே!

மற்றவரிடம் பேசுவது எப்படி?

தாயிடம்	-	அன்பாகப் பேசுங்கள்
ஆசிரியரிடம்	-	பண்பாகப் பேசுங்கள்
சகோதரரிடம்	-	அடக்கத்தோடு பேசுங்கள்
சகோதரியிடம்	-	அளவோடு பேசுங்கள்
துணைவியிடம்	-	உண்மையாகப் பேசுங்கள்
குழந்தைகளிடம்	-	ஆர்வமாகப் பேசுங்கள்
உறவினரிடம்	-	யறிவோடு பேசுங்கள்
நண்பரிடம்	-	பணிவாகப் பேசுங்கள்
அதிகாரிகளிடம்	-	பணிவாகப் பேசுங்கள்
வியாபாரிகளிடம்	-	கறாராகப் பேசுங்கள்
தொழிலாளரிடம்	-	மனிதநேயத்துடன் பேசுங்கள்
அரசியல் வாதியிடம்	-	ஜாக்கிரதையாகப் பேசுங்கள்
கடவுளிடம்	-	மரியாதையாகப் பேசுங்கள்

பேசுங்கள்! பேசுங்கள்! ஆனால்
புறிந்து பேசுங்கள்! புறியும்படி பேசுங்கள்

அறுபது கடந்தாலும் நாற்றாண்டுகளாய் சாற்றுக

முதியோர் இல்லம் மாபிரும் வளர்ச்சி
காணவே விரும்பினர் உத்தியோகத்தர்கள்
அதுவே கடமையின் உயர்ச்சி

அத்தகு மேன்மையில் பலன் அடைகின்றனர் - முதியோர்
இத்தரை மீதினில் அவர்கள் பணி நீழ்க
ஓய்வினில் விடை பெறும் இறுதி முச்சுவரை

முதியோர் இல்லம் கோவில் மூலவேர் முத்தோர்கள்
வந்திடும் முத்தோரை அன்புடன் அரவணைக்கும் பணியாளர்
இளைய தலைமுறை அணையாவிட்டிரும்
தன் கடமை அதுவே என்றார்

சீர்த்த முகமும் கடமையே கண்ணாய்
பல்துறை புலமையுடன் இல்ல அபிவிருத்திக்காய்
உழைக்கும் நல் பணியாளர்

இவர்களால் பண்பட்ட நம்திறன் இன்னும் மேலோங்கும்
பல்கி பெருகி முதியோர் உலகினை
இனி அத்தகு கைகளோ தாங்கும்

ஆற்றல் அறிவு அன்பரவணைப்பு
ஸேற்றும் நன்நடத்தை புநிதமாய் உழைப்பு
அறுபது கடந்தாலும் நாற்றாண்டு
நாற்றாண்டாய் சாந்திநிலையம் சாற்றுக
சேவை முத்தோருக்காய் ஆற்றுக.

- உத்தமன் -

கிளக்கு

முத்த பிரஜெகளுக்கு கடமைக்கு மேலான அர்ப்பணிப்புடனான சேவகளை ஒருங்கிணைத்து வழங்குதல்.

Vision

Co-Ordinate The Service Beyond Their Duty with good Heartiness and Sense of Responsibilities.

தூரநோக்கு

முத்த பிரஜெக்கான உடல், உள், சமூக ஆத்மீக நலன் பேணும் குழலைக் கட்டியெழுப்புதல்.

Mission

To Promote The Lively hood of Senior Citizen's Well beings and Up grade their Standard with spiritually Mentally, Physically and Social Movement activities.

கைதழ அரச முத்தோர் கில்ல கீதம் (சாந்தி நிலையம்)

சாந்தி நிலையம் வாழியவே

சாந்தி நிலையம் வாழியவே
வாழிய வாழிய வாழியவே

பிள்ளைகள் எங்களை மறந்தாலும் - கூடப்
பிறந்தவர் சுற்றும் துறந்தாலும்
தள்ளா வயதினில் எமையணக்கும் - எங்கள்
சாந்தி நிலையம் வாழியவே!

(வாழிய)

நேற்றைய நாயகர் நாங்களன்றோ - அந்த
நிலைவைக் கேழுங்கள் அதுசொல்லும்
ஆற்றல் குறைந்தால் நமக்கென்ன - எமை
அணைத்திடும் சாந்திநிலையம் வாழியவே

(வாழிய)

கண்ணுக்கு இனிதாம் காட்சிகளும் - தென்றல்
காற்றுத் தழுவிடதூக்கம்வரும்
எங்களின் அந்திப் பருவத்தில் - சாந்தி
அளித்திடும் நிலையம் வாழியவே

(வாழிய)

உற்றார் போலே உபசரிப்பார் - நல்ல
ஊழியர் அன்பில் குறைவில்லை
சற்றும் எம்மனம் நோகாமல் - பேணும்
சாந்தி நிலையம் வாழியவே

(வாழிய)

தனிமையில் முதுமையில் கரையாமல் - துயர்
தனித்திடும் நிலையம் வாழியவே
மனிதமும் புனிதமும் நிறைந்திருக்க - எமைப்
பாரம் சுமையென்று எண்ணவில்லை

(வாழிய)

சாதி இனமத பேதமில்லை - அரசு
தந்திடும் உதவிக்கு குறைவில்லை
ஆகரவுடன் எமை அணைக்கும் - இல்லை
அலுவலர் அன்புக்கும் குறைவில்லை

வாழிய சாந்தி நிலையம்
வாழிய வாழிய வாழியவே.

கீதம் இயற்றியவர் - தீரு. எஸ். ஜி. கணேசவேல்
அங்கத்தவர் - ஆலோசனைச் சபை, சாந்தி நிலையம், கைதழ்.

അക്കമ്പ

60

சாந்தி நிலையம்

ஓரு பதிவு

(1954 - 2014)

ବେଳିଯାଟ

இல்ல முத்தோர் நலன்பேணும் குழு,
சாந்தி நிலையம்,
கைதடி.

சிக்கவ 60 கில்
சாந்தி நிலையம்
டிடு பக்கவ

